TUDOR NEGOIȚĂ

SUB SEMNUL BLÂNDEI TERORI

TUDOR NEGOIȚĂ

SUB SEMNUL BLÂNDEI TERORI

Editura Ministerului Administrației și Internelor
– 2003 –

Consultant: COSTACHE EMILIAN

SUB SEMNUL BLÂNDEI TERORI

PROLOG

— „Vulturul” sunt „Turturica”! auzi Enache vocea – cam de scapete – a şefului său. „Vulturul” sunt „Turturica”! Fiţi gata de intervenţie! Că „Vulpea intră în capcană”! Acţionaţi numai când vă spun eu! stabili Şeful şi adăugă, asta pentru Banu, care conducea autoturismul: Depăşeşte maşina filajului! Depăşeşte-o! Rămânem în spatele stivei ăleia mari, de lemne!

Pe scaunul din spate al maşinii, Traian Radu Enache căsca. Şi cobi:

— Eu tot aş fi vrut…să fie şi Dan Vasiliu cu noi. Că… ar fi fost mai bine!

— Puţin îmi pasă că nu e şi domnul „Cronometru” al tău cu noi! exclamă subit iritat Şeful. Uite, nu e „Cronometru”, dar asta va fi o acţiune mare şi fără prezenţa lui! Şi va fi! Una bună de predat la Academia de Poliţie! Că informatorul meu mi-a spus întocmai cum va merge operaţiunea! Mi-a precizat unde vor încărca marfa şi – aţi văzut şi voi – acolo au încărcat! Mi i-a descris pe ăia doi traficanţi, „papucul” în care sunt, culoarea şi numărul lui. Nu s-a înşelat în nici o privinţă!

— Nu s-a înşelat, şefu’! aprobă încântat Banu.

— Şi mi-a descris exact locul ăsta! Unde vor face schimbul! Aici e! Uitaţi-vă şi voi! Corespunde întocmai!

Corespundea? Mă rog, dacă zicea Şeful. Enache căscă din nou. Avea ochii cârpiţi de nesomn, abia apucase să doarmă

câteva ore, în trei nopți la rând. Se aflau undeva, prin sudul Moldovei. Unde anume nu ştia, că… ațipise. La o margine de oraş erau, nu departe de calea ferată. Un platou mare, gol, în față. Asfaltat. Aici, probabil, fusese gândit cândva un spațiu modern de depozitare pentru gara din apropiere. Că se vedeau fundații începute şi vreo douăzeci de stâlpi de beton, din care ieşeau fiare ruginite. Câteva magazii, alea mici, prăpădite, rămase de cine ştie când, părăsite şi ele, țineau locul în continuare măreței construcții proiectate şi… care nu se mai ridicase. Senzația de pustiu, aproape de straniu o completau tufe de mărăciniş uscat care flancau magaziile şi se pierdeau spre păduricea rahitică ce înconjura platoul.

Banu opri maşina în spatele stivei de lemne şi a unui maldăr de cărămizi sparte, amestecate cu scânduri aruncate la întâmplare, putrezite, scoase de prin vreo maghernință demolată. Pe deasupra stivei se vedea, cam în centrul platoului, „papucul”, care staționa acolo. Din partea opusă zăriră venind… o „Dacie combi” părea să fie, care se apropie de „papuc”. Ambele, cam hârbuite…

— Atenție „Vulturul”! Totul decurge conform planului, dar vă previn, sunt în mod sigur înarmați şi… foarte periculoşi! repetă Şeful, pentru a cine ştie câta oară. Aveți grijă să nu scape vreunul! *Şi-i vreau vii!* preciză bondocul, cu un soi de satisfacție vecină cu sadismul, completă: Vă fac răspunzători, dacă ratăm ceva din operațiunea asta! Că-i vorba de-o cantitate mare de „marfă”!

„Vulturul” nu răspundea. Enache presupuse că înjura, probabil, în gând. Ori înjurau, că erau cel puțin doi „vulturi”. Unul, un microbuz, trecu pe lângă ei şi se duse, rulând fără grabă, pe drumul prost, spre magazii. Prima echipă a mascaților îşi ocupa discret locul în dispozitiv. În spatele autoturismului lor opri şi o dubiță blindată. Din ea coborâră rapid şase tipi, în

combinezoane de intervenție, care, pitulându-se pe după stivele de scânduri, se pierdură spre pădurice.

— Două sute de kilograme! Heroină! şopti extaziat Banu. Vă dați seama, Şefu'? Cum au să urle mâine ziarele! Televiziunile!

— Taci! Uite-i că au ieşit! zise bondocul, trăgându-şi mai pe spate bascul mare „de pictor boem”, care, alături de o mustață stufoasă, îi serveau drept „deghizaj hoț”. Era prima ieşire din birou a Şefului. Primul lui contact real cu terenul – miza mare îl făcuse să renunțe la cunoscuta-i prudență. Enache îl văzu extrăgând cu grijă şi armând cu mişcări cam nervoase, pistolul. Banu urmă exemplul Şefului. Şi făcu să mai avanseze cu un metru maşina în care erau. Abia acum, Traian Radu Enache văzu şi el bine „scena” unde aveau să se desfăşoare evenimentele.

Din „papuc” tocmai coborâseră doi tipi. Amândoi în scurte de piele. Unul dintre ei aprinse o țigară. Celălalt părea preocupat de cauciucul din față al maşinii. Şi din a doua maşină – aflată tot în centrul platoului şi spate-n spate acum cu „papucul” – ieşi un individ. Cu plete scurte, blonde, fața rotundă. Apăru apoi şi cel de-al patrulea personaj; un tip cu barbă, îmbrăcat în sutană.

— Ruşii! şuieră Şeful.

— Ai dracului! Cu unul dintre ei ambalat în popă! În popă, auziți! pufni admirativ Banu. Te pomeni c-o fi autentic! Nu m-ar mira. Că le ştiu eu pe boaitele astea! Şi vedeți! Popa are în mână o geantă diplomat. Dolari? Euro? Ce-o avea acolo?

— Că doar nu ruble! râse Şeful. Numai că informatorul meu mi-a zis că ar putea fi bijuterii şi diamante ruseşti! confie el.

— Bijuterii şi diamante ruseşti?! tresări excitat Banu. Păi astea nu mai merg la păstrare, să fie prăjite, nu? Astea… O să ne alegem, sper, şi noi cu ceva, dacă…

— Atenție, „Vulturul”! Fiți gata de acțiune! interveni Şeful, cu o voce parcă şi mai pițigăiată.

Geanta diplomat fusese aşezată pe botul „papucului”. Apoi deschisă. Cei patru priviră în ea, schimbară şi câteva cuvinte, se bătură încântați pe umeri. Apoi capacul căzu la loc. După care, doi din cei patru indivizi merseră în spatele „papucului”, de unde începură să scoată de sub prelată pachete dreptunghiulare albe, înfăşurate în plastic. Le puneau acum în cealaltă maşină.

— Acționați, „Vulturul”! *Acum!* hotărî marțial Şeful.

Şi… pauză. Nu se întâmplă nimic. Bondocul repetă ordinul, aproape nevricos, dar…cu acelaşi rezultat.

— „Vulturul” sunt „Turturica”! *De ce nu acționați?!*... Ce-i asta, Banule, că nici nu răspund!? Defecțiune tehnică?!

— A! Păi, şefu’, stația e închisă! observă Banu.

— Cee? Cum, închisă?! Cine… Când mi-ai închis stația?!

— Nu eu, şefu!

— Cum dracu se deschide!? Deschide-o! țipă bondocul.

Traian Radu Enache îşi acoperise gura cu palma, cât mai strâns, ca să nu râdă. Când „defecțiunea tehnică” fu remediată şi Şeful îşi strigă ferm comenzile, începu… o distracție ca-n filme.

Mai întâi țâşni, din spatele lor, dubița. Microbuzul se ivi şi el din umbra magaziilor. Ambele autovehicule goniră spre cele două maşini mici din centrul platoului şi li se proptiră în față. „Mascați” ieşiră cu rapiditate din dubiță, alți „mascați” apărură ca din pământ, înconjurând, cu armele în mâini, „locul cu pricina”.

Cei patru suspecți încremeniseră, doi dintre ei cu pachetele încă în mâini, ținute…cam pe burtă. Ceilalți doi ridicară brațele stupefiați, căci desfăşurarea de forțe nu durase mai mult de zece secunde.

— Să mergem *acolo*! hotărî Şeful.

Banu demară furtunos. Când ajunseră lângă cele patru vehicule, traficanții fuseseră răstingniți pe boturile maşinilor lor. Se strigau somații încă. „Să nu mişte nimeni, Poliția!” şi altele. Şeful pătrunse grav chiar ”în miezul evenimentului”.Şi Banu îi făcu câteva poze. Apoi îi cerură şi lui să le facă o fotografie: Şeful, Banu şi traficanții. Enache le făcu.

Trei minute mai târziu însă dezastrul începu să se contureze. Mai întâi că – ciudat lucru! – niciunul din cei patru suspecți nu avusese asupra lui arme. Nici pistoale automate, nici semi-automate, nici… măcar un cuțit. Când Banu sparse, cu briceagul lui, primul pachet de „marfă”, constatară că… Erau cărți. Iar pe copertele volumelor împrăştiate… un titlu, „Minunile maicii Tereza”. Sparseră încă un pachet. Apoi altul! Şi altul! Unele luate „mai de la fund” cum ceruse Şeful. Şi-ncă unul. Şi încă…

Numai Banu şi Şeful lucrau cu sârg, nimeni altcineva nu mişca, nu sufla o vorbă. „Vulturul”-şef se apropie de Banu, îi spuse ceva. Banu îi spuse Şefului, care încremeni şi el. Cam cinci secunde. Se repezi apoi la geanta diplomat. Dar se opri la un metru de ea. Ceru celui cu aspect de preot:

— Deschideți-o! Geanta diplomat! Deschideți-o!

Părintele – autentic ori nu – se execută. În interiorul genții era un salam mare, aşezat în diagonală şi două pâini rotunde.

— Noi ne gândeam, începu pe ton blajin, de biserică, bărbatul în sutană, să luăm o micuță gustare; aici, la aer curat. Că frații au venit de departe, să ne aducă lumina…

— Unde-s *drogurile*?! izbucni deodată Şeful. Drogurile aduse din afară! Heroina! Unde?! țipă el.

Se făcuse mai roşu la față decât salamul. Jumătate de mustață i se dezlipise, bascul mare, se pare că-l enerva, tot alunecându-i pe frunte, aşa că-l scoase şi-l trânti de pământ, înfuriat.

Atunci… se auzi împuşcătura. Din pistolul cu care rămăsese în mână, Şeful „scăpase un glonț”, cel de pe țeavă, care-i spintecase bombeul. Nu părea să fi fost rănit. Dar Şeful privea parcă prostit la arma din mâna sa, armă care acum… avea țeava îndreptată cam spre ei. Şeful mascaților veni şi-i luă pistolul, bombăni ceva care suna… a înjurătură complexă.

— Domnilor! reluă bărbatul în sutană, pe acelaşi aer cucernic, noi suntem înțelegători. Ne dăm seama că… ați făcut o mare confuzie. Necuratul v-a dus pe căi greşite. Că noi, vedeți doar, suntem oameni cu frica lui Dumnezeu.

Şi zâmbea parşivul! Le-o făcuseră hoții dracului! Îi lucraseră „în foi de viță”. Celălalt „rus”, cel blond, cu plete, adăugă, ce-i drept, cu accent basarabean:

— Nu vă pofteşte inimioara la o cafeluțî? Că ar prindi bini. Avem un termos mari, în maşina şealaltî. Dacă doriți domniile voastre…

În acel moment, celularul din buzunarul lui Banu sună strident. Banu îl scoase, butonă la el, ascultă ceva, spuse un „aşteptați puțin!”. Se întoarse cu acelaşi aer de om bine plouat, şopti:

— Şefu! Ăia de la filaj. Spun că… nu mai pot să-i țină… pe cei de la televiziune! înghiți un nod Banu. Şi că… ei ce să facă?

Bondocul chel şi cu mustața dezlipită se pare că uitase de televiziune. Se înțelesese – încă înainte de a se declanşa operațiunea – cu cei trei şefi ai echipelor de la „imaginea şi minciuna” să nu le strice „o acțiune fără precedent, în care avea să fie făcută o captură colosală”. Le promisese că vor face „reconstituiri exacte”, dar să nu apară cu aparatele lor decât după ce „banditii vor fi în fiare” şi „zăpada” confiscată. Ăia mârâiseră, dar pricepuseră. Acceptaseră. Acum însă…

Acum, Traian Radu Enache îşi văzu şeful dând ochii peste cap şi …prăbuşindu-se leşinat.

Ion Popiuc, zis „Brişcă” se dezmetici greu din somn. Cineva îl zgâlțâia încă, de mama focului. Îşi dezlipi ochii şi îl văzu… pe Ticu Luscov, zis „Zvârlugă” lângă patul lui. Ajunseseră colegi de celulă?!

— Deşteaptă-te, române, că nunta-i pe sfârşite! cânta vesel smucitul de „Zvârlugă”.

Nunta!?… A, da, „nunta”. Îl scoseseră de la „întristare” pe motiv că murise mă-sa. Şi că se mărită sor-sa, „rămasă ultima rudă în viață”. Aici o zbârciseră clănțăii! Doi erau avocații, dar – ciolănari proşti şi lacomi – lucraseră separat. Venise fiecare la penitenciar cu altă dovadă fabricată. Dovezi… care se băteau cap în cap. Ce muiere pornea nunta, când abia o pusese în pământ pe mă-sa?! Asta pe lângă faptul că, pe bune, mă-sa murise de cinşpe ani. Şi că soră-sa era măritată, c-un bețiv, de opt ani. Dar ciolănarii se descurcaseră până la urmă. Inventaseră pe loc o chestie bună de adormit copiii, cum că „mireasa era însărcinată, mirele pe picior de plecare în Spania”…Cârpăceli avocățeşti boante, dar care …ținuseră. Că veniseră clănțăii „cu acte în regulă”. Şi… cu ce mai trebuia. Şi uite, îl învoiseră ăia din penitenciar… Cu însoțitor, e-adevărat; îi dăduseră pe unul care să-l păzească. Unde era ăla? A, colo, pe alt pat. Îi puseseră, se vede, ceva în pahar, ieri; că sforăia paznicul lui şi-acuma. Bun să tai lemne pe el.

— Ia bea! îndemnă „Zvârlugă”, îi întindea o cană cu zeamă de varză.

Popic bău, întrebându-se a cui nuntă o fi fost, de fapt? Că nuntă era. Cu taraf, care-i zicea acum o sârbă. Uşa… Uşa camerei era deschisă. Cătuşe nu…

— Nă, nă, nă, băiețică! îi simți dorul de ducă Ticu. Să nu te pună Nichipercea să te gândeşti la zbor! Că pici în ocean şi iei apă la bord.

— Zău, mă? Te dăduşi cu gaborii, da?

— Nu. Că eu mă dau cu cine-i mai tare! râse „Zvârlugă”. La alt stăpân am intrat, unul barosan care-a pus geana şi pe tine.

— Care-i ăla?

— Numele nu contează. Că toată lucrătura au s-o facă zbanghii ăia de ciolănari. Au să te scoată căpuşele de la pârnaie, cu acte-n regulă.

— Scot pe mă-ta! bombăni „Brişcă”. Bă, tu ştii că l-am abolit pe unul, Ioşca. Şi „tortul pentru trebonal” mi-l făcu „Cronometru”, vedea-l-aş pe năsălie! Tort cu glazură şi lumânărele! De mi-au şoptit avocații că-i mai bine „să recunosc spăşit” şi eu. Şi-am recunoscut, spăşit, ce să fac?! Probase-al dracului „Cronometru” tot, bob cu bob, ajutat şi de alții. Că Ioşca ăla fusese de-al lor, caschetar!

— Nu-ți răci dantura de pomană, că ştiu istoria. Tu ai recunoscut atunci, dar ai recunoscut numai de puriu şi „tulburat psihic”, de! Că te snopiseră ăia-n caftească, la anchetă. Or să aducă „ceferticate medicamentoase” de-ălea. Şi… au să fie convingători.

— Zău? Pe lovelele cui?

— Ale tale, mă!

— Păi, n-am atâția parai.

— Nu-i nimica, rămâi dator. Îți faci treaba şi te-ai plătit.

— Vor să-l omor pe preşedinte sau ce?

— Nu pe preşedinte, bărbate, ce-avem cu el!? Noi… cu ce-am învățat. Găuri pe la conace. Dar faci numai ce ți se spune. Fără mofturi, fără să doseşti nimic din ce scoți.

— Şi-atunci… din ce trăiesc? se miră „Brişcă”.

— Două mii euroi pe lună! Başca ogeacul şi trei mese pe zi, asigurate de barosan.

— Aha! Cam seamănă cu tocmeala noastră mai veche de slugi la „Maraton”, nu? Viață „de cantonament”. Şi ştiu eu ce viață era acolo. Mai a dracului ca la armată.

— Asta da. Numai că aici, tocmeala-i pe două luni. Dacă preferi să stai la pârnaie, mă rog, fiecare cu gustul lui!

— Numai pe două luni?! Şi, după aia, mă consideră plătit?!

— Da, dar în condițiile cam vitrege pe care ți le-am spus. Şi-mi dai răspunsul azi. Acum!

— Nu-mi dau drumul ăia, din pârnaie, vezi de treabă! zvârli Popiuc, mai mult ca să tragă de timp.

— Zău? zâmbi „Zvârlugă”. Dar dacă găsesc domnii avocați pe unul care să declare că el l-a-njunghiat pe Ioşca?!

— Cee?! tresări Popiuc. Cine-i ăla?

— Nu-i treaba ta! Să-ți intre-n scăfârlie că de-aici încolo întrebi puțin, dacă vrei să trăieşti mult.

— Aha!… Lecția „Maraton”. Şi dacă zic nu?

— Nici o supărare! Afacerea cade, îți trezim îngerul păzitor şi pleci înapoi. Numai că, de săptămâna viitoare, s-ar putea să schimbi hotelul. De la locul ăsta de cinci luceferi unde eşti cazat acum, la unul mai sărman. Şi mai spre miază-noapte, aşa; s-ajungă fufa cu pachetele mai greu ori deloc.

Popiuc se ridică de pe pat, anunță:

— Eu am o treabă… la budă.

— Ai, admise Ticu. Dar te gândeşti şi să te uşcheşti!

În mâna lui apăruse – cu o mişcare iute, ca de prestidigitator – un cuțit din care lama lungă țâşni scurt.

— Popicule, băiete, eu te-am luat pe cinstea mea, auzi? Dacă-ncerci vreo strâmbă, acuş sau în ăle două luni de şmotru… mă ştii, da?!

Îl ştia. Era mai bun „Zvârlugă”. Ca o mangustă. Crestase cuțitari vestiți. Toți îi ştiau de frică.

— Bine! oftă Popiuc. Nu mă uşchesc. Dar…nici nu mă bag. Prefer pensionul. Oricare-ar fi.

— Minți! sări în picioare „Zvârlugă”. Gândul tot la uşcheală ți-e. De ce, nătărăule? trânti „Zvârlugă”, apucându-l de vindiac, gata parcă să-l spintece. De ce să evadezi, tontule? Când poți să ieşi prin „eroare judiciară”? Ba au să-ți dea şi primă!

— Ce să-mi dea?!

— Despăgubire! Că „ai stat la gros pe nedrept, din vina lor”! Iar, după ălea două luni, ne facem cocori toți, mergem să ne bronzăm pe-o paralelă mai caldă. Vei avea paşaportul în mână, curând! Că „ai fost chinuit pe nedrept, de caralii; şi de justițiarii zaharisiți”.

— Ha! Chiar s-ar putea? Şi adică… începu să-i bată mai tare inima lui Popiuc. Adică o să pot să mă plimb pe stradă, să-l întâlnesc pe „Cronometru” şi să-i zic: „Sal’tare, neamule, cum îți mai merge, mai băgaşi vreun nevinovat la zdup?” sclipiră ochii lui”Brişcă”. S-ar putea?!

✶

✶ ✶

— Îl cunoşti pe tipu-ăsta?

Silviu Găian – blonduț, tânăr, dar deja cam plinuț, în salopetă – abia ieşise de sub un autoturism bine „buşit” la care

meşterise. Cercetă mai întâi, cu un aer brusc indispus, fața celui ce întrebase. O față aparent indiferentă, albicioasă, încadrată de plete negre, „nelăiate" cam de mult. Despre tipul ăsta – îmbrăcat cu un bluzon negru de piele, direct peste un maieu tot negru, cu blugi şi ei negri, cu lanț de aur la gât – se zicea că ar fi „omul patronului". Se mai zicea că făcuse contrabandă în Albania şi Serbia, apoi „se ocupase" de maşini furate, în Ungaria. Nu mirosea bine. Nici întrebarea, nici… individul. Că trebuise să se apropie de el. Abia acum Silviu privi fotografia de mărimea unei cărți poştale.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut, mormăi el şi continuă să-şi şteargă, ceva mai repede, cu cârpa, mâinile pline de ulei.

— Ce tip? Ia să-l văd şi eu! pretinse Gina.

Sărise de la măsuța ei, veni repede, înhăță poza color, care înfățişa un bărbat cam la 35 de ani, cu păr şaten, des, cu trăsături regulate. Silviu simți că pletosul în bluzon negru şi blugi jegoşi nu pe Gina, ci pe el îl fixa atent. Părea gata-gata s-o plesnească pe Gina, pentru că se amestecase în discuția lor. Dar Gina era „ultima achiziție" a proprietarului atelierului. Şi numai de două zile adusă aici, pe post de "arde gaz, freacă hârtii". Iscoada ori, mai probabil, şi iscoada patronului! Fața pletosului schiță o mică strâmbătură.

— Îl cunoşti tu? întrebă hâzania neagră, zâmbind batjocoritor.

— Nno! făcu Gina. Dar ce mi-ar plăcea să-l cunosc! chicoti ea, cu ochii încă la poză.

— Păi, de ce? fu curios bluzonul negru.

— Că-i un bărbat bine! trânti fără menajamente fufa. Şi care ştie să se-mbrace! adăugă ea, cu o nuanță net sfidătoare, zvârli o privire semnificativă spre „ambalajul" pletosului, după care îi restitui fotografia şi se îndepărtă cu năsucul în vânt.

— Mai uită-te o dată! Zici că nu-l ştii?

— Pe-aici trec destui, în fiecare zi. Eu mă uit mai mult la motoare, bombăni Silviu, ridicând din umeri.

Dar încremeni cu umerii ridicați. Văzuse pe fața mâinii pletosului, aproape de degetul mare, un mic tatuaj. Şi pricepu că… îl verificau. Ştiau de „Cronometru”, ştiau şi… ce fusese atunci. Îl dibuiseră. Era pierdut.

I. **ULTIMA ZI DE LIBERTATE**

Să fii şomer nu e o bucurie. Să fii însă şomer în România – în parcă nesfârşita „perioadă de tranziție" – e curat necaz. Mai ales dacă ai şi sărit un pic de 40 de ani. Atunci patronul se uită chiorâş la tine, de parcă ai vrea să-i vâri pe gât o marfă cu termen de mult expirat. Iar dacă nu ştii englezeşte, ba nici să lucrezi pe calculator – poți să ştii germana şi franceza, poți să te pricepi la o mulțime de lucruri – tot „expirat" rămâi. Că te-ntreabă vreun patron mătăhălos, soios, mustăcios şi mai bronzat la față: „Nu ştii s-o vrăjeşti pe ingliş, bre?! Nici să umbli pe… calculatoarele-alea? Păi atunci…!"

„De ce-ai mai venit pe lume?" pare să adauge umflatul – chit că nici el nu ştie. Dar el are bani! Aşa că… N-ai ce face altceva, decât să mergi, cu şapca-n mână, la vreun alt patron. Să mai încerci o dată; zadarnic.

Dacă însă, pe lângă toate astea, ai mai fost şi polițist vreo 15 ani, până te-ai trezit aşa, aproape de la o zi la alta, „pe liber", ei bine, în cazul acesta… situația e şi mai albastră.

Eu sunt cel de care vorbeam. Şi ştiu bine, în dimineața asta cețoasă de aprilie că sunt cam în a treia săptămână în care *caut de lucru.* Că n-am izbutit nicicum să vând „marfa expirată" care sunt.

Aşa că voi încerca azi… marea cu degetul. Mă duc la Jan–„Chelu". Să văd dacă nu şi-o face el milă de mine, să mă

angajeze. Că un loc pentru mine ar avea marele patron Jan-„Chelu”, care învârteşte multe. Trei restaurante, patru baruri de noapte, un cazinou, două hoteluri, ca să le spun doar pe-alea legale – mai mult ori mai puțin legale, mă rog. Se zice că ar fi implicat Jan în contrabandă, trafic de tot felul, evaziuni fiscale şi multe altele. O fi.

În urmă cu câțiva ani, Jan încercase în fel şi chip să mă angajeze. Mă anunțase că ar dori să devin acționar – cu bani împrumutați de la el –, ba se oferise să-mi vândă şi o casă. Casă pe naiba. Era ditamai vila, două etaje, mansardă, piscină, garaj. Preț derizoriu. Vreo 20.000 de dolari adică, pe care Jan iarăşi se oferea să mi-i împrumute. Dar toate astea fuseseră *pe când eram polițist.* Ar fi avut nevoie Jan de-un om ca mine; măcar ca să-i şoptesc la ureche din când în când, să-i dau un telefon la timp, să rătăcesc o probă, să-i divulg numele unui martor incomod – fleacuri de-astea, care-l puteau scuti de plictiseli şi de…dat mulți bani. Nu acceptasem. Dar rămăsesem în termeni buni cu Jan. Pe motivul, declarat de el, că „ne cunoaştem de mult, ce dracu!”. Copilărisem, e drept, în aceeaşi mahala bucureşteană. Jan, cu câțiva ani mai mare decât mine, era pe atunci şeful unei bande stradale, despre care, noi, puştii, auzisem destule. Apoi, dispăruse un timp Jan, se spunea că fugise, cu o echipă de circari, să i se piardă urma. După vreun an, se făcuse ospătar într-un orăşel de provincie. Când eu terminasem liceul, Jan se reîntorsese în Capitală, tot ca ospătar, dar şi om de încredere al unui „responsabil”, cum se numea pe-atunci, de mare restaurant. Când isprăvisem facultatea, Jan era şef de sală. După ce intrasem în poliție, aflasem că Jan conducea deja un hotel. Nu ştiu câte clase terminase Jan. Cred, şapte sau opt. Armata şi-o făcuse la bar. Dar ajunsese omul mare şef. Cam atunci îi picasem pe cap, pe nepusă masă. Îl invitasem „să cânte” despre toți cei angrenați într-un mecanism parşiv. Nu vrusese, îl

vârâsem în zeghe. Dar ieşise repejor. Pentru „bună purtare” se zicea. Încă de două ori îl prinsesem apoi – tot mai greu, că Jan e băiat care învață repede. Dar reuşisem totuşi. După ‘89 nu mai izbutisem. Că, acum proprietar la două „bombițe” – restaurante de periferie, dar cu vad bun – Jan „lucra cu mânuşi”. Şi cu protectori sus-puşi. ”Bombițele” se făcuseră curând „rachete”, cum le numea Jan, adică restaurante renovate, lustruite, „cu personal de încredere”. Mai cumpărase Jan un restaurant mare, în centrul Capitalei. Apoi barurile, hotelurile, cazinoul.

Căzusem deci la pace cu Jan. El găsise formula. Îmi şoptea câte un pont. Gras. De regulă, îi turna pe-ăi de-i încurcau treburile. Spărsesem, ajutat de Jan ori de oameni de-ai lui, câteva bande grele, unii ucigaşi căutați de mult. Atunci încercase Jan „să mă achiziționeze”. Gurile rele ziceau că are mai mulți polițişti, ba şi judecători, „la degetul mic”, mânjiți la început cu o masă „din partea casei”, cu un mic „împrumut,” apoi cu unul mai măricel. Până se dădea omul pe brazdă „şi-i rezolva” lui Jan ori cuiva din „banda lui legală” ceva. După aia jucau cum le cânta Jan, toți; că şulfele lui bătrâne de avocați ştiau cum să aranjeze lucrurile, să-i aibă la mână Jan, strâns de tot, pe ăi de-l „serviseră” pe fostul ospătar.

Acum iată-mă însă pe strada liniştită, dintr-un select cartier bucureştean. Vilele vechi au rămas puține; cenuşii, mohorâte. Cele mai multe au fost renovate. Sunt şi altele, nou-nouțe, mari, impozante, cu garduri fieruite ori ridicate din cărămizi, în spatele cărora se văd pomişori ornamentali: zade, brazi canadieni, molizi. Trec pe lângă „căsuța” cochetă care *ar fi putut fi* a mea. Acum aparține unui fost judecător, unul din cei trei avocați ai lui Jan-„Chelu”.

Mai trec şi pe lângă alte câteva „căsuțe”, ajung la noul bârlog al lui Jan. Ştiu bine locul. Cândva, aici fusese o casă bătrânească, în mijlocul unei grădini de vis.

Nu-ți venea să crezi că ești în București. Arțari și nuci în fundul curții – curte mare, care dădea și în altă stradă – tufe de liliac și o mulțime de flori, de buruieni autohtone, care creșteau voioase, cum dăduse Dumnezeu. Au rămas doar doi arțari. In rest, curtea mare a fost răscolită în întregime. Au fost făcute beciuri zdravene, etajate, garaje, iar peste ele, trona acum o căsoaie impunătoare din beton și sticlă, cu ferestre fieruite. Mie construcția asta, în care s-a vârât mult beton, mi se părea că seamănă cu un cavou. Un uriaș cavou cenușiu, dar cu acoperiș roșu!

În sfârșit! N-am să cumpăr „căsuța" lui Jan. Așa că trec pe lângă o ușă de garaj – care cred că ar putea lăsa să iasă și-un tanc – mă opresc lângă poarta metalică, verde, care se face în zidul înalt ca al unei cetățui. Apăs scurt pe butonul lângă care nu se vede nici o inscripție. Și aud o voce care hârâie în micul difuzor zăbrelit:

— Care ești, mă?

— Comi… încep eu reflex, realizez că nu, nu mai sunt comisar, așa că repar greșeala, aproape bâlbâindu-mă: adică Dan Vasiliu mă numesc.

Nu apuc să spun altceva, aud un:

— Ciiine?! „Cronometru"?!

Și începe atunci un hohot de râs. Apoi o discuție repezită, sunt doi ori mai mulți acolo, în „camera de gardă a body-garzilor", probabil. Cineva a dat, se vede, niște explicații, pentru că hohotul de râs este acum „pe mai multe voci". Se râde în voie. Se râde cu satisfacție, cu poftă. Râd flăcăii, fără să se mai poată opri!

Mi se pare mie… ori… Mi se năzare acum că e un cor; un cor al tuturor hoților pe care „i-am dosit"; un imens hohot de râs, care vine nu din cămăruța aia, ci de prin toate pușcăriile! *Simt* parcă râsul „homeric" al tuturor gunoaielor pe care le-am

adunat cândva şi care, acum – printr-o stranie telepatie, poate? – au aflat *vestea*: Dan Vasiliu ori „Cronometru" cum mă botezaseră, uite, *e la poarta lui „Chelu*"! A venit să ceară „un job" acolo, pârlitul, l-au mătrăşit din poliţie şi vine, cu şapca-n mână, la poarta „bossului".

Şi descopăr că sunt chiar cu şapca în mână. Când mi-am scos-o?!

Îmi îndes şapca, una de piele, „civilă", la loc, pe cap. Şi aştept. Cu răbdarea pe care, în atâţia ani de poliţie, am învăţat s-o am; când vreun şef tâmpit – că am avut şi de-ăştia destui, ultimul mai ales – începea să-mi ţină vreo predică, despre cine ştie ce balivernă care-i trecuse prin cap.

Hohotul de râs a încetat. Aud acum doar nişte şoşoteli. Un zbârnâit şi poarta de fier se deschide. Intru. Şi păşesc pe nişte dale de piatră care duc spre căsoaia ca un cavou. În jur peluză, lalele galbene, care-mi apar parcă estompate prin ceaţa asta de dimineaţă. Aud apoi lătrături. Şi din spatele căsoaiei, apare un tip înalt, îmbrăcat în combinezon negru, care ţine în lesă trei monştri. Nişte pocitanii de-alea mari, nemţeşti, cu urechi tăiate şi ochi ucigaşi, care trag excitaţi de curele, să se repeadă la mine. Aş şterge-o urgent. Dacă aş mai avea pe unde. Că poarta din spatele meu s-a închis. Iar ăsta de vine cu potăile fioroase...

Drace, *ăsta-i Popiuc,* zis „Brişcă"! Îl vârâsem în haine dungate pentru omor. Ei, uite că nu mai e în puşcărie! E aici. Şi vine, zâmbind cam sinistru, cu cele trei bestii, spre mine.

Rămân nemişcat. Când ajunge aproape, Popiuc trage scurt de curele, javrele dresate se opresc şi amuţesc subit, măgarul criminal din spatele lor, mârâie cu satisfacţie neascunsă:

— Sal'tare, dom' „Cronometru"! Da' cum făcurăţi de sărirăţi gardul şi pătrunserăţi pe proprietatea asta privată?

— Ştii bine că n-am sărit gardul. Vreau să discut cu Jan.

— „Să discuți”, mă?! Tu?! „Cu Jan”?! Care Jan!? se miră Popiuc. Da, ce, te tragi de brăcinar cu bossul? De când e bossul „Jan” pentru tine, bă, caschetar… trimis la reciclare?!

N-apuc să-i răspund ceva, că, din ceață, îl văd apărând grăbit pe Fane, vărul, omul de încredere, mâna dreaptă a lui Jan. I se zice Fane–„Speriatu”, pentru că e prudent ca un şarpe. Hoț bătrân, fost trepăduş cândva pe la tribunal, martor mincinos de ocazie şi specialist în tinerețe la „alba-neagra”. Acum Fane e la costum şi cravată, strigă din mers ceva, pe țigăneşte, la Popiuc, se apropie supărat şi începe să se scuze, pe tonul slugarnic-mieros-unsuros pe care îl cunosc bine:

— Vai, domnu’ Vasiliu; vă rog să-l iertați pe zăbăucul ăsta! Că-i tânăr şi prost, zău aşa! Du, mă, cotârlele de-aici! se-ntoarce el spre Popiuc.

— Da’ de ce, dom’ Fane?! se împotriveşte Popiuc. Că tot ar fi bine să-l hărtănească un picuț cățeluşii mei. Să i-l ducem frăgezit lui dom …

— Marş de-aici, n-auzi!? strigă furios Fane, adăugă iar ceva în țigăneşte, Popiuc plecă, şucărit, cu jigodiile lui negre. Fane reia pe tonul lupului travestit în bunicuță: Poftiți, vă rog, domnu’ Vasiliu, poftiți! Şi să ne iertați că n-am ştiutără de vizita asta, zău aşa. Nu că vă fac reproş, Doamne iartă-mă! Dar, dacă ne dădeați un telefon, vă întâmpinam eu cum trebuie, zău aşa.

— Jan e-acasă, Fane?

— Să mor dacă ştiu, domnu’ Vasiliu! Că acum am picat şi eu; pe poarta aialaltă, din dos. Nu ştiu dacă-i acasă, dar vedem imediat. Poftiți, vă rog!

Să nu fi aflat Fane că-s „pe liber”? Greu de crezut. Să bănuiască, la fel ca alții, că vor şefii mei să mă strecor în vreo bandă? Şi că, de fapt, tot „caraliu” sunt? Ce i-o fi zis în țigăneşte lui Popiuc?

Parcurgem, unul lângă altul, drumul spre „cavou”. Prin ceața asta care nu se mai risipeşte. Am fost observați din casă de cineva? Că uşa neagră de fier, plină de înflorituri se deschide şi ea încet, maiestuos. Pătrund în altarul somptuos al hoției. Al hoției bine organizate.

Urc vreo câteva trepte, ajung într-un antreu, de-aici în ceva ce pare să fie hol, cameră de primire, salon sau aşa ceva. Mare, lambrisat, cu grinzi de stejar solide în tavanul din care atârnă un candelabru imens. E nevoie de el, căci încăperea din „buncărul” ăsta nu are decât o singură fereastră, pe stânga, unde e o scară interioară ce duce spre etajele vilei. Fereastra asta înaltă, lunguiață, cu vitralii are ceva de catedrală. E singurul loc prin care pătrunde lumina acestei dimineți cețoase. Lumina care se aşterne discretă peste o mulțime de fotolii, scaune cu spătar, măsuțe, risipite prin jur. *De ce am impresia că am mai văzut casa?* Deşi nu am mai vizitat niciodată „bârlogul cel nou” al lui Jan.

— Numai un picuț vă rog să vă osteniți să aşteptați domnu’ Vasiliu. Un picuț doar, să văd, zău aşa, dacă-i acasă Jan. Nu vă supărați, dar în ce… în ce problematică… adică ce să-i spun stăpânului că doriți…

— Vreau să vorbesc… Să-l întreb ceva, Fane! tai eu.

— Bine, domnu’ Vasiliu, bine, vă rog să luați loc! acceptă Fane şi dispare pe-o uşiță „din fundal stânga” al acestei camere… care-mi sugerează un decor; un decor de teatru, în care urmează să se desfăşoare un vodevil. Vodevil? Da. Că-i bine să fim optimişti!

Să nu ştie într-adevăr Fane dacă-i văru-su acasă? Puțin probabil. Să-l bănuiască în vreo „scenă de menaj” cu noua soțioară? O scenă în care „n-ar fi bine” să fie deranjat?

Jan a mai fost însurat de două ori. De la prima nevastă, care a murit, are vreo şapte sau opt copii, toți băieți, pe care

tăticul grijuliu i-a antrenat deja în „afaceri”. A doua nevastă, Florica, ştiu că „părăsise domiciliul conjugal” la un moment dat. Se zice că fugise cu unul – şi cu bijuteriile –, că ar fi acum prin Brazilia. Aşa că Jan se însurase a treia oară, cu altă țigăncuşă, despre care tot gurile rele spuneau că „le răzbună pe primele două”. Îi cam mânca zilele lui Jan. „I-a pus fusta-n cap, domnu’ Vasiliu, zău aşa!” mi se confesase, în urmă cam cu un an, Fane, disperat că nevestica asta…îi cam lua locul la dreapta stăpânului. Eh, ce să-i faci?! Chestia cu „fusta-n cap” s-ar fi potrivit multora; unii dintre ei şefi ori foşti şefi de stat sau „mari întreprinzători”; mai ştiam nişte cazuri. Chiar prea multe ştiam de-astea. Era… poate şi motivul – principal – pentru care nu mă însurasem niciodată?

Fane reapare, spune grăbit un „Poftiți, domnu’ Vasiliu, vă primeşte!” dar dispare la fel de repede.

Să poftesc, unde? Să mă iau după el? N-am prea mult timp să meditez. Glasvantul din fundalul încăperii glisează silențios. Şi, dincolo de el, văd o cameră şi mai mare, lambrisată la fel ca asta, tavanul tot cu grinzi de stejar, dar în care se află o masă dreptunghiulară mare. În centrul ei e Jan. Dar, la dreapta şi la stânga lui, sunt încă cinci indivizi, toți tăcuți, zâmbăreți, ca un fel de… juriu straniu ce aşteaptă „să mă produc” eu. Ori *să mă judece*?!

Că îi cunosc pe aproape toți cei prezenți. E acolo „Frumosu”, fratele lui Jan, pe care-l vârâsem la puşcărie, în urmă cu câțiva ani; dar mai e şi Niky–„Berbantul”, spărgător de primă mână, pe care-l credeam tot după gratii. Şi mai sunt Marcel Gelescu, zis „Seniorul”, un altul cu nasul pocit, zis „Maraton” şi încă un individ pe care nu-l ştiu. Toți pe aceeaşi parte a mesei, cu spatele la o fereastră largă, în vitraliu. Şi cu ochii pe mine. *Să mă fi aşteptat*?

Oare?! Nereuşitele mele în a-mi găsi o slujbă să fi fost „monitorizate” de dumnealor? Să fi fost chiar pregătite eşecurile mele, pentru a savura acum domniile lor – că e aici floarea marilor şnapani, a „specialiştilor” în afaceri necurate – această venire a mea… cu şapca-n mână?! Pentru că… iarăşi constat, mi-am scos, nu ştiu când, şapca de pe cap.

— Ia poftiţi mai aproape, dom' „Cronometru”! mă invită Jan-„Chelu”.

Fane a dispărut. De ce? Nu-i „de rangul lui” să asiste? Ori, prudent, preferă să nu fie prezent la această scenă care… *care cum poate să se sfârşească*? Îl au pe Popiuc cu „căţeluşii” lui pe-aproape? Au alte gorile pregătite? De asta sunt sigur.

Masa mare e încărcată cu tot soiul de platouri, pline de bunătăţi, cu sticloanţe şi pahare. Am întrerupt un chef? Ori, *aşteptându-mă să vin*, au luat „să guste” dumnealor câte ceva?

Înaintez câţiva paşi, apoi alţii, intru în această cameră spaţioasă, dar în care, ciudat lucru, ceaţa pare să fi pătruns totuşi. Pe unde? Ori eu am început să văd ceaţă peste tot? Ochii? Au început să mă lase ochii?! Simt că am şi transpirat, deşi fac parte din oamenii care năduşesc puţin. Dar acum… Nimeni nu ştie că mă aflu aici. Dacă ăstora le vine acum poftă să mă-mbrace în beton, va trece hăt, mult timp, până să se apuce să mă caute cineva. (Dacă se va apuca să mă caute cineva). Pentru că motive să mă cureţe… ar cam avea tipii ăştia. Le-am stricat „şuste” mari de tot fiecăruia. Pierderi de milioane de dolari, înregistrate când le-am torpilat afaceri de contrabandă, trafic de droguri, ori când „i-am săltat” cu ce agonisiseră dumnealor: bijuterii şi tablouri de patrimoniu, valută. Başca faptul că i-am mai şi „dungat”, nu pentru mult timp, după cum se vede, dar…

Şi n-am măcar o armă la mine. Mulţi poliţişti, de când e poliţia pe lume, mai „rătăcesc” câte o armă, când fac confiscări, când reţin pe cineva. Eu n-am făcut-o. Pistolul meu… l-am

predat, când mi-am făcut formele de „divorț” cu instituția unde am lucrat.

— De cunoscut, cred că ne cunoaştem, începe blând Jan. Domnul Dan Vasiliu, zis „Cronometru” e o persoană cunoscută, nu-i aşa?! o ia amabil fostul şef de sală. Dar acum domnul Dan Vasiliu e – să zicem – într-o situație… ăăă… cam neplăcută. N-are bani.

Nas-pocit, zis „Maraton”, pe numele lui adevărat Carol Galici, pufneşte-n râs. Jan aşteaptă să termine şi reia:

— Nu glumesc! Ştiu că n-are bani puşi de-o parte. Ba l-au mai şi lăsat fără pâine dragii lui şefi. Pentru care motiv, domnule Vasiliu? Ne poți spune şi nouă?

Ei, asta-i asta! Că… nu ştiu. Pot bănui doar. Mi se zisese de mult, e drept, şi de şeful meu, şi de procurorul Ioniță, şi de alții, că „prea vreau să merg până-n pânzele albe”. Ce ştiu sigur e că începusem o cercetare economică, urmărind de fapt găsirea autorului unei omucideri. Voisem să aflu „mobilul”! Primisem un telefon să las totul cum e şi să revin la sediu. Nu puteam să las; ori dracu mă pusese să nu las? În aceeaşi seară, primisem *ordin* să plec la un curs de limba franceză, o reciclare. Când terminasem cursul, iar primisem ordin să plec: în concediu. Iar când mă întorsesem din concediu, aflasem că fusesem „restructurat”. Se invocaseră şi nişte motive. Idioate. Rizibile. Dar… uite, eram „pe liber”. Ce să le spun acum?

— Au intervenit nişte divergențe de păreri, spun plat.

— Ei, iaca! Râde „Frumosu”. Ne tromboneşte. L-au prins cu ceva! N-o fi împărțit nici măcar cu şeful lui! Şi de!

— Vai! Se poate să faci una ca asta, domnule Vasiliu? îşi stăpâneşte senioral râsul Gelescu. Păi, unde ajunge ministerul acela *important* al dumitale, dacă… dacă *se duce de râpă disciplina*?! Dacă nu mai există *respect față de superiori!*

— Dar unde să fi dosit agoniseala? Dacă până şi Jan *crede* că n-are un ban pus deoparte? se miră „Maraton”.

— Păi, ce-i tâmpit?! râde „Frumosu”. Cum să n-aibă? Că până şi unii care abia ies, vorba aia, din …aia-şcolii, în doi, trei ani tot pun osânză pe ei. Caraliii-au scos vorba „polițistul care-i slab, ori e prost ori e bolnav”. Şi ăsta să n-aibă?! Care-a vânturat valize doldora cu valută şi bijuterii?!

— De gras, uite că nu-i gras! râde „Maraton”. Să fie tâmpit? se întreabă el, se ridică de la masă, vine şi începe să-mi dea târcoale.

— Hai, gata! îi opreşte scurt Jan. Aflați că m-am interesat eu îndeaproape. Nu-i prost, ştiți asta. Dar n-are nici bani. Este un… *fenomen rar*! găseşte Jan expresia, pe care şi-o aminteşte poate de pe timpul cât umbla cu circul, pentru că adăugă: Nevastă-mea, Irenke, cu care-am vorbit, era de părere că s-ar putea produce într-un circ. „Polițistul incoruptibil”, cu şanse de-a veni o mulțime să-l vadă.

— N-ar veni nimeni! râde „Seniorul” Gelescu. Ar fi convinşi toți că-i „gogoaşă”. Nu l-ai verificat bine, Jane. Pe la vreo bancă elvețiană are lovelele. Face pe sărmanul, până i se pierde urma.

— Dacă io vă spui, se supără Jan, c-am verificat. Cei trei avocați ai mei, doi judecători şi patru curcani, toți au răscolit mii de hârțoage! Au vorbit cu rudele ălora zăbreliți! Că toți ăi de-au scociorât prin dosare atât aşteptau. Să găsească! Numai că… Nu fură, dom’ne! Ăsta, vă spun eu, *e un fenomen!*

— Fugi, dom’ne, că nu există român să nu fure! trânteşte Carol Galici, zis „Maraton”. Sau *poate* nu fură, *dar ia.*

— L-am încercat şi cu de-astea! se enervează Jan, acuzat parcă de incompetență. L-am momit cu bani, cu acțiuni, cu o vilişoară şi, mamă, ce vilişoară!… N-a muşcat, na! Dacă vă spun că n-a muşcat!

— Şi ce-ai dori să facem cu el? se interesează „Seniorul”.

— Păi, să vedem cum l-am putea ajuta. Că, dacă nu noi, cine să-l ajute? îşi freacă mâinile Jan, cam ca atunci când se pregăteşte să încheie o afacere bună.

— Uite ce e! începe „Maraton”. Eu încredere n-am. Că un caschetar tot caschetar rămâne. Aşa că pot să îi fac doar propunerea pe care i-am mai făcut-o: *Să devină gunoierul meu!*

Poftim, măgarul! Îmi făcuse într-adevăr propunerea asta cândva. Îmi propusese adică să-i adun concurenții, inclusiv pe Jan-“Chelu” şi ai lui. Dar ceva nu e în regulă aici. „Dialogul” nostru de-atunci… ştiu că se sfârşise prin intervenția lui Mitu-“Colosu”, omul lui Jan. Mitu, o namilă de om – credincios ca un câine lui Jan – năvălise ca un taifun. Îi ucisese lui „Maraton” un om de încredere… şi după aia… *îl sugrumase pe ...acest „Maraton”.* Scăpase totuşi „Maraton” din mâinile lui Mitu?!

— Atunci i-am propus să mă scutească de prezența unor indivizi incomozi. Să-i aresteze adică, precizează „Maraton”. Acum îl angajez *să-i ucidă* pe cei care…

— Adică pe mine? rânjeşte blajin Jan.

— Sau pe mine? are un rictus „Seniorul”.

— Domnilor, domnilor! Aşa nu ajungem nicăieri! intervine în discuție Niky Oreanu, zis „Berbantul”, fost peşte în tinerețe, devenit spărgător stilat mai apoi. Eu vă propun, subliniază el, mângâindu-şi mustăcioara, să ne gândim mai bine. Domnul Vasiliu, când m-a arestat ultima dată, s-a purtat frumos cu mine. Aş spune chiar elegant. A dovedit… *talent* şi în a specula unele mici neînțelegeri ale mele cu…partenerii, pentru a ajunge la ce îl interesa. Ce-ar fi deci, continuă surâzător fostul peşte, dacă l-am utiliza pe domnul Vasiliu pentru a ne pregăti… unele operațiuni. Că e priceput şi la femei, ceea ce…

— Fii, dom’ne, serios! Nu m-aş lăsa eu pe mâna…*Informații luate de ăsta?!* râde „Maraton”. Să-mi trimit

adică eu oamenii într-o casă „studiată” de „Cronometru”? Ca să se trezească acolo nas în nas cu foştii colegi ai ăstuia, da?!

— Nu m-ați lăsat să termin! zâmbeşte angelic Niky. Eu mă gândeam că ne-ar putea aduna informații despre foşti colegi! Despre foste colege ori secretare, care… Hm! Domnilor, habar n-aveți cât de utilă poate fi o secretară din ministerul ăla nenorocit. O hârtie pierdută, alta xeroxată, un telefon…

— Muierile-alea sunt suficient de prost plătite, să le cumpărăm şi fără sprijinul domnului „Cronometru”! intervine în discuție cel de al şaselea personaj, un grăsan pe care nu îl cunosc. Chiar şi amărâții ăia de gabori, explică el, mai ales cei tineri, sunt mizerabil plătiți, aşa că, dacă le pui în față salariul pe-un an… I-ai terminat. Iar dacă mai are omul şi o nevastă ori o gacică… gata! Al tău e! N-avem chiar deloc nevoie de *domnul* „Cronometru” pentru aşa ceva.

De unde-l ştiu totuşi pe-ăsta?! Nu l-am văzut. Adică nu ne-am întâlnit niciodată. Dar de ştiut îl ştiu de undeva. Dintr-o poză?

— Adaug, reia individul, că nu cunoaşteți suficient soarta caraliilor „scoşi” pentru una sau alta. Devin „măseaua stricată”. Mai rău, devin „ciumați”. Nu mai au trecere, colegii îi ocolesc, considerându-i ori prea proşti, ori persoane cu care „nu-i bine să fie văzuți”. Ar fi deci o idee *net greşită*, domnule Oreanu. Eu propun altceva.

— Sunt curios! mârâie vexat Niky Oreanu.

— „Cronometru” ăsta am auzit că e un caftangiu calificat.

— Asta aşa-i! aprobă Nae Orâtu, zis „Frumosu”. V-aduceți aminte, domnule Gelescu, eram odată, la dumneavoastră în vilă. Noi doi, zdrahonul ăla de „Doc” şi încă unul. Patru eram, aveam şi două pistoale! Şi ne-a jucat al dracu’ „Cronometru”, ne-a

făcut „marț” şmecherul ăsta, pe mine şi pe „Doc” ne-a legat cu cătuşele de calorifer…

— Pentru că-mi scoseseşi cartuşele din pistol! rânjeşte Gelescu.

— Nu eu! se apără „Frumosu”. Nu eu! Tipa aia…

— Tipa care lucra pentru fratele dumitale, aici de față, se-nclină amabil „Seniorul” spre Jan.

— Cine? Pentru mine?! Care tipă? sare ca ars Jan.

— Domnilor, domnilor! intervine iarăşi Niky-“Berbantul” lovind cu un cuțit în paharul din față. Parcă era vorba *că lăsăm în urmă vechile...animozități*, subliniază el. Domnul Caraivan a spus că are o propunere! Care, sper, nu va fi „net greşită”, ca a mea.

Caraivan?! A! Ghiță Caraivan era grăsunul! Alt proprietar de restaurante! Şi infractor căutat, prin Interpol, de polițiile din Germania, Italia, Ungaria. El e! Dar la fel ca în cazul „Maraton”… îl credeam mort. Dumnezeule, câte mai credeam! Şi „Frumosu” şi Niky şi Popiuc credeam că sunt în puşcării!

— Foarte bine, s-auzim propunerea! spune „Seniorul” Gelescu.

Ghiță Caraivan tocmai înghițea o tartină cu icre negre. După ce dă peste cap şi-un păhărel de votcă, începe rar:

— Calitățile remarcabile mi se par ideale pentru propunerea mea. Zic să-l folosim pe post de sperietoare!

— De ce?! „Sperietoare”? i se pare că n-a auzit bine Niky.

— E ceva care depăşeşte nivelul dumneavoastră, domnule Oreanu, râde amical Ghiță Caraivan. Arta adevărată în meseria noastră nu mai constă în a curăța un seif, fără a lăsa urme. Asta deja aparține „vechilor meseriaşi”. De ce să te chinui să intri prin geamul de la baie ori prin balcon…

— Pardon! Eu n-am făcut asta niciodată! se apără Niky.

— Sau, mă rog, să munceşti noaptea la „o matroană” – ori la servitoare, la concurență cu pompierul – ca să faci rost de chei. De ce *să nu-ți dea* cine are bani? Că un patron de magazin are, nu? Şi lumea e plină de magazine. Şi, dacă vine un fost polițai, karatist şi bun psiholog să-i propună *o protecție,* poate domnul patron să refuze?! Că dacă face nazuri, i se poate face şi „o demonstrație” pe loc! Pentru asta *mi se pare ideal* domnul „Cronometru”!

Să fie sugestie? Nu ştiu de ce – de când a pomenit „Frumosu” de „tipa aia”, care-i scosese cartuşele din pistol lui Gelescu – am senzația *că mai e cineva aici cu noi*. O femeie. Am impresia că se află în fundul camerei foarte mari, în stânga mea, unde nu ajunge bine lumina ce pătrunde prin vitraliul din spatele hoților. Nu ştiu ăştia de ea? Nu o iau în seamă? E Irenke? Altcineva? Sau mi se pare doar că e acolo cineva. Ochii. Mă lasă ochii?! Dacă încep să văd prost…

— Adică să dăm rețeaua noastră de „cotizanți” pe mâna ăstuia, da?! se miră subțire „Seniorul”.

— În plus, râde „Maraton”, oraşele *sunt parcelate deja.* Şi n-avem probleme, plătesc toți. Pentru o „demonstrație” sunt foarte buni şi caftangii de cinci dolari. Le spui doar unde să facă treaba! Că, ce dracu’, e plină lumea acum de „specialişti în arte marțiale” ori care se cred aşa, dornici să-şi arate lumii talentele!

Nu îndrăznesc să întorc capul şi să privesc atent spre locul unde *cred* că este femeia. Mă gândesc că e posibil să nu se ştie de această „ființă din umbră”. Şi aş putea să le atrag eu atenția. Cine ar putea fi? Şi pe mâna cui joacă?

Disting altă clincheteală în pahar şi vocea lui Niky-„Berbantul” încercând să potolească tămbălăul – cam ca un preşedinte de senat, depăşit de „tumultul opoziției”:

— Domnilor! Convenisem parcă, domnilor, asupra unor…

— Ia mai lasă-ne, mon cher! taie „Seniorul” Gelescu.

— Ba chiar ne înțelesesem să nu-l lăsăm de izbelişte, aşa, pe domnul Vasiliu! se zbârleşte Jan-„Chelu”. Că *nu-i bine. Vă spun eu că nu-i bine*! precizează el cu un înțeles ascuns care-mi scapă.

— Perfect, domnilor, perfect! surâde princiar Gelescu. Atunci „să nu-l lăsăm fără pâine”. Foarte bine. Îi ofer eu o slujbă. O metresă a mea are un cățel. Cu un pedigri impresionant. Îi propun domnului Vasiliu să-l păzească pe acel cățel; că a mai fost furat până acum de două ori de la metresa mea.

Pe mă-ta, „metresa” ta! îmi vine să trântesc. Că Gelescu e pederast.

— Domnilor, propunerile dumneavoastră sunt toate minunate! spun deodată. Nici nu ştiu pe care s-o accept.

Trei clipe de stupoare. Apoi, Jan-„Chelu” renunță la scobitoarea cu care îți curăța dantura, pentru a trânti scurt:

— V-am zis eu că va fi om de înțeles!

— Eu insist să-l folosim cum am zis! spune Niky.

— Ba eu cred că ar trebui să-l verificăm, punându-l întâi să ucidă! strigă „Maraton”.

„Frumosu” şi Ghiță Caraivan țipă şi ei ceva, dar „Seniorul” Gelescu urlă mai tare decât toți:

— Idioților! Nu vedeți că-şi bate joc de noi!? Abia a deschis gura şi-am început să ne certăm ca nişte țațe!

— Nu-şi bate joc de noi, *i-a ajuns cuțitul la os*! mă apără Jan. De! Unii nu ştiu cum e, dar eu ştiu.

— Aşa-i! întăreşte „Frunosu”. Unii, foşti „şefi mari” de când mă-sa i-a fătat, şefuți încă de la „Şoimii patriei” şi „Pionieri”…

— Ei, n-am început *într-un cort şi furând cai*! plasează Gelescu. Şi *mă-ta* te-o fi „fătat”, ca pe mine nu.

Şi tărăboiul reîncepe mai cu foc, încinşi probabil şi de alcoolul înghițit, „stăpânii” ăştia par gata „să se repeadă la beregată”. Eu mă gândesc dacă n-ar fi momentul să dispar discret, când…

S-a auzit un clinchet cristalin. Dar ăsta nu mai e rezultatul unui cuțit care loveşte paharul. E un clinchet zglobiu, de clopoțel. Care se repetă de două ori. Şi toți cei şase tipi se potolesc subit. Se retrag la locurile lor, iau fiecare în mână câte…un fel de pocal… pe care-l ridică, aşteptând. Şi din stânga – unde mai mult *simțisem* o prezență feminină – păşeşte spre noi încet, cu un soi de pas „hieratic”, o femeie. E goală, goală, cum a făcut-o mămica ei. Doar pe umeri, abia agățată de gât, are o mantie; o mască pe față, în mâna stângă cu clopoțelul, în dreapta cu ceva ce pare a fi …o sabie ninja!

Ferestrele cu vitralii au fost acoperite de-o draperie, naiba ştie de unde a apărut, că n-o remarcasem. Au rămas doar două facle, de-o parte şi de alta a uşii prin care-am intrat eu. Facle care s-au aprins acum, cred; nici de astea nu ştiam că există.

Făptura mascată pare tânără, suplă. Înaintează însă cu acelaşi pas „de scenă” spre noi, dar pe mine parcă mă vizează. Drace, cine să fie? Şi ce-o vrea să facă dumneaei cu săbiuța aia pe care-o ține într-o poziție… văzută probabil prin vreun film.

Şapca din mâna mea …e singura „armă de apărare”. Cam slăbuță. Prost e că…*cu ochii mei e ceva*... Ceața… Simt cum mi se împăienjenesc ochii, aud tot „ca prin vată” ceva ce pare să fie un răpăit… de tobe sau…Sau de armă automată? Zgomotul vine de undeva din afară. Dar pare să fi fost auzit şi de ceilalți.

Vine „cavaleria salvatoare”? Aş! În orice film care se respectă, cavaleria vine abia când totul s-a cam isprăvit, când eroul „i-a bumbăcit” deja pe toți răii, salvându-şi viața şi …onoarea iubitei! Ba, uneori, şi planeta. Asta-i în filme. În realitate, ascultați-mă pe mine, cavaleria nu vine niciodată. Şi, poftim, „fecioara asta războinică” – luciferică poate ar fi mai bine zis, că masca ei e cu coarne – înaintează încă, e acum la trei paşi de mine. Mă pregătesc pentru o eschivă, când… Răpăitul se-aude aproape, foarte aproape acum, fătuca cu săbiuța a încremenit, scrutându-mă din spatele măscuței ei.

Alt răpăit mai puternic, ce mă face să văd însă şi mai prost, totul pare să se întunece în jur şi… Răpăitul se transformă într-un…mârâit bine cunoscut. Telefonul de pe noptieră!

Doamne, sunt în patul meu de acasă. Deschid ochii, mă ridic într-o rână, privesc buimăcit.

E dimineață. Ba, aş spune, e zi în toată puterea cuvântului. O zi cu soare. Nici urmă de ceață. Iar ochii mei, minunații mei ochi mă ajută să citesc, la trei metri, titlurile de pe cotoarele cărților de pe raftul din față. *Am visat, deci?!*

Nu am visat niciodată un vis atât de lung. Nu cred în vise; de regulă, nu mi le amintesc; ori le uit foarte curând. Visul ăsta însă…

Ce ştiu sigur acum e că sunt în ultima zi de concediu. Un concediu în care *am primit ordin să plec.* „Restructurat” însă… nu ştiu să fiu. Să fi fost *un vis prevestitor,* cum zic unii că au? Ridic receptorul.

— Da!

— Cine-i, dom’ne, fiara care te-a ostenit în aşa hal?! Că sun la tine de trei minute! aud vocea indignată a Lilianei. Cine-i lângă tine?

— Nimeni.

— Ei aş! Sau… Aşa rău ai ajuns?

— Şi mai rău! mormăi eu morocănos.

— Hait! Cu ce te-ai pricopsit? se sperie Liliana.

— A, nu! Am dus o viață de călugăr în concediul ăsta.

— Aoleu! De călugăr?! Vrei să intri în Europa?

— Nu. Las' că-ți povestesc. Deocamdată află… că m-ai salvat… Cred… de la un sacrificiu ritual.

— Cee? Eu!? …A! Visai că…

— Ia spune, Lil, se fac restructurări cumva?

— Nu restructurări, se fac reorganizări. De unde ştii, dom'ne? Că zvonul abia ieri a apărut şi te-am căutat toți…

Reorganizări deci. O fi vreo diferență?

— Am fost plecat din Bucureşti. Am să trec azi pe acolo.

— Păi, ar fi chiar bine să treci. Repede, că-i vorba şi să ne mutăm! mă informează Liliana.

— …Unde să ne mutăm?

— Cine ştie unde?! Care-ncotro. E iarăşi posibil să ne dizolve echipa. Aşa că vino cât mai rapid! încheie Lil şi închide.

Mă întind în pat. Pun mâinile sub cap, privesc tavanul şi…*meditez la zădărnicie!*

„Echipa" asta mi-o făcusem neoficial. Cu acordul tacit al şefului nostru drag şi scump, eram conducătorul (neremunerat ca atare) al unei mici grupe de polițişti buni. Tineri mai toți şi – sper – nemânjiți încă.

Liliana Manea e piesa cea mai importantă. Un drac cu fustă. Isteață, eficientă, obraznică. Odată îşi permisese „impertinenta" de Lil să contrazică pe unul din (nenumărații) secretari de stat pe care-i avusese – şi-i tot schimbase – ministerul. „Ba aşa-i cum zic eu, că asta-i o chestiune de gramatică! Şi ar trebui să ştiți!" trântise atunci Lil enervată. Din spatele biroului masiv, secretarul privise furios la locotenenteasa asta care-i adusese raportul cerut de el. Rezolvase scurt diferendul cu obrăznicătura, ordonându-i să iasă imediat din

cabinet. Mă chemase pe mine; dar asta după o jumătate de ceas, în care se vede că „se documentase”. Începuse prin a mă întreba ce-i între mine şi „neruşinata aia”. Eh, nu era primul curios! Vorbise, evident, cu şeful meu mai înainte. Şi, evident, şeful „mă încondeiase” şi pe mine.

— Relații strict profesionale; Liliana Manea e măritată; nu-i „neruşinată”, ci un ofițer foarte bun.

— Dar aud că vă tutuiți. Greşesc? Îți spune Dan, nu?

— Sunt momente în care formulele de politețe mai sunt şi sărite. Iar noi ne cunoaştem cam de mult.

— Aha! Cam de mult? torsese ca o mâță secretarul.

— În urmă cu nişte ani, am angajat-o ca dactilografă.

— Îhî! zâmbise el edificat. Pe timpul când dumneata aud că erai şef de serviciu. „Cel mai tânăr şef de serviciu din minister”, nu? Mă rog! Dar de ce ea?

— A ieşit prima dintr-un lot de nouă candidate. Ştia să bată la maşină impecabil şi ştia gramatică. Ştie şi-acum! încercasem eu să readuc discuția la punctul nevralgic.

— Şi tot dumneata ai trimis-o la şcoală! Ai făcut-o locotenent!

Fusese – poate – o greşeală. Nu ştiu nici până azi dacă Lil era mai fericită ca ofițer de poliție. Bătaie de cap avea de trei ori mai multă, sigur. Şi mai multe nopți nedormite! Şi certuri cu bărbat-su, ofițer de poliție la economic, mai mult plecat din Bucureşti, care, când ajungea şi el acasă, după două sau trei săptămâni de hoinăreală prin cine ştie ce oraşe, o găsea pe nevastă-sa prinsă în vreo drăguță de cercetare, ce ne ținea uneori nedormiți zile şi nopți la rând.

— Am trimis-o la cererea ei; întemeiată. Ne ajutase şi ca dactilografă deseori; găsind, prin dosare vechi, „noutăți” care ne scăpaseră. Şcoala a terminat-o cu brio, e în continuare o polițistă cu fler, care nu pleacă să caute, ci să găsească. Şi găseşte, întotdeauna.

— „Nu să caute, ci să găsească”? digerase greu nuanța secretarul. Aşa, da? Dumneata îi permiți deci să fie obraznică?

— Numai atunci când are dreptate. În cazurile acelea, mi se pare o calitate. În echipă o apreciem toți, deşi ne-o mai trânteşte şi nouă, uneori …neprotocolar.

— În „echipă”, da?! îşi mijise ochii secretarul de stat. „Echipa” asta care… Păreți nedespărțiți. *De ce oare?*

Ridicasem din umeri, ignorând insinuarea. Ştiam ce bănuia.

— Că suntem buni!

— Zău?! Deci „şi modest”, pe deasupra!

— 73 la sută din cazurile rezolvate de întregul serviciu sunt ale echipei noastre. Asta e media în ultimii ani, puteți verifica.

— Cât ai spus?! 73 la sută?!

— Au fost semestre în care am ajuns şi la 80. Asta, probabil, nu v-a spus şeful meu.

Rămăsese mască. Câteva clipe. Dar îşi revenise, începuse să strige:

— Asta nu-nseamnă că locotenent Manea are voie să-mi vorbească *mie* aşa! *Mie*?! O fi fost „după gramatică” cum zice, dar aici e vorba de disciplină, domnule, deci eu am dreptate şi asta trebuie să vă intre la toți în cap!

Acum eu rămăsesem mască. Pricepusem cu cine am de-a face. Dar „discuția” nu se oprise aici. Sfârşise prin a-mi promite că ne desființează, că „ne dă afară pe toți”!

Peste trei zile însă plecase el din minister. O plecare grăbită, pe care ziariştii o comentaseră…în fel şi chip. Timp de două zile. Apoi uitaseră. Într-o țară în care parlamentari şi miniştri, lideri de partide şi primari se acuzau reciproc, pe toate posturile de televiziune şi în ziare, de luări de mită în valoare de milioane de dolari, de colaborare cu servicii de

spionaj străine, în țara unde toți recunoşteau că „există corupție de sus până jos”, dar nu se vârâseră-n puşcărie decât nişte nemernici de mâna a şaptesprezecea, pe cine mai interesa *adevăratul motiv* pentru care fusese „eliberat din funcție” un secretar de stat? În lumea polițiştilor se comentase însă mai mult. Lil venise la mine după vreo patru zile de la plecarea secretarului de stat şi se vedea că era „doldora de informații”. Începuse să-mi spună, dar tăiasem scurt: ”Nu mă interesează!”

— Cum dracu să nu te intereseze, dom’ne?! îi sărise muştarul Lilianei. Păi, ăsta ne-a vorbit la bilanțul anual, luna trecută, de „cinste şi corectitudine!” De „moralul” pe care să-l avem! Cum …aşa şi pe dincolo să avem „moralul ridicat”?! Eu acum, când am să văd, la alt bilanț, pe unul, spunând ceva de cinste şi corectitudine, am să am impresia că-l văd şi-l aud pe-ăsta! Şi-am să mă întreb de „cel nou”, mâine-poimâine …ce-am să aflu!?

— Ia întreabă-te tu mai bine unde-s borfaşii „Ghiară” şi „Zbanghiu”! încheiasem eu discuția.

În vreme ce mă bărbieresc şi fac un duş, îmi tot zbârnâie prin cap ce mi-a spus Liliana mai adineauri. Reorganizare! Şi pericolul de-a ne desființa echipa din nou. Chestia asta cu desființatul echipei o clocea şeful nostru de mult. Era un mod „de-a ne arăta pisica”. Că ne obişnuisem într-adevăr, cei vreo cinci oameni care eram în echipa asta, să lucrăm împreună. Şi ştia. Ştia însă şi că rezolvasem multe cazuri dificile împreună, îi plăcea să relateze şeful, în fața ziariştilor, rezultatele „obținute de serviciul lui”. Serviciu în care tolera şi câțiva trântori – oamenii lui de încredere – şi alți polițişti slabi, „buni să-i trimiți după potcoave de cai morți”, cum zicea, cu limba ei ascuțită, Liliana.

Ce reorganizare să fie? Şi visul cum de picase tocmai…?

Avusesem cândva o discuție cu doctorul Tomescu, un chirurg care mă reparase frumos, după o tăietură de cuțit urâtă. Tomescu îmi spusese ceva despre „fragmentele de realitate ce ne preocupă în stare de veghe; şi care pot fi amalgamate în vis, uneori în mod aberant, chiar straniu”. Până la un punct, ce mi-a spus atunci se potriveşte cu acest vis ciudat al meu. Ştiu câțiva polițişti buni care se treziseră „pe liber”, deşi îşi făcuseră bine meseria. Cu numai câțiva ani în urmă, cercetasem moartea unui fost excelent polițist, Iosif Szabo.

Fusese o poveste lungă şi încâlcită. Iosif Szabo sau Ioşca, el ne zisese să-i zicem aşa, fusese ucis într-un lift. După ce, mai înainte, nişte conaționali ai lui căutaseră să-l racoleze la activități de trafic clandestin. Îi răpiseră, în scop de şantaj, apoi îi violaseră şi uciseseră fata. Ăi de-ar fi trebuit să rezolve cazul „o bălmăjeau”. Ioşca încercase să rezolve singur situația. Greşise. Fusese dat afară, se apucase de băutură. Se încăpățânase să-i găsească şi pedepsească pe asasini. Reuşise. Dar alții îl dibuiseră şi îl lichidaseră şi pe el. „Lupii singuratici” n-au şanse în jocul ăsta care se cheamă „de-a hoții şi vardiştii”. Chiar dacă, pentru scurt timp, izbutesc să dea mari bătăi de cap şi infractorilor şi poliției; că *ştiu foarte multe*. Alți polițişti buni şi foarte buni, oameni care vârâseră după gratii ucigaşi, traficanți, fuseseră pensionați înainte de vreme. Îşi duceau zilele, vai şi-amar, cu pensii penibile, dar amenințați încă şi-acum, ei ori familiile, de foşti condamnați ieşiți înainte de termen, ori de rude ale condamnaților.

Sigur că erau şi altfel de cazuri. Ştiam şi polițişti care-şi pregătiseră plecarea din minister din timp. „Făcuseră unele mici servicii” unor hoți, motiv pentru care, când fuseseră dați afară, se angajaseră la…diverse firme particulare. Unii „la pază”, alții ca „oameni de paie”, în afaceri „la limita legii”. Vorbisem cu vreo doi. Erau slugi plecate, de fapt. Îi angajaseră şi o duceau

bine, față de alții; dar asta pentru că „nu mişcau în front”. Că-i aveau la mână borfaşii.

Zbârnâitul telefonului mă scoate din baie pe jumătate ud.

— Domnu Vasiliu? aud mai mult o şoaptă grăbită.

— Da.

— Silviu sunt. Aş vrea să treceți azi pe la noi.

— Trec, în mod sigur. Că am nevoie de maşină.

— Maşina… În sfârşit. Dacă veniți într-o oră, e bine.

— În regulă, spun. Vin într-o oră.

Şi închid. Silviu Găian îl cheamă, lucrează la un atelier de reparații auto. Avea destule hibe vechi maşina mea; aşa că o lăsasem la ei „pentru reparații complexe”, în urmă cu două săptămâni, când plecasem din Bucureşti. Tare mă tem că n-au isprăvit reparațiile. Şi, după tonul lui, bine-ar fi să fie doar atât. Ce-o mai fi?

O fi înviat Ghiță Caraivan?! *Ca-n vis*? Că pe Silviu Găian îl cunoscusem pe post de samurai. Gătit în costum tradițional şi cu două săbii la brâu. Costumul japonez era o făcătură. Săbiile erau autentice, aflasem asta după ce terminasem descinderea la un restaurant „cu specific oriental”, proprietatea lui Ghiță Caraivan.

Fusese o adevărată bătălie acolo, păcat că nu putuse s-o filmeze nimeni. Sărbătoreau victoria nişte ucigaşi, tineri, atraşi la o şcoală de arte marțiale, de un anume Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan. Fiul ăsta, şcolit în comandouri străine, ucigaş specializat şi căutat de vreo şapte poliții, unele şi de prin Africa, îi învăța realmente să ucidă, pe puştii nenorociți, dintre care unul era fiu de judecător! Îi arestasem cu greu. Că se lăsase cu o pârâială straşnică de arme automate – ale lor, evident – răniseră trei polițişti. Pe Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan, fusesem nevoit să-l împuşc eu. Mortal.

După asta, aflasem că Ghiță îmi hotărâse moartea. De-aici încolo însă…nu mai ştiu exact ce se întâmplase. Când aflasem unde era bârlogul secret al lui Ghiță şi descinsesem cu echipa acolo, găsisem pregătirile de plecare făcute. Multe hârtii arse, valută şi bijuterii de mare valoare dispuse în valijoare. Ghiță însă nicăieri. Aflasem că fusese chemat la telefon de cineva, de-o femeie şi…dus fusese. *Nimeni nu-l mai văzuse de atunci*. Îl căutasem în țară, îl căutasem şi prin Interpol. Nimic. Nici o urmă. Telefonul bâzâie din nou.

— Da!

— Bonjur, mon capitaine! aud glasul sprințar al Wandei.

— Bonjur, contesă.

— Bine ai venit din concediu! Când ne vedem?

— Peste o oră şi jumătate?

— Perfect, mon capitaine! zice Wanda şi închide.

Constat că e prima care-mi spune un „bun venit!" Şi că a rămas concisă. Wanda nu vorbeşte niciodată „nimic în plus" la telefon. Se crede „permanent ascultată". O fi puțin paranoică?

Wandei nu-i pasă că nu mai sunt acum căpitan, ca pe vremea când ne cunoscusem. Important mi se pare că Wanda îmi dă informații de primă mână. Că are o minte „brici". Şi ştie să afle, cu real talent, multe, de la persoane foarte importante; şi cu „antene", unii cu „antene" în medii…ciudat de diverse.

Deschid fereastra camerei, să simt cam cum e vremea. Aud de jos, din stradă, un fel de urlet:

— Mamăăă!

Ce să fie asta? A, e un puşti din blocul nostru, bloc cu zece etaje, un puşti cu un fel de rucsac agățat de umăr. Repetă apelativul de vreo trei ori, tot mai îndârjit. Când, în sfârşit, o mămică îi răspunde, aflu şi motivul pentru care puştiul nu putea să plece la şcoală. Îşi uitase pachetul de țigări şi bricheta. Urmează vocea măicuței:

— Să cobor eu să ți le aduc?

— Ei, na! Aruncă-le, că-s grăbit! hotărăşte puştiul.

Mămica se execută. Eu mă uit la ceas. E nouă şi jumătate. Ce program şcolar o avea micuțul?

Mănânc un pachet de biscuiți, luați, ieri, din gară. Timp în care mă-mbrac, şi o pornesc plin de entuziasm, să aflu… ce-mi rezervă viitorul.

Îmi vin iarăşi în minte Silviu şi fiul judecătorului. Judecător care avea şi o nevastă. Unicul lor fiu fusese antrenat inițial în acea „şcoală particulară de arte marțiale", de către acel Barbu. După aia, Barbu începuse cu ei un fel de îndoctrinare. Practic, le inocula ideea că „e simplu şi necesar să ucizi". Că „trebuie să fii un supraviețuitor"! Fiul judecătorului – şi Silviu Găian, la care merg acum, să-mi iau „Dacia" – nu uciseseră cu mâinile lor încă. Dar ştiau de nişte omucideri săvârşite de ceilalți, de şedințele acelea de „călire psihică" şi de altele. Nu spuseseră nimic, decât în anchetă, după ce-l lichidasem pe Barbu şi-i reținusem pe „locotenenții" lui. Ei, şi dacă tot apăruseră intervenții – nenumărate – pentru fiul judecătorului… făcusem şi eu raportul, absolut corect altminteri, subliniind că fuseseră nişte tineri debusolați, atraşi, – *dar şi terorizați* – de Barbu. Nimic neadevărat. În permanență pusesem însă numele lui Silviu Găian alături de cel al fiului judecătorului.

Silviu Găian nu-mi era informator, cum, de fapt, nu-mi e nici azi. La descinderea aia îl văzusem prima dată în viață, în straiele japoneze şi cu „săbiuțele" la brâu. Silviu chiar era însă dintr-o familie nenorocită, cu o educație vai şi-amar. Despre fiul judecătorului nu se putea spune asta. Aşa că…scăpase *şi* Silviu Găian, primind o condamnare cu suspendare de pedeapsă. Mă căutase după proces, să-mi mulțumească. Îl sfătuisem să rupă complet cu cei de la şcoala particulară de arte marțiale, îi dădusem un număr de telefon. Îl regăsisem în urmă cu două

săptămâni la atelierul de reparații. Se făcuse că nu mă cunoaşte. Înțelesesem. Dar – întâmplător sau nu? – patronul îl chemase pe Silviu şi-i dăduse dispoziție lui să-mi repare „Dacia”.

Îl văd acum pe Silviu făcându-şi de lucru chiar la intrarea în curtea mare, plină de „bolizi” mai noi ori mai vechi. Mă întâmpină cu un:

— Trăiți, dom’ Vasiliu, maşina nu-i gata.

— Cum, mă, nu-i gata, nu ți-am spus că am nevoie de ea azi?! explodez eu, brusc enervat ca orice şofer condamnat să rămână pedestru încă o zi.

— Strigați mai tare, certați-mă cât puteți, că am să vă spun multe! şopteşte Silviu cu ochii-n pământ.

Înțeleg „schema” şi continui să vociferez tot mai furios – nici nu mi-e greu să joc acest rol – timp în care Silviu strecoară:

— Ieri dimineață mi-a arătat o poză de-a dumneavoastră un tip pletos, îmbrăcat în negru. Am încercat să fac pe prostul, dar, la urmă, am recunoscut. Că mă verificau, să ştiți! Am văzut pe mâna lui stângă un tatuaj. O zvastică în cerc. Am mai văzut tatuajul ăsta la Barbu!

— Unde-i patronul? Unde e patronul, cu el vreau să vorbesc!

— Maşina e gata, dar mi-au zis să vă spun că nu-i! Da’ s-o luați azi de-aici, că-i bucluc mare.

— N-au să simtă că mi-ai spus ceva? şoptesc eu.

— Făceți pe supăratul! De reparat e reparată complet. Dar nu garantez că va fi aşa până mâine. Că…am aflat multe aici. Pletosul în negru e meşter la „aranjat” maşini.

— Nu, drăguțule, nu! Eu cu patronul vreau să vorbesc! țip cât pot mai tare şi înaintez prin curtea mare spre „birouri”.

Silviu vine cu un aer pleoştit după mine. Din spatele unor autoturisme „în lucru” văd câteva capete care urmăresc

scena, cu zâmbete batjocoritoare. Silviu mai apucă să-mi strecoare:

— V-au pus gând rău, domnu' Vasiliu, ascultați ce vă spun! Şi…*vă vinde cineva care vă e apropiat,* să ştiți! Cum naiba se poate asta?! *Şi la dumneavoastră, acolo?!*

Eu o țin pe-a mea, cu patronul, pe care, când îl găsesc…am impresia c-am dat nas în nas cu Jan-„Chelu". E la fel de gras şi de chel, dar ceva mai înalt ca Jan. Şi fără mustață. Se scuză mieros, c-au avut tot felul de „urgențe", se arată gata să-mi pună la dispoziție o altă maşină, până mâine.

— O iau pe-a mea, acum, aşa cum e! stabilesc eu, pe ton fără drept de apel. S-a reparat ceva la ea *sau nu*?

Schimb de priviri patron-Silviu, după care patronul mă anunță că reparațiile s-au făcut, dar trebuie schimbate şi bujiile, că el nu poate lăsa să plece din atelierul lui o maşină „care să nu fie în perfectă stare". Că ar vrea şi pe viitor să vin la atelierul lui…

Urmează alt circ, închei cu:

— Să vă țineți de cuvânt altădată! Şi pornesc spre maşina mea, pe care am zărit-o, în acelaşi loc în care am lăsat-o. Scot banii negociați anterior, şi pretind: Vreau chitanță! Şi cheile!

Silviu îmi dă cheile, eu plec şi… Verific cât pot de atent bătrâna mea „Dacie", sub privirile şi zâmbetele altor meşteri, pe care parcă-i aud zicând: ”Ce gură face gagiul, pentru aşa o gioarsă!" Când Silviu vine cu chitanța, fiind cu motorul pornit, apuc să-i şoptesc:

— Dă-mi un telefon, azi sau mâine!

— Nu, dom' Vasiliu. Mai mult nu pot, vă jur.

— Dă-mi neapărat telefon! închei şi traversez curtea, ies în stradă, rulez prudent, întrebându-mă dacă… *Paranoia o fi molipsitoare*?

O zvastică în cerc? Eh! Totul putea fi o prostie. Cine ştie câţi nebuni n-or fi având asemenea tatuaje?! Dar Barbu avea. Remarcasem şi eu acel tatuaj când îl văzusem ultima dată pe Barbu… la morgă.

✶

✶ ✶

Nuţă Niţache se privi în oglinda mare, lunguiaţă, din holul de intrare al vilei. Îşi netezi cu grijă reverele. Îţi potrivi mai bine nodul cravatei. Apucă apoi geanta diplomat în care se aflau toate bijuteriile doamnei şi un teanc de bancnote – nenumărate încă – de-o sută de dolari. Eh, dom' profesor ăsta – universitar, de! – se pricopsise binişor în ultimul timp, merita jumulit un pic! Nuţă se întoarse spre uşa care dădea în sufragerie, chemă şoptit:

— Gică! Ce faci, mă, acolo, nu vii?

— Gata, nea Nuţă, am venit! anunţă Gică şi apăru într-adevăr, dar în mână cu o sacoşă de piaţă – luată, se vede, de prin bucătărie – în care înghesuise ceva.

— Mă tâmpitule! începu să se enerveze Nuţă. Avem bijuurile şi verzişorii. În valiza aia ai argintăria. Nu ţi-am spus eu, mă, că atunci când ieşi din vreun conac, trebuie să fii *elegant*, mă? Elegant, auzi? Dacă te *vede* vecinii, să zică „uite, au venit la hoţul ăla de decan nişte studenţi, ori colegi!" Ochelarii unde-ţi sunt?

— Aici! Îi pun, promise Gică.

— Da'n sacoşa aia cocoşată ce-ai?

— Fructiera de argint..

— Pune-o, tolomache, la loc! Că nu-i argint. Ce mai ai?

— Şi… şi ascuţitoarea de creioane.

Maica mă-si de viață! Că ajunsese el să lucreze cu ageamii de-ăştia, ca Gică! Auzi ce dobitoc! Găsiseră pe biroul lui dom' profesor o sculă veche de tot. Un fel de cutie de metal, aproape cît o râşniță de cafea. Vârai un creion pe sus, învârteai o rotiță cu manivelă şi… *ascuțea creioane!* Asta descoperise Gică. Descoperise pentru că era un creion înfipt în maşinărie. Altfel nici nu-ți dădea prin cap la ce foloseşte. Marea găselniță de-acu vreo sută de ani! Pe Gică îl vrăjise.

— Îmi place nea Nuță, zău!

— Mă tăndălache, mă! Câte plaivaze tocişi tu, mă, pân-acu? Şi câte ai să mai toceşti în viață?

— E frumoasă, nea Nuță! obiectă Gică.

— Să te-ncarci, pentru sărăciile alea, c-o sacoşă în plus? De ce să nu ieşim noi din vilă ca nişte domni, mă? De ce cu sacoşa aia-n mână!? Mă, borfaşule!

— Gata, nea Nuță! Las sacoşa! Las şi fructiera, dacă zici matale, dar... Dar pe asta… o vâr aici! hotărî Gică şi se descheie repede la cămaşă, vârî ascuțitoarea sub ea, direct pe piele, îşi încheie nasturii, trase fermoarul vindiacului, anunță: O să fiu şi eu un student mai …de barosan. Ce, nu se poate?!

— Ptiu, fir-ai tu de tăntălău! Aranjează-ți fularul!… Pune-ți ochelarii! Să ai şi tu un aer mai de telectual!... Ia şi valiza, mă!…Hai!

Ieşiră din vilă, porniră, unul lângă altul, spre poartă.

— Fă şi tu conversație! Pentru vecinii care se uită probabil la noi! Şi *nu grăbi pasul!* Mergi liniştit ca un belferache! Hai, zi şi tu ceva, mocoflendere!

— Ce să zic, nea Nuță? Vecinii… Păi, ei n-or şti că dom' profesor e în concediu?

— Or şti! acceptă Nuță. Dar pot ei să ştie că nu s-a întors aseară? Că poate are nişte examene, cu studenții! Fii atent şi după ce ieşim pe poartă! N-o iei la picior spre maşină! Şi închizi

poarta binişor, n-o trânteşti! Cu grijă! repetă Nuță şi…încremeni.

Abia ieşiseră pe poartă, Gică se moşmondea s-o închidă binişor, când…

O cacarisiseră! Asta era. Doi tipi, unul din dreapta, altul din stânga, veneau pe strada asta pustie, unul îl înşfăcase deja pe Gică de braț. Nuță dădu să scape geanta diplomat şi s-o tulească, dar celălalt caraliu îi aținu calea, zâmbăreț:

— Nă, nă, nă, Nițache! Nu ține.

Şi chiar nu ținea. Că era mai tânăr decât el. Avea şi picioare mai lungi. Şi ochi de curcan rău. Şi-i mai ştia şi numele! Cine turnase? El unul nu vorbise cu nimeni. Tontul de Gică zisese cuiva, probabil…Că ăştia doi îi aşteptaseră. Îi culeseseră acum… ca pe două pere coapte… numai bune de vârât în coş.

Jan-„Chelu" se învârtea prin măreţul său „cabinet de lucru" ca un gândac în borcan. De ieri încă îl chinuia o amărâtă de măsea. Îi umflase falca. N-avusese în viața lui necazuri cu măselele. Neam de neamul lui nu avusese. Şi-acum, uite, beleaua asta îi mai trebuia, după toate celelalte! Că mai erau!

Aflase în dimineața asta că *dispăruse „Ochelarista"!*

După ce-i fugise Robert – cu „laptop" cu tot, cu informații „confidențiale" păcătos de prețioase – Jan *jurase* că nu va mai îngădui în afacerile lui nici calculatoare, nici nemernici de-ăştia de „calculatori electronici"! Contabilii lui totuşi, ba şi scârbele de avocați o ținuseră una şi bună, că nu se poate lipsi de un computer modern! Că erau multe de „monitorizat"! Cheltuielile şi beneficiile restaurantelor,

cazinoului, barurilor, hotelurilor, sume ce trebuiau virate, altele care trebuiau „spălate”, conturi prin diferite bănci, dobânzi şi paştele mamii lor de hoți şi hoții moderne, ziceau că legea te obligă să ai programe informatice de contabilitate! *Îi făcuseră capul mare*! Fiu-su mai întâi, Guțu. „Nu se mai poate, tăticu, nu mai merge schema, fără o sculă bună! La un imperiu financiar cum ai tu acum, nu se poate să ne lipsim de ea!”

Chestia cu „imperiul financiar” îi cam plăcea. Suna frumos! Uite, făcuse el, Jan-“Chelu” – pe care-l crezuseră mulți „un nespălat”, mărunt şi burtos, un neisprăvit, veşnic plin de încurcături cu poliția, de daraveli cu creditorii – da, el *ridicase un imperiu financiar!* Că se speria uneori, când vedea ce bani „se mişcau” prin imperiul ăsta. „Tăticu, ăi de prin băncile străine nici nu discută cu noi, dacă nu avem un ordinator!” Eh, şi fir-ar mă-sa lui a dracului de copil, că îl convinsese până la urmă! Mai ales după ce un bazabuzduc de-al lui îl dibuise pe Robert la o curviştină din Marsilia; şi-i tăiase gâtul. Angajase deci, după multe discuții „o operatoare calificată”. Tipa lucrase cândva la o bancă, lucrase şi pentru „Maraton”. Apoi, iar la o bancă. Mă rog, de experiență dispunea tipa, Mia Lăscuț o chema – nu-i puteai spune vârsta, că avea aspect de fată bătrână conservată –, toți o ştiau de „Ochelarista”. Ea hotărâse ce computer „de ultim tip” să cumpere, ce „laptopuri” şi o mulțime de alte prostii cu care… se modernizaseră tare de tot.

Chestia cu Mia era încurcată şi din alte motive. Că ar fi trebuit „să vireze un cont” azi. Era o afacere mare, cu „Lordul” sau cu „Ducele”.

„Ducele” ăsta lucrase cândva cu „Maraton” Dar pe şestache; nu-l aflaseră caralii, când dăduseră peste cap gaşca lui „Maraton”. „Ducele” făcea afaceri cu droguri la scară mare. Legături cu traficanți, cu vameşi, controla în bună măsură piața. Acum îi promisese un transport baban de heroină. Transport pe

care oamenii „Lordului”, alt traficant, ar fi trebuit să-l livreze unor rusnaci. „Ducele” plănuise în detaliu afacerea. Cumpărase pe doi din oamenii „Lordului” , care urmau să se lase prădaţi. Toate bune ca plan, şustele pregătite. Numai că… îşi vârâse dracu coada. Cineva îi vânduse. Că poteraşii îi luaseră în vizor pe ăia doi cu transportul. Oamenii „Lordului” mirosiseră „coada”, îi fentaseră pe curcani, se dăduseră după aia la fund. „Lordul” şi ai lui pretindeau că au marfa. „Bine dosită”. Dar, prevăzător, „Lordul” cerea jumătate de sumă înainte. Că, zicea „Lordul”, dacă n-o mai dă ruşilor, vrea garanţii. Jumătatea aia de sumă ar fi trebuit virată în dimineaţa asta, într-un cont, *ca să meargă afacerea*. Că dilerii aşteptau încă de alaltăieri. Îl puteau lua pe el, Jan, de neserios; găseau alte surse şi… nu era bine.

Unde mă-sa o fi fost acum putoarea de Mia? Unde dispăruse şi Fane? Că el, Jan, îl trimisese pe Fane să pună pe jar toate găştile pe care le aveau, să întrebe oamenii lor din poliţie, să afle pe orice cale, *unde dispăruse „Ochelarista”.*

Nu cumva se întorsese „Cronometru” din conced?! Că ăla era în stare, cu ai lui, să nu spună nimic nimănui şi s-o grăjbească pe Mia, s-o ia la întrebări… Şi ăla ar fi ştiut să întrebe; *şi să afle.* Mai ales că avea toanta, putoarea dracului, şi „laptopul” cu ea! *De ce mă-sa îi trebuise „laptopul”,* să-l ia, peste noapte, la ea în apartament?!

Jan mai luă un gât de „algocalmin” din sticloanţa de pe biroul plin cu telefoane. Trase cu coada ochiului spre uşa care se deschisese încetişor. Pe uşă se prelinse însă nu Fane, ci Miţu, al treilea fiu. Care… îşi scoase din buzunar un „celular” ce… chirăise pe limba lui. Când isprăvi de vorbit, se întoarse spre el şi se apropie şovăitor, începu cu un aer nedumerit:

— Ce facem, şefu? Că băieţii mă-ntreabă. Nu mai au iarbă, nu mai au zăpadă, nu mai au nimic. Pierd ei, pierdem şi noi. Eu ţi-am spus că era mai bine…

— Auzi, mă?! se supără Jan. Întâi învață să închizi uşa în urma ta! Marş de-o-nchide!

Mițu se întoarse, închise uşa bombănind ceva.

— Şi să nu bombăni când eşti în fața mea, că te scutesc de nişte dureri de măsele, auzi?! Şi nu-mi zice „şefu”, că sunt tac-tu, pricepi?! Să-nchizi „spionul” ăla când vii la mine, că ştiu eu… mai multe despre ele. Închide-l… „Celularul”! …Aşa! Şi să nu mă-nveți tu „ce-i mai bine!” Că, până una alta, eu îți plătesc datoriile de le faci, ca o vacă-ncălțată, la ruletă! „Băieților tăi” dă-le ceva din fondul de rezervă! Şi-acum marş afară, că n-am timp de tine!

— Da’ explică-mi şi mie, începu Mițu, Jan se repezi însă la el, i se propti în față.

— Ce-ai zis, mă? Să-ți explic ție ce-am zis?!

Şi jap! O carabă care-l aruncă pe micuțul pe covor.

— Mai ai să mă-ntrebi ceva? se interesă Jan.

— …Nu, ticu, nu. Am plecat, făcu zăpăcit Mițu, se adună de pe jos şi ieşi.

Se auzi însă un ciocănit discret în uşa cealaltă. Apăru Fane-„Speriatu”, cu o mutră parcă opărită.

— Ce-i? Nu mă fierbe, zi-i repede! Unde-i Mia?

— Mă sună acuşica, şefu. Cică a fost răpită.

— Răpită?! Sper că nu de caschetari!

— Nu, şefu. Zice că-i totul O.K.!

— O.K.?!

— Nu mi-a spus mai multe, da’ a zis că vine curând, c-o aduc ăia de-o confiscară, cu maşina.

— Ai pus oameni afară, să vedem cu ce maşină?

— Am pus.

— „Laptopul” i l-au oprit?

— Nu… nu cred, şefu, că… dac-a zis că-i O.K.!

— Mai e ceva, aşa-i? Văd după mutra ta.

— Mai e, oftă Fane. „Lordul”. Îmi dădu telefon adineauri.

— Vrea banii?! mârâi Jan.

— Nu. N-a zis de bani. Mi-e că…a rămas fără marfă.

— Ai?!…Cum? „Lordul”, mă? I-o umflă „Ducele”?

— Nu mi-a spus. A zis doar că „se amână livrarea cu câteva zile”. Da’ mai am eu o iscoadă. Transportul ăla de 200 ocale, ştii? Se pare…că-l pierdură. Şi „Lordul” şi „Ducele”. Nu mai ştie niciunul pe unde-o fi.

— *Cum, mă?!*… Cum îl pierdură?

— A fost cu lucrătură, şefu! şopti Fane. Mişcarea cu garajul a fost faină, i-au plimbat pe poteraşi frumos. Dar, când au vrut să scoată maşina ailaltă, a cu marfa, din garaj… ia-o de unde nu-i !

— Cum „Ia-o de unde nu-i”, mă? S-a topit, aşa?! O maşină cu 200 kile de heroină?

— Asta nu ştie nici omul meu, mărturisi Fane. Nici caschetarii din Piteşti nu ştiu, că altfel, s-ar fi dat ei rotunzi pe toate posturile de Ti-vi, nu?

— Şi nu s-au dat? Nici ăi de „s-au plimbat” prin Moldova? Cine-a urmărit maşina fantomă?

— Vezi de treabă, şefu! Ştim cine a fost acolo, „în urmărire”! Şeful lui „Cronometru”! râse încântat Fane.

— A! Bine! oftă uşurat Jan. Dar-ar Dumnezeu şi Maica Precista numai poliţai ca ăla să ne urmărească şi pe noi! Că pe-ăla…nici n-ai de ce să-l cumperi!

Unul din telefoanele de pe biroul lui Jan piui slab. Jan smulse receptorul, ascultă, mormăi un „bine”, închise.

— A apărut Mia! anunţă el. Dar au trimis-o cu un taxi, ai dracu’ hoţi. De „Cronometru” ştii ceva?

— Apăru. De mâine se duce să-şi semneze condica.

— Ptiu! făcu Jan. Tocmai acu pică! Fane, cu fondul de rezervă – ăla blindat – cum stăm?

— Aăă… prost. Să nu te superi pe mine, şefu! Dar… cum să spun?

— Putoarea de nevastă-mea?! A dat de fondul blindat! ghici Jan.

— Da, şefu. Acuşica, mai adineauri aflai şi eu, şopti prevenitor Fane. Şi aud că… a făcut o afacere.

Jan înjură vreo două minute în şir, învârtindu-se ca turbat prin cameră. Ştia „afacerile” nevesti-si. Păguboase toate. *Sau… sau aşa pretindea ea*. După care Jan auzi un ciocănit în uşă, o deschise furios, invită:

— Intră, Miuța tatii, ia intră tu şi povesteşte-ne şi nouă cum „e O.K.” când eşti răpită!

Mia Lăscuț, cu aerul ei de piază rea între două vârste, intră şi anunță nervoasă:

— Chiar e O.K.! Nu sunt probleme. Da’ dați-mi un coniac!

Fane se repezi s-o servească. Jan privea chiorâş la geanta mare ca o sacoşă a „Ochelaristei”.

— Laptopul îl ai, fă?! se interesă el.

— Da. Sigur.

— Au umblat la el? ți l-au oprit pe-acolo?

— Vai, nu! se indignă Mia. Dacă vă spun că-i totul O.K.! adăugă ea, dădu peste cap paharul oferit de Fane, se instală într-un fotoliu şi anunță:

— Mesajul care urmează e lung şi mi s-a precizat că e numai pentru matale.

— Foarte bine, Fane nu-i aici! Ia-o cu începutul! stabili Jan.

— Poate ar fi mai bine… şopti Fane, gata s-o şteargă din cameră, dar Jan decise fără drept de apel:

— Mai toarnă-i unu şi stai jos! S-aud, fa!

— Deci totul e O.K., reîncepu Mia.

— Să nu vă mai aud pe niciunul cu O.K.! izbucni deodată Jan. Că de când „sunt toate O.K.” merg afacerile tot mai prost! Zi-i cum a fost! Cum te confiscară, când, cine, câți, unde te-au dus, ce vor?

— A sunat cineva la uşă. Cu 20 de minute înainte de ora la care ştiam că vine maşina noastră.

— Şi-ai deschis? De ce? se zborşi Jan.

— Păi, a sunat la fel. De trei ori scurt, o dată lung, iar o dată scurt… ca Fane.

— Aha! făcu Jan, aruncând o privire spre Fane.

— Am deschis, au dat buzna trei zăpăuci pe care nu i-am văzut în viața mea. Unul mi-a spus, altminteri politicos, în engleză, că trebuie să merg cu ei. Că, dacă țip, mă taie. Şi mi-a arătat un cuțit. Am coborât din bloc, am urcat într-o maşină care aştepta în față, un taxi…

— Acelaşi cu care te-au adus adineauri?

— Nu. Altul, care ne-a lăsat undeva, la Piața Victoriei, de unde am mers mai departe cu un Mercedes. N-am putut să văd numărul, că au avut ei grijă. Unde anume m-au dus iar nu ştiu; că m-au legat la ochi. Am mers vreo zece minute. Când mi-au luat batista de la ochi, ştiu că eram într-o curte interioară. Vilă pe două laturi, gard înalt de verdeață pe alelalte două. M-a luat în primire o tipă care m-a percheziționat. Şi m-a dus într-un fel de salon-bibliotecă, unde erau patru bărbați, aşezați pe fotolii şi, lângă fiecare, câte o gorilă. Tipa care mă adusese mi-a spus, în englezeşte, să mă aşez şi eu. M-am aşezat. După care gorilele şi tipa au ieşit. Au rămas numai cei patru bărbați din fotolii, dintre care l-am recunoscut doar pe domnul Oreanu.

— Care domn Oreanu? „Berbantul”? făcu nedumerit Jan.

— Exact. Soțul lui Zizi Oreanu, preciză Mia. După care, pe-o uşă au intrat un tip şi o tipă, alta decît cea care mă percheziționase. Individul la vreo 50 de ani, mărunțel, slăbuț,

decolorat. Ea, 25-30 de ani, brunetă, ne-a anunțat într-o românească aproape impecabilă că va traduce exact ce va spune „domnul Hary”. Că, la sfârşit, putem pune şi întrebări.

— Străini, deci? începu să-şi roadă unghiile Jan. Aha! Spune mai departe!

— „Domnul Hary” a început să vorbească, bruneta traducea din engleză, foarte corect, din câte mi-am dat seama. A început prin a ne ruga să-i scuzăm „domnului Hary” această „modalitate neortodoxă de-a ne invita să-i fim oaspeți”!

— Treci peste amănunte! Ce vrea scârba aia, *de fapt?*

— Pe scurt, dacă doriți aşa, acel domn Hary a constatat că – în ciuda a ce se afirmă – România este *încă o țară foarte bogată*. Plină de vile şi vilişoare noi, cu o puzderie de îmbogățiți, care ştie că au conturi mari în băncile străine! Dar care au şi neveste. Şi fiice. Şi iubite. Care au pretenții. Care au deci bijuterii, tablouri, covoare etcetera. Dar care mai pot fi şi răpite. Răpirea mea şi a celorlalți patru, ni s-a explicat, era „o demonstrație” de cît de uşor pot fi totuşi răpiți oameni importanți şi păziți în România.

— Gândul nu-i rău! scăpă Fane, dar o privire a lui Jan îl făcu să amuțească. Mia reluă:

— Pentru a se realiza „un război fulger”, urmat de plecarea noastră „spre țări mai calde”, acel domn consideră că avem nevoie de oameni talentați; mulți şi „buni cunoscători ai obiceiurilor balcanice”. Trebuie să-i mobilizăm pe cei cunoscuți şi aflați în libertate, „să-i strunim, pentru a nu se ține de găinării”, să-i scoatem de prin puşcării pe cei ce merită – de asta a zis că se poate ocupa şi el, că ştie cum trebuie procedat. După care trebuie să-i instruim pe toți, pentru a acționa concertat…

— Ce să facă?! nu pricepu Jan.

— Să acționeze adică toți odată, fiecare ştiind exact ce are de făcut şi sub o singură conducere…

— Adică a lui, da? A „domnului Hary”?

— Nu a precizat asta, dar… mă rog. A spus că trebuie organizate din timp locuri sigure de depozitare, căi verificate de scoatere din țară a tablourilor, obiectelor de artă şi de cult jefuite. Asta pentru că are în vedere şi muzeele mari din țară şi bisericile, mănăstirile, „cu ce-au pe-acolo”! Că trebuie să ne asigurăm de fidelitatea unora din firmele de pază şi alarmare – domnul Hary amintea că a adus, în acest sens, un mare specialist în deblocarea alarmelor şi spargerea seifurilor cu sisteme de protecție.

— Ia spune, de droguri a zis ceva? Ori de arme?

— A zis că trebuie să fim extrem de prudenți în privința asta. Mai bine să renunțăm să ne încurcăm cu asemenea…

— Păi, noi nici nu ne ocupăm de aşa ceva! trânti Jan, mai mult ca să vadă reacția Miei, nu fusese el nebun să-i spună fufei tot.

„Ochelarista” păru să nu-l fi auzit, continuă:

— Că nu merită riscată „operațiunea de amploare“, ocupându-ne cu traficul de droguri, de care *se interesează în prezent, prioritar, toate polițiile din lume!*

„Dar cu ce rezultate!?” râse în sinea sa Jan, întrebându-se dacă, *în minutele astea chiar*, „domnul Hary” nu instruia cumva alți reprezentanți ai „lumii subterane”.

— Ați pus şi întrebări?

— Da, zise Mia. Domnul Oreanu a întrebat ce se întâmplă dacă cineva „nu marşează”. Adică, dacă refuză oferta – ce se întâmplă? Domnul Hary a răspuns că nu e nici o problemă.

— Nu e nici o problemă?! rânji Jan.

— Nu. Că de aceea domnul Hary nu dă încă toate detaliile.

— A! Mai are şi „detalii”?! I-auzi!

— Da. Acelea „vor fi expuse numai celor interesați”. Eu am întrebat dacă ni se lasă un timp de gândire…

— Şi? Ce-a zis?

— Că, sigur, avem 24 de ore pentru a ne hotărî. Dar că mâine, ar dori să discute „chiar cu liderii”.

— Adică să mă las legat la ochi şi dus…?

— Nu, nu, nu! Domnul Hary are să vă invite mâine la un dejun. La un restaurant…nu s-a hotărât asupra restaurantului, dar ne va comunica mâine, telefonic. Le-am lăsat, desigur, numărul meu de telemobil.

— Aha! Bine. Ai şi acum telemobilul la tine?

— Da. Sigur. De ce?

Era proastă ori se prefăcea? O cumpăraseră cumva? Jan spuse deci pe un ton blajin:

— Aşa. Mă gândeam să nu-l pierzi cumva până mâine, când ne va suna domnul Hary. Bine, draga mea. La bancă nu mai trebuie să mergi azi. Aşa că vezi-ți de trebuşoarele curente! Dar rămâi pe-aproape, că, poate, o să te rog să-mi mai spui o dată povestea asta care, ai dreptate, *mi se pare O.K.!*

— Prea bine, domnule! zise Mia şi ieşi din cameră, cu pasul ei de dromader deşălat.

Jan îşi încreți nasul şi făcu un semn. Fane merse la biroul masiv, opri înregistrarea. Pornise casetofonul, tot la un semn discret al lui Jan, când o servise pe „Ochelaristă” cu al doilea pahar de coniac.

— Şi-acum, la treabă! începu Jan. Întinde-ți toate antenele! Şi află cine-i acest „domn Hary”, unde-şi are bârlogul şi ce oameni are acolo! Află în ce ape se scaldă Niky-„Berbantul”, transmite-i că aş vrea să beau o bere cu el, azi, aici. Dacă acceptă, îl aduce Duțu, pe şest. Nu rasoli ce ți-am spus să faci, Fane! Că mâine „ai să dejunezi” tu cu „domnul Hary”. Că eu… n-am față comercială, îşi mângâie falca Jan.

— Eu, şefu?! Nici nu credeam că…

— Nu credeai că „marşăm”, ă?! Nu fi tâmpit, Fane! Asemenea propunere nu se refuză. *Că nu-i bine*. Tu eşti destul de cutră, ca să porţi o discuţie plăcută cu „domnul Hary”. Plăcută şi civilizată, Fane, pricepi? Gândeşte-te să-i duci şi un cadou. Aşa, în semn de bune intenţii. Spui că-i „un obicei balcanic”.

— Şi să pun în el…

— Vax! Nu pui nimic, totul curat! Că, doar auzişi, are specialist în alarme, coduri, microfoane şi chestii de-astea! Pe-ăla, Fane, pe specialistul lor, ar trebui să punem mâna. Şi, dacă vor s-o facă pe şefii, domnul Hary şi gaşca lui… Ia să-i punem la treabă! Zice că poate să scoată oamenii de prin puşcării? Foarte bine. Să mi-l scoată pe „Frumosul”. Să-i vedem, pot? Şi mai gândeşte-te la câţiva care ar merita scoşi, oameni de-ai noştri, siguri. Du-te şi rezolvă ce ţi-am spus! Dar trimite-mi-l pe Luţă! Şi peste-o oră, pe Miţu.

Zece minute după ce Fane plecase, Jan se găsea tot pe fotoliul lui, cu sticla alături, dar… nici să bea nu mai avea chef. Cineva *voia să pună şaua pe el.* Asta era clar. Niscai străinache întreprinzători, da? Eh, mai încercaseră şi alţii. Şi Nae- „Pocitu” încercase. Şi „Seniorul”. Şi „Maraton”, ăla încă întors cu „idei mari”, de prin ţări dichisite, de! Şi mai încercaseră să-l vândă sau să-l îngroape mulţi alţii. Până acum, *îi îngropase el*. Pe toţi. *Până acum.* Acum însă… uite că… începuse să-l doară măselele, să-l mai doară şi şalele…

Auzi un ciocănit în uşă, strigă un „intră!”. Intră Luţă. Era, ca vârstă, cel de-al doilea fiu al lui, imediat după Guţu. Frate vitreg cu ăilalţi, făcut c-o ursăreasă. Dar în Luţă ăsta avea Jan cea mai mare încredere. Era un ţigan frumos, o mândreţe de bărbat, numai vână. Isteţ şi deplin ascultător, nu ca ăilalţi.

— Săru’ mâna, tătuţă!

— Bine veniși! Ia șezi tu jos, că vreau să-ți spun o poveste! Suntem în război, mă! începu Jan cătrănit. Cu niscai străinache care vor să ne-ncalece.

— Au mai vrut și alții!

— Da, mă, dar ăștia par bine informați, par să aibă și bani mulți. Și ne cumpărară deja… cel puțin un om. Că știau semnalul lui Fane, când suna la ușa „Ochelaristei”, în zilele când o lua Fane de-acasă, dimineața. Semnalul ăla îl știa Fane, Mia și ăi doi „body-garzi”. Fane nu-i tâmpit să mă vândă pentru nimica toată. Nici Mia *nu cred* să mintă prostește. Că putea inventa ea altceva. Așa că ia ocupă-te tu, cu hăndrălăii tăi, de „body-garzii” ăia doi. Vezi care din ei e! Nu cumva să-l linșați. Nu-i lăsați nici urme pe față! Că, cine știe, poate mai avem nevoie de el!

II. **SUB SEMNUL BLÂNDEI TERORI**

Nu ştiu dacă am fost influențat – mai mult decât cred – de visul din noaptea trecută ori de scurta discuție purtată cu Silviu. Fapt este că mă verific mai atent ca de obicei, când mă îndrept spre „noul bârlog secret al Wandei”.

Îmi abandonez maşina într-o parcare şi parcurg pe jos ultimele două străzi ale „traseului”. Ajung la noua adresă – cu intrare separată – sun, exact la ora pe care am stabilit-o telefonic. Wanda deschide imediat şi mă întâmpină, în haine de stradă obişnuite, de o eleganță discretă. Cred că nu a sosit de mult nici ea. Dar a avut timp să facă două cafeluțe, deşi ştie că nu prea beau cafea.

— Vei avea nevoie de un mic stimulent, menționează Wanda. Că am multe să-ți povestesc.

— Mulțumesc. Crezi că e necesar într-adevăr să fii chiar atât de concisă în discuțiile telefonice?

— Da. Mai ales de când am intrat în politică.

Na, c-a făcut-o! Mă anunțase mai de mult că are gândul ăsta. O luasem ca pe o glumă.

— Nu mai spune! Şi ce faci acum, în politică?

— Păi, tot cam ce-am făcut până acum, mon capitaine. Că doamna Politica asta e o colegă mai veche, după cum ştii. Am luat-o de protectoare.

— Ce partid ți-ai ales?

— Are vreo importanță? râde Wanda. Nu te vârî „în intimitatea mea de cetățean liber”, că… n-are chiar *nici o importanță*, îți spun eu. În afară de clienți, mai primesc şi…câte „o sarcină de partid”. Îți dai seama cam ce. Când e nevoie să se mai adauge o foaie într-un dosar; să-i faci cunoştință cuiva cu cineva, pentru a fi pozat discret de altcineva; să afli oarece „de interes” pentru partid; în sfârşit, chestii de-astea nevinovate. Că pentru intrigării mai mari, au ei târfe mai experimentate, îți dai seama, eu sunt o biată novice.

— Draga mea, dar ştii că – în conformitate cu Constituția şi legile țării – telefoanele…

— Hai salut! face Wanda. Eu sunt convinsă că se interceptează telefoanele; mai ales ale oamenilor politici; şi că se face asta de când telefoanele! Pe toate meridianele. Iar acum, mai abitir ca niciodată! Despre americani s-a declarat şi la televizor! Că au sateliți de spionaj care „monitorizează tot”. Orice convorbire cu fir, dar mai ales fără fir – pe alea le pot şi localiza. De-aia se face şi atâta reclamă să cumpărăm „celulare”. Sper că nu te-ai procopsit cu unul? mă priveşte iute, atentă, Wanda.

— Nu, fii pe pace! Ministerul nu ne-a dotat cu aşa ceva. Adaug că, dacă vrei să-mi divulgi niscai „secrete de partid”, nu mă interesează.

— Pe dracu, nu te interesează! Nici când e vorba *de viața ta?* De eventualitatea că ai putea să-ți petreci următorii ani în puşcărie?! Alături de ăia pe care i-ai tot adunat acolo! Nu te interesează?!

— Exagerezi, Wanda.

— Eşti nebun, mon capitaine?! Crezi că ar fi indiferent unui partid sau altul să aibă la mână un polițist bun, care să nu iasă din cuvântul lor? Ştii că se pregăteşte promovarea ta? Ştii că, în paralel, se pregăteşte şi discreditarea ta? Dar o discreditare

deplină, o compromitere cu şanse de-a intra în puşcărie, *dacă* nu accepți unele „angajamente”!

— Cred că ai început să devii paranoică. Boala politicienilor. Iartă-mă că-ți spun, dar…

— Dumnezeule, pe ce lume trăieşti?! „Paranoică”?! Mon capitaine, am impresia că te-ai c-am prostit – iartă-mă că-ți spun, mi-o întoarce înfuriată Wanda. Dar mai proastă eu, că „mă ridic la un grad de generalizare prea înalt”! Trebuia s-o iau cu faptele!

— Ar fi, cred, mult mai bine.

— Perfect! acceptă Wanda. Fapte atunci. Un grup de avocați – nu ştiu ce grup, dar sunt cei ce i-au apărat pe Niky şi pe Zizi Oreanu la proces…

— Îi apără şi-acum; că procesul se tărăgănează de…

— S-a terminat, habar n-ai! Niky şi Zizi sunt în libertate! Erai în concediu, mă rog, dar asta ar fi trebuit s-o afli! Că au pus acum ochii pe tine! Şi avocații lor adună „dovezi”. Cum că ai comis abuzuri grave, în timpul urmăririi şi anchetării soților Oreanu! Că ai indus în eroare justiția!

Acum chiar că m-a dat gata. Familia Oreanu *a scăpat deci?!* Şi a trecut la contraofensivă?! Cum dracu?! Mi-amintesc vorbele unui bătrân, fost judecător şi avocat, acum pensionar, care, în urmă cu câțiva ani, mă prevenise: „Roata justiției se-nvârte pe osie de aur. Nu ştiați asta, domnule Vasiliu!?”

— Şi află că nu sunt soții Oreanu *singurii* care se plâng de tine. Se mai întreabă unii dacă *toate* valizele cu bijuterii şi valută găsite de echipa ta la Gelescu, şi la „Maraton”, şi la Ghiță Caraivan, când se pregăteau ăia s-o şteargă din țară, *au fost predate!* Dacă nu cumva unele valize ori ceva din conținuturile lor… *n-au dispărut*!? Se mai întreabă cum de nu ai dat de nişte cantități însemnate de narcotice, când ați cercetat depozitul clandestin al lui Jan-„Chelu”. Eu ştiu că le şterpeliseră,

în timpul „marelui jaf”, oamenii lui „Maraton”. Numai că Maraton e mort, oamenii lui prin puşcării. Dar, dacă sunt în puşcării şi li se promite eu ştiu ce, vor fi dispuşi, cred eu, „să colaboreze”!

— Dosarele alea sunt beton; pot să caute…

— Ale lui Niky-„Berbantul” şi Zizi a lui nu erau?! Ale soților Armăşilă, nu? Pe soții Armăşilă nici n-ai izbutit să faci să fie condamnați! Măcar pentru o lună! Niciodată n-ai reuşit, deşi familia aia e… cea mai scârboasă posibil! Tu ştii că Lucrețiu şi Iulia Armăşilă fuseseră tăinuitorii spărgătorilor Niky Oreanu şi Gorăscu – amantul neveste-si – dar eu ştiu mai multe, jegoase rău, despre familia asta onorabilă.

— Ce? Fapte!

— Fapte care să poată fi probate n-am încă. Asta pentru că martorii mor de frică! Ştiu ei ce înseamnă să spui un singur cuvânt rău despre „ilustra familie”! Dar am un atu! O informație formidabilă, pe care, dacă ştiți voi, acolo, s-o obțineți şi s-o valorificați…

— Depinde ce informație.

— În primul rând, află că doamna doctor Iulia Armăşilă, mai nou, seamănă cancer!

— Ce face?! Cum… seamănă cancer?

— Se serveşte de obsesia secolului. Fiecare din noi se gândeşte că – oricând, nu? – e posibil să-ți iasă nişte analize proaste. Nişte analize care să însemne, practic, moartea apropiată. Şi când un doctor îți spune, cu regret, că ți-au ieşit analizele proaste, intri la gânduri negre urgent. Dar Iulia te linişteşte şi te trimite la alt doctor, la alt laborator, unde primeşti aceleaşi rezultate. Doctorul ăla îți spune să mai mergi să te vadă şi un coleg al lui, la alt laborator, unde mai dai nişte bani! Şi afli acelaşi rezultat. Dar acest doctor ultim te întreabă dacă nu ai consultat-o şi pe doamna doctor Iulia Armăşilă. Că ea a tratat,

ştie el, cu foarte bune rezultate, mai mulţi pacienţi, care aveau exact acelaşi tip de cancer. Aşa că în disperare de cauză se duce omul înapoi, la doamna doctor Armăşilă. Care se codeşte. Care spune că e vorba de un medicament foarte scump; adus cam pe sub mână, din străinătăţuri. Şi atunci, bietul nefericit – sănătos, de fapt, dar căruia *trei* medici şi *trei* laboratoare i-au spus că are „cancer de o formă rară, dar foarte periculoasă” – acceptă. Se împrumută, vinde casa, vinde bijuterii, dacă are, vine cu valuta în dinţi la doamna doctor Iulia Armăşilă, care – minune! Reuşeşte să-l facă bine în şase luni! Că de fapt, omul nu avusese nimic. Dar va putea servi drept reclamă vie, pe viitor, pentru doamna doctor Armăşilă.

— Înseamnă deci că e un grup de doctori implicaţi.

— Bineînţeles! Dar n-ai să-l faci pe niciunul să mărturisească, fii sigur! Că îşi dau ei seama ce înseamnă! Nu toţi oamenii au bani ori au ce vinde. Unii s-au sinucis, aud; alţii s-au îmbolnăvit chiar, că sugestia şi autosugestia sunt lucrul dracului. Când i se vâră omului în cap aşa ceva… dă-ţi seama şi singur ce înseamnă!

— Cred că, dacă se va face o anchetă…

— Ha! Cei ce „au fost scăpaţi de cancer” o divinizează pe Iulia! „Le-a salvat viaţa!” Analizele de laborator sunt foarte discutabile, oricând se poate dovedi ce vrei, mai ales dacă ştii să manevrezi ordinatorul, să mai încurci, acolo, un nume, o analiză, că acum toate analizele astea moderne sunt computerizate.

— Bine, dar „pilulele salvatoare”, dacă ar fi analizate…

— Pilulele salvatoare le-am dat eu la analiză unei prietene. Mi-a spus că sunt un medicament inofensiv, un fel de antinevralgic. Şi mi-a ţinut o expunere despre efectul „Placebo”! Că adică, şi un antinevralgic dacă-l dai unui om, dar îi zici că e „ceva magic”, cum se spune acum, omul *crede*, subconştientul *lucrează* şi se poate face bine uneori, chiar dacă a avut boli

grele. Dar se poate şi invers, se poate adică îmbolnăvi, prin aceeaşi sugestie. Deci Iulia însămânțează – ea şi banda – boala.

— De unde ştii toate astea?

— Ştiu, mon capitaine! Dar nu pot dovedi încă! Asta a fost o paranteză, conchide Wanda. Dacă o puteți valorifica, bine; dar nu cred. Că Iulia are bani mulți; bărbat-su şi mai mulți, de când e angrosist; ăştia pot cumpăra orice „comisie de cercetare”, te asigur eu.

— Poate nu chiar orice comisie…

— Hai, să fim serioşi, mon capitaine! Şi cu asta am încheiat paranteza. Altceva e mult mai interesant. Sunt informată că între Iulia şi Lucrețiu Armăşilă relațiile de familie sunt… foarte ciudate. Salvează aparențele, se ajută la nevoie, dar… contra cost. Că au conturi diferite în bănci.

— Da. Îi cred în stare! surâd eu.

— Relațiile s-au răcit şi mai mult, de când Lucrețiu şi-a recunoscut oficial, paternitatea. E vorba de o fată, care se pare că… ar fi chiar fiica lui. Iulia nu a ştiut de asta. Mama fetei ăleia a murit însă şi – dintr-un motiv sau altul, soții Armăşilă nu aveau copii – Lucrețiu a adus-o în casă pe tânără.

— Ceea ce a tensionat şi mai mult relațiile.

— Le-a tensionat atât de mult, încât Iulia se teme că soțul – ori fiica – „îi vor face felul”, expresia îi aparține. S-a mutat într-un apartament ultrablindat, dar şi-a făcut şi un testament. Ce scrie în testamentul ăla nu ştiu. Dar ştiu că testamentul Iuliei e într-un plic închis, sigilat, pe care se menționează să-ți fie înmânat, în caz de deces al Iuliei.

— Mie?!

— Se vede că i-ai cucerit inima! Ori simpatia. Ori crede Iulia că eşti atât de fleț, încât să nu-l şantajezi pe Lucrețiu cu ce scrie în plicul ăla. Ci să-l vâri la puşcărie, indiferent că poți dovedi sau nu şi că Lucrețiu *şi*-a ucis consoarta!

— De unde naiba ştii…?

— După cum mă cunoşti, mon capitain, eu sursele de informare *nu mi le destăinui*!

Nu insist. Nu ar avea rost. De mult am învățat că pe Wanda e inutil să încerci s-o faci să spună mai multe decât are intenția. Nici *s-o tentez cu ceva* nu pot. Suma pe care eventual i-aş putea-o oferi eu „pentru informații”, ar face-o pe Wanda să râdă. Mobilierul cu gust, dar şi scump al acestui nou „bârlog secret” e o dovadă.

Relația mea cu Wanda e de altă factură. Am luat-o cândva în maşina mea din stradă, unde era să nască, fără ca nimeni să-i dea atenție. Mai târziu am scos-o dintr-o încurcătură urâtă – era acuzată, pe nedrept, de complicitate la omor, omor săvârşit de unul din clienții ei. Mi-a spus atunci, în arest, scurt: „Scoate-mă, mon capitaine! N-o să-ți pară rău, datoriile ştiu să mi le plătesc”. Cred că şi le-a plătit de zece ori. Că mi-a dat informații realmente de valoare, ani la rând după aceea. Ca şi acum, că nu pare să-şi fi deşertat sacul.

— Fii atent, mon capitaine, că ce mi se pare cu adevărat important abia acum urmează! mă previne Wanda. Sunt informată că luna trecută au descins în țară nişte străini. Plătesc avocați mari, să scoată de prin puşcării tot felul de condamnați. Îi scot, pe angajament, pe „contract ferm”, să execute întocmai ce vor dori străinii. Nimeni nu ştie, deocamdată, ce doresc dumnealor. Dar cred că urmăresc un țel mare, din moment ce nu se uită la bani.

— Ce mai ştii despre acei străini? Că în România intră mulți.

— Nu ştiu *încă* nimic mai mult decât ți-am spus. Miza e mare şi cu bătaie lungă, nu vreau să forțez. Că… tactica mea, zâmbeşte Wanda, e *să nu întreb niciodată.* Pot să-ți dau însă un fir, pare să-mi fi ghicit gândul Wanda. Îți aranjez, acum, dacă

vrei, o întâlnire cu Lița „Blonda”. Că are să-ți spună şi ea ceva, cred. M-a întrebat alaltăieri dacă ai revenit în Bucureşti.

— La naiba! Lița ştie de tine... *ce?*

— Nu ştie nimic. Poate bănuieşte; că nu-i proastă. Fii atent când vorbeşti cu ea. Eu nu cred în ghicitori, dar țiganca asta are a dracului nişte intuiții care mă pun pe gânduri. În ce relații eşti cu ea? întreabă aparent degajat Wanda.

— Bune.

— Îhî! face Wanda, sorbind din ceşcuța de cafea.

— A, nu! Lița mi-a dat târcoale de câteva ori, mi-a făcut la un moment dat avansuri destul de limpezi. Pe cinstite, mi-a fost frică să mă încurc cu ea, că…

— Ai făcut bine, ai intuit *şi tu* ce trebuia, zice apăsat Wanda. Ține-o aşa, unul din ultimii ei clienți se pare că… În sfârşit, rămâi aşa, e mai sănătos. Totuşi, pe ce se bazează relația? Doar pe simpatie? Nu întreb din „curiozitate muierească”, e bine să ştiu.

— Lița mi-a spus odată că „i-aş fi făcut un mare bine, când era atâtica”! arăt eu cu palma, cam la nivelul măsuței pe care sunt ceştile de cafea. Culmea e că nu-mi amintesc ce mare bine i-aş fi putut face! Nici de ea nu-mi amintesc măcar, la vârsta aia, când eu, presupun, eram un tânăr locotenent. Acum câțiva ani am mai ajutat-o, când voia să pună mâna pe ea o bandă de traficanți. Şi, mă rog, alte mici servicii.

— Ai timp să te întâlneşti cu Lița acum?

— Am. Dar cum îmi aranjezi tu întâlnirea, dacă zici că Lița nu ştie de relația noastră?

Wanda face un gest, care pare să spună: „Fleac! Asta să nu aranjez?!” Merge apoi pe balcon, de unde aduce un telefon cu fir lung, lung. Îl pune pe măsuță, formează un număr, o aud spunând:

— Bună, copila! Ne putem vedea azi?… Bine! încheie „conversația” Wanda, pune receptorul în furcă şi duce telefonul la locul lui, pe balcon, închide uşa, revine.

— Clienții tăi cei noi ți-au transmis paranoia?

— Poate, acceptă Wanda. Că nu intră unul pe uşă să nu întrebe şoptit: „Unde-i telefonul?” M-am gândit că or fi ştiind ei ceva, nu? Are şi avantaje implicarea mea în politică, să ştii. Unul mi-a sugerat să am o ocupație serioasă, „de acoperire”. Şi… vino să vezi!

Noua mansardă are trei camere. Cea de primire, în care am stat până acum, dormitorul şi încă o cameră pe care constat că Wanda a transformat-o în… atelier de lucru. Zisese ea de câteva ori în ultimele luni „atelierul meu”. Ca să fiu sincer, mă gândisem la altceva. Uite că are însă într-adevăr un atelier! Câteva mese, pe care se văd… tot felul de chestii! Vopsele, pensule, cleşti, foarfeci, mosoare de diferite mărimi, scoici, pene, biluțe…

— Fabric pandantive, mărgeluțe, „atârnători”, flecuşteţe de-astea! Explică Wanda. Culmea e că-mi şi place. Păcat că nu pot să-ți arăt câteva, am dus ieri tot ce confecționasem la distribuitori.

— N-ai necazuri cu concurenții care au patalamale?

— Legea cointeresării, mon capitain! ridică un umăr Wanda. Adaug că cele făcute de mine sunt mai frumoase decât unele făcute de ei. De vândut, ale mele se vând, în orice caz, mai repede! Bon! încheie prezentarea artista. Pe Lița o găseşti la micul bar de la parterul blocului în care locuieşte. Ştii unde.

— Ştiu. Dar…

— Eu am să întârzii, că muierile întârzie întotdeauna, nu? Şi Lița va întârzia. Mi-a zis la telefon „cobor acum”, dar se va mai frăsui în fața oglinzii zece minute, cel puțin. După care va coborî şi „îşi va lua micul dejun”, în separeul pe care-l are rezervat special.

— Are „un separeu rezervat”?

— Are. Acolo îşi citeşte şi presa.

— Presa?! Nu cumva… A intrat şi Lița în politică?!

— A, nu! Zice că nu-i nebună. Mă rog, s-ar putea, în privința asta, să aibă intuiții mai bune ca mine! Că de curtat – politic vorbind – au curtat-o mulți.

— Pe Lița?!

— De ce nu? Arată splendid fiara. Şi prin saloanele pline de zaharisiți „ar…pune o pată vie de culoare"! găseşte expresia artista.

— Dar atunci, în ziare…?

— O interesează anunțurile. Colecționează tot felul de „obiecte vechi de artă care au aparținut unor personalități". Mă tem că negustorii o fraieresc; i-am spus, nu m-a crezut, n-am revenit asupra subiectului. În sfârşit, fiecare cu gărgăunii lui! încheie Wanda, revenim în prima cameră, mă anunță: Cred că ar fi timpul să pleci. Poate într-una din zile, mai treci pe aici. Sperasem să treci în concediul ăsta, zice Wanda, cu o altă voce decât cea rece de până acum – în timp ce aduna ceşcuțele şi farfurioarele de pe măsuță.

Am avut eu impresia sau…în uşă, s-a apropiat de mine parcă mai mult decât era necesar, când am revenit în camera asta. Simte imediat nedumerirea mea şi precizează:

— Adică să mai vorbim. Să mai vorbim şi altceva… decât ce vorbim în mod obişnuit… La dracu! face apoi deodată Wanda, abandonează ceşcuțele pe măsuță, mă priveşte în ochi, surâde trist: simt că îmbătrânesc, mon capitaine!

O privesc atent. Cele câteva fire albe pe care mi le arătase în urmă cu câțiva ani – avea ea atunci 26 de ani – au dispărut.

— Mda! zâmbeşte şi mai trist Wanda. Şampon special! Du-te! Uită prostiile pe care le-am zis adineauri! Nu spune nimic, te rog! Du-te! Te-aşteaptă Lița!

Atunci, în urmă cu câțiva ani, rămăsesem o noapte la Wanda; în altă mansardă în care se mutase de curând; era chiar în ziua când ea îmi arătase cele două fire albe, în coama ei neagră. Fusese o noapte frumoasă, în care descoperisem o Wanda care mă simțea permanent – cum am impresia că simte permanent ce gândesc, ce am să spun. O Wanda caldă fusese atunci, alta decât cea lucidă, concisă pe care o ştiam. Şi care redevenise, de-a doua zi dimineața, când îmi spusese: „Sper să nu-ți faci probleme. N-am înnebunit, n-am de gând să mă agăț de gâtul tău. Am plâns un pic de dimineață… Eh, de proastă!” Mă sărutase uşor, descuiase şi deschisese uşa. Vrusesem să spun ceva, mă oprise: „Nu spune nimic! Te rog! Pa!” Nu spusesem. Plecasem. Acum însă…

În uşă *simt că trebuie* să încalc interdicția, şoptesc:

— Arăți mai frumoasă ca oricând, Wanda. Şi ştii că nu mint.

— Încă! zice Wanda, face o mică strâmbătură de adio şi închide uşa încet după mine, o şi încuie.

Încă! Spaima femeilor frumoase. Asta trebuie să fie, pentru că în cei câțiva ani care au urmat, Wanda părea să fi uitat complet noaptea aceea. Relații pur informative, nimic altceva.

Plânsese totuşi în noaptea aceea, spre dimineață, când eu încă dormeam. Simțisem. De-aia ținuse să facă precizarea. Plânsese, cred, pentru că avea, atunci, la 26 de ani, *sentimentul ratării*. Wanda fusese un copil minune. Nu realizase mai apoi…cam nimic. Am vorbit cândva despre asta. Cred că din acelaşi motiv s-a vârât şi în politică – atât cât s-a vârât, mă rog – deşi ştiu că are despre politică o părere… mai proastă chiar decât despre ”meseria” pe care o face.

Jumătate de ceas după ce am plecat de la Wanda, sunt instalat pe un scaun de bar, în față cu o oranjadă – naturală,

făcută sub ochii mei, patronul a dotat localul cu o maşinărie care stoarce portocale rapid şi eficient. Valer, barmanul, e un fost felcer, reprofilat la o meserie mai bănoasă. Ca felcer, intrase în conflict cu un tânăr doctor tâmpit, care omorâse pe unul, sub ochii lui Valer. Că nu vrusese să asculte sugestia felcerului. Ieşise un pic de scandal. Cel ce trebuise să plece după două săptămâni nu fusese doctorul însă, ci Valer. Deşi Valer e omul meu, nu întreb nimic de Lița, întreb de alții întâi. Valer e cel care îmi şopteşte:

— Lița m-a întrebat de dumneavoastră de vreo trei zile.

— Îm! „Blonda"? Ce-o fi pățit, de mă caută?

— Nu mai e „Blonda", că s-a făcut „brunetă" la loc, râde Valer. Acum e „Prințesa"! E-aici, în separeu, singură; citeşte ziare. Să-i spun că sunteți aici?

— Dacă e prințesă acum, întreab-o dacă-mi acordă o audiență!

Valer dispare, eu cad pe gânduri. Prințesa Lița! O cheamă de fapt Marghiolița Ciuciuc, asta după cartea de identitate. Până acum îşi zicea Lița-„Blonda" că, deşi pe jumătate țigancă, Lița îşi vopsise blănița, îşi făcuse un păr blond, blond! „Prințesa" acum? În urmă cu nişte ani, în lumea interlopă se foloseau porecle mai prozaice: Roza-„Roşcovana", Fița-„Mână lungă", Fane-„Pisică", Popiuc-„Brişcă", Nae-„Pocitu", Țuțu-„Burghiu", Jan-„Chelu" şi altele. Acum, cei din „noua generație" îşistabilesc singuri porecle mai nobile: Niky-„Berbantul", Gelescu se autointitulase „Seniorul", apoi apăruseră alții care se intitulaseră „Lordul", „Ducele"! Şi Lița a devenit „Prințesa"! Dar... nu cumva a aflat că eu îi spun de mult Wandei „contesa"!? Nu cred… Sper că nu a avut cum, e probabil o coincidență.

Valer reapare, îmi şopteşte:

— Vă aşteaptă. Ştiu eu cam ce vrea. Că-i mare tărăboi în clanul lui „Chelu". O caută, turbați toți, pe operatoarea lor. Dacă

le-a făcut figura pe care le-o făcuse Robert, se lasă cu necaz mare pentru clan.

— Robert? Cine-i ăla?

— O să vă spună Lița, că știe mai bine, șoptește Valer.

Am urcat deja cele câteva trepte din dreapta barului, intru într-un coridor, bat la ușa, care se deschide.

— Dom' comisar! lucesc ochii Liței. Ce bine-mi pare să vă văd!

Asta să fie Lița-“Blonda”? Adică „Prințesa”, mă rog. Ei, drăcie! În urmă cu niște ani, fătuca agăța clienți în Gara de Nord. 14–15 ani, frumușică foc. O descoperise Ticu Luscov, zis „Zvârlugă”, pește calificat care o luase la prelucrat pe Lița. O spălase bine, o vopsise, o dresase, i-o făcuse cadou lui Jan, de ziua borțosului. Jan o folosise și pe post de „translatoare” – că Lița bălmăjea câteva limbi străine. Apoi „consilieră”, când Jan avea de tratat – de îmbătat și manevrat vreun partener de afaceri. Uite că acum cascada de păr blond ca soarele a Liței a dispărut. Nu i se vede însă nici claia ei de păr natural, că și-a pus pe cap un fel de broboadă dintr-un material fin, de culoare oranj, cu dungi negre, aranjată pretențios, drapată, nici nu știu cum să zic; ceva între sfinx egiptean și mama răniților. Ce s-o fi crezând oare? Ce-a apucat-o?

— Prințesă, ești impresionantă! Dacă te-ar vedea vreo regină a Egiptului, ar muri de necaz!

— Faci mișto de mine, ai?! râde totuși Lița. Mi-a mai zis unul „c-o fac pe Cleopatra”. Dar eu… Eh, să lăsăm ce-a zis, că… m-a ambiționat, porcul! Știi că-s studentă acum?

— Asta-i grozav! Ai făcut deci ultimele clase, ai dat bacalaureatul! mă mir eu.

— Eh, mare brânză bacalaureatul! M-am dus la liceul ăla, liceu serios, din București, nu spun care, dar m-am dus așa, de paradă. Că treburile erau aranjate. Ce, parcă nu mai sunt și

alții? Unii de se dau profesori universitari pe la Ti-Vi! Şi care nici măcar de paradă n-au dat vreodată pe la examene! Dar ia luați loc, vă rog, dom' comisar! Să comandăm ceva? Sau mai bine, nu urcați la mine, să vedeți ce interior şucar mi-am făcut?! lucesc şi mai tare ochii Liței.

— Cred că lăsăm pe altă dată, azi sunt grăbit. Dar mi-a zis barmanul că l-ai întrebat de mine. Care-i baiul?

— Baiul?! Bai e cu dumneavoastră, dom' comisar! Că vă lucrează unii din aproape! Nu ştiu cine, că nu cu mine-au vorbit, vorbiră cu nişte fete, de le-au speriat pe-alea! Sapă pe urmele matale, la „spețele-ălea de le-ai instrumentat"! îmi explică studenta. Ce-au cu matale? S-au sonat?

— Ce studiezi tu acum, Lița? La ce universitate?

— Una particulară. Fac… cum dracu i-a zis? Na, că… nu mai ştiu cum îi zice la facultate! Nu ştiu, că… are un nume aşa, chisnovat rău de tot. Da' ce contează? Sunt în anul doi deja! Îți spun eu cum îi zice facultății, când mai vorbim. Şi dacă aflu cine's donițarii ăia care te-au băgat în vizor, îți spun, cum aflu. Da' eu altele vream să ți le şoptesc!

— Sunt ochi şi urechi! declar, aşezându-mă pe un scaun, amuzat de halul în care amestecă pronumele studenta. Nu-i un semn de nepolitețe, nu mă formalizez.

— Dom' comisar, mă caută Roza-„Roşcovana". Era ardeiată toată. C-a auzit c-a fost Popiuc la o nuntă…

— Popiuc? Se fac nunți în penitenciar?

— Păi, aia e, că nu în penitenciar. Îl scoaseră unii, pe şestache. Îl duseră la nuntă şi… De-asta era Roza fiartă. Că ăla i-a trimis vorbă că o s-o caute curând.

Roza-„Roşcovana" e o prostituată, mare, roză la chip, frumoasă şi …sifilitică. Când cercetasem uciderea lui Iosif Szabo, aflasem că pe Roza o amenințaseră să tacă. O

convinsesem pe Roza să le spargă alibiul, cu argumentul că Popiuc e arestat şi va fi condamnat pe viață.

— Spune-i Rozei să stea liniştită! Popiuc vrea s-o terorizeze, din puşcărie. Dar nu iese, că-i condamnat pe viață pentru uciderea lui Ioşca. Nici la nuntă nu avea cum să fie. Că celor condamnați pentru omor nu li se dă învoire, să meargă la nuntă.

— Dom' comisar, Roza zice ca vorbit cu o vară de-a ei. Care l-a văzut pe Popiuc la nuntă!

— Sunt minciuni. *Sper!* Am să mă interesez.

— Chiar vă rog! zice Lița. Că ăla i-a promis Rozei că o desfigurează, cum iese! motivează înțelegătoare Lița. Iar „Zvârlugă" deja a ieşit de la pârnaie. Acum, „Zvârlugă" iar s-a băgat slugă, la alții, râde Lița. Dar nu ştiu la cine. Am să aflu eu şi asta, dar nu azi, că…E ca un cazan plin de draci gaşca lui „Chelu".

— Da' de ce?

— Păi, pierdură un transport de heroină.

— Îl pierdură?! I-auzi! Şi cine-l găsi?

— Nici oamenii lui Jan nu ştiu. A doua chestie tare e că, după ce fugi Robert… Ăsta fusese manevrantul-şef al lui „Chelu". Al de se ocupa de calculator! Şi ăla fugi, cu memoria calculatorului cu tot; de l-a lăsat pe Jan cu bisnisurile vraişte.

— Ai, ai, ai! mă pufneşte pe mine râsul,

— Da' aia a fost anul trecut! zice Lița. Acum… Cred că bântuie o epidemie, dom' comisar. Două verişoare de-ale mele dispărură de-acasă. Din Slatina amândouă, 11–12 ani. Aici, dispăru ieri o Julietă; iar azi dispăru „Ochelarista", noua operatoare pe computer a lui Jan.

— De Slatina şi de răpiri ori dispăruți nu mă ocup eu. De „Ochelarista" lui Jan nici atât, o s-o găsească Jan şi la Polul Sud, sunt convins. Dar Julieta cine e?

— Eu am văzut-o doar de câteva ori la un bar de noapte, ăla nou, al lui Jan. N-am vorbit cu făptura, nu ştiu măcar cum o mai cheamă. Poate nu-i răpire. Poate, filosofează Lița, cu ochii rătăciți undeva, în gol, poate… *şi-o fi găsit un Romeo!* Ce, eu nu-mi caut unul?! Şi ce-aş mai fugi cu el de-aici! Şi la Polul Sud m-aş duce cu el! oftează Lița.

Şi Lița ar vrea să plece *de-aici?!* Mai auzisem, mulți o spuseseră în ultimul timp. Realizez, după obrazul Liței, că… Poftim! Şi-asta *trăieşte o dramă!* Numai că, eu nefiind bogatul prinț pe cal alb la care visează, îi mulțumesc Liței, mă scuz şi…

Mă opresc la primul telefon public. Aflu din agendă numărul unui vechi cunoscut, care lucrează la penitenciarul în care este găzduit Popiuc. Formez numărul, am şansa de a-l găsi pe cel căutat.

— Ia spune-mi, te rog, îi învoiți mai nou să meargă la nunți pe cei condamnați pentru omor?

— Nu. Aşa ceva… nu poate fi…

— Eu am aflat că, săptămâna trecută, pensionarul vostru pe viață, Popiuc zis „Brişcă” a fost la o nuntă! Te rog să te interesezi urgent! „Brişcă” a şi amenințat pe cineva, că va ieşi curând, să-şi plătească nişte datorii.

— Îl ştiu pe „Brişcă”, spune rar cunoscutul meu. Că ne-a făcut şi pe-aici numai buclucuri. Te găsesc la serviciu?

— Acum plec spre sediu. Sper să ai dreptate şi să fie imposibil.

— … Şi eu *sper!* subliniază interlocutorul meu.

Mă îndrept spre „Canțileria” mea, cum ar zice Lița, dar, cum îmi e în drum, mă abat şi pe la spitalul unde lucrează Tomescu.

E un medic excelent. Care „m-a reparat” de două ori, o dată tăietură de cuțit, altădată muşcătură de glonte. L-am ajutat şi eu cândva, când doctorul îşi făcuse testamentul, manipulat – să

nu-ți vină să crezi, dar adevărat! – de o babă Chira, ghicitoare! Cu un …*horoscop făcut pe computer*! Baba Chira, informată exact – şi plătită – de una din cele două foste neveste ale lui Tomescu, îi vârâse în cap doctorului nişte prostii cât casa; speculând, a dracului hoaşcă, tot ce-i spusese fosta nevastă a doctorului. Tomescu ştie deci ce poate face sugestia. Am noroc să-l găsesc între două spintecări de burți, pufăind dintr-o țigară, pe-un scaun, lângă o fereastră. Aduc vorba despre „un coleg a cărui soție e suspectă de cancer, în tratament, la doamna doctor Armăşilă”.

— Doamne! exclamă Tomescu. Asta-i o criminală cu diplomă. Să se ducă dracului la alt doctor! Am auzit destule despre „morişca” Iuliei Armăşilă, făcută cu alți doi nemernici şi cu nişte escroace de pe la laboratoare!

— Am să vorbesc cu cineva de la noi...

— Poți să vorbeşti cu cine vrei! N-o să iasă nimic! mă previne Tomescu, la fel ca Wanda.

— Totuşi, o comisie, formată din…

— Poate una în care să fie şi Iulia? râde Tomescu. Sau bărbat-su? Nu m-ar mira. Că nu se face o comisie în minister să nu fie moț acolo şi Iulia!

— Cred că exagerezi.

— Poate. Dar nu mult. Şi acum e în vreo trei comisii. Că Iulia ştie să adulmece repede ce se cere să găsească – ori să nu găsească – o comisie. De-aia e apreciată! De ce crezi tu că e porcăria care e în sănătate? În spitalul ăsta încă e bine. Deşi ne lipsesc şi nouă destule. Dar acum câteva zile am vorbit cu patru foşti colegi, veniți de prin țară. O duc la fel ca în Evul Mediu! N-au cele mai elementare materiale, n-au medicamente, instrumentarul e vechi, o mizerie! Urlă ăştia pe toate canalele de televiziune, se tot prezintă „cazuri disperate” prin ziare! Şi? *Cui îi pasă?!* Am ajuns să fim pe primul loc în Europa pentru

tuberculoză! Şi tot cam pe-acolo la sifilis, la râie! *Cui îi pasă*? repetă Tomescu şi striveşte cu îndârjire țigara.

— Uite, mie îmi pasă. Şi…

— Ție?! Dragul meu, ți-am mai spus că, în fața crimei organizate – asta e atotputernică acum – noi, Dane… suntem nişte bieți handicapați.

— Iartă-mă că te-am zgândărit, realizez eu. Tu trebuie să intri în operație şi…

— Zău!? Crezi că nu îmi spun în fiecare zi, în fiecare ceas, *şi-n somn* îmi zic ce ți-am zis ție?! Şi multe, încă multe altele! Spune-mi de ce-am ajuns toți aici? *A cui e țara asta?!*

— Cât timp mai ai până să intri în operație?

— Nu ştiu. O să mă clopoțească. De ce?

— …Am avut azi-noapte un vis. Care mă sâcâie ca o măsea stricată. Mă întreb permanent dacă… nu m-a influențat mai mult decât vreau să accept. Deşi nu cred în vise. Dar ăsta…

— Ce-ai visat, de fapt? se strâmbă doctorul.

— Că mă duceam, cu şapca-n mână, la uşa lui Jan-„Chelu”, să-i cerşesc o slujbă.

— Ha! face Tomescu. Păi ăsta nu-i vis! Asta e realitate apropiată. Că, presupun, se fac şi pe la voi comisii, nu? Şi eu ți-am spus de mult să te astâmperi. Iar săptămâna trecută au fost pe aici doi care s-au interesat de tine. Mi-au cerut să nu-ți spun nimic, evident!

— Atunci nu-mi spune!

— Auzi, Dane! Dac-au ajuns la mine, înseamnă că ei au mai răscolit şi prin alte părți; în primul rând, printre colegii tăi. Acum am să plec! mă anunță Tomescu, o soră apăruse în capătul coridorului şi-i făcuse, probabil, semn. Treci pe la mine, când vrei, săptămâna asta, după-amiezile, sunt, în principiu, acasă.

Un sfert de ceas mai târziu, sunt anunțat încă de la poartă că cei din cer se tot interesează de mine, dac-am intrat. „În cer” i se zice sediului „echipei”; că ne-a mutat Şeful sub acoperiş, într-o cameră mare şi două cămăruțe.

Urc deci scările, dar, la primul etaj, mă întâlnesc cu colonelul – în rezervă acum – Moandă.

— Unde te grăbeşti aşa, mânzule?

Tot mânz am rămas. Că mă cunosc cu Moandă – şef de când îl ştiu – de foarte tânăr. Criminalist de excepție, Moandă – un uriaş bonom, devenit tot mai cinic cu timpul – era adeptul ideii că „martorii muți pot fi făcuți să vorbească” şi că „întotdeauna găseşti la locul faptei ceva important”. Spre uimirea noastră, chiar găsea. Am regretat mult ieşirea la pensie a lui Moandă. Pot să-i spun acum că mă aşteaptă echipa? Că sunt într-adevăr grăbit? Nu pot. Îi spun, în schimb, că s-a interzis fumatul în instituții, asta pentru că „tânărul pensionar” căuta din ochi scrumiera pe care o ştia veşnic prezentă la capul coridorului.

— Nu-i nimic, să mă aresteze! zice, magnific, uriaşul, făcând un gest larg – cred că a şi băut ceva, deşi înainte nu bea niciodată.

Acum e supărat foc şi-l înțeleg. Pentru că începe – şi ştiu că nu va conteni curând:

— Păi de ce, dom’ne, după 40 de ani de scormonit prin toate lăturile noastre minunate, să am o pensie din care să nu ştiu cum îmi voi plăti întreținerea?! Şi de ce unii care-au ieşit, la câteva luni după mine, au pensie dublă sau triplă față de-a mea?! De ce?

Eh! Ce să-i răspund? De azi-dimineață, mă tot întreabă toți. Şi Silviu, şi Wanda, şi Lița, şi Tomescu. Şi Moandă acum. Şi pare să fie doar începutul.

Cred că ar trebui să solicit *un spor de salarizare*! Pentru întrebările – fără răspuns – pe care le-aruncă fiecare, de parcă aş fi… un fel de …coş de gunoi!

✶

✶ ✶

Nuță Nițache privea cu un aer pleoştit la argintăria, valuta şi bijuteriile înşirate frumos pe masa mare din sufrageria vilei. El şi Gică le înşiraseră. Valuta tot ei o număraseră. Zece mii şi opt sute de parai! Cu atât s-ar fi pricopsit ei, *dacă*... Eh, dacă.

Sticleții nu atinseseră nimic. Unul din ei întocmise însă „un proces verbal de constatare”.

— Binevoiți să semnați? întrebă zâmbărețul.

Gică scutură din cap, că nu. Şi îşi apropie, ca din întâmplare, mâinile în față. Nu li se puseseră cătuşe încă. Ascuns de mâneca mâinii stângi, ținut de cureaua ceasului de mână, Gică avea un cuțitaş, pe care caralii nu i-l descoperiseră la percheziție. Cuțitaş, cuțitaş, dar ascuțit ca un brici.

— Fii cuminte, Gică! şopti Nuță şi adăugă repede: Semnăm.

Luă pixul din mâna polițaiului care scrisese procesul verbal, începu să-şi caligrafieze numele.

Gică înțelese, pe semne, altceva. Că, ce-i drept, el, Nuță… îl cam bloca pe caraliul aşezat la masă.

Gică se răsuci brusc spre celălalt sticlete, încercând să-i taie gâtul. Numai că ăla…ori era pregătit, ori avea mişcări mai iuți ca ale lui Gică. Pară scurt, îi răsuci mâna şi-i luă cuțitul. Îl eliberă apoi pe Gică, pocnindu-l de se-ntinse lat boul de Gică şi rămase nemişcat pe covor.

— Iertați-l, dom'comisar-şef! încercă Nuță, – nu ştia dacă era comisar-şef caraliul, nici nu arăta, că era tânăr încă, dar nu strica o vorbă bună acolo. Iertați-l, că-i prost!

— Să-l iert, c-a vrut să-mi ia beregata, da? mârâi polițistul, se uita, de fapt, aprig la colegul lui, cel care-l percheziționase pe Gică, dar nu-i zise ăluia nici un cuvânt.

— Dom' comisar-şef, poate… Eu adică nu am vrut… Şi ştiți… poate… poate ne putem înțelege cumva… se bâlbâi speriat Nuță, potrivind, aşa, ca din întâmplare, valuta făcută teanc pe colțul mesei.

— Eh! Cred că mai trebuie să întocmim nişte acte! constată caraliul care îl doborâse pe Gică. Va să zică, atac cu armă albă asupra unui polițist, pentru Gică! Şi complicitate la tentativa mai sus menționată, plus încercare de mituire cu bunuri furate, pentru Nuță. Ați cam încurcat-o, frumoşilor! Ştiți cam cât se ia pentru asta?

O încurcaseră? Ha! Era puțin spus. Când aveau să descopere şi cazierul… Când aveau să le facă şi „vizita la domiciliu"! Şi – mai mare dandana! – când aveau să afle că Gică era „ieşit din pension", ca „învoit pe trei zile pentru buna purtare"… Avea să iasă rău şi cu ăia de la penitenciar! Erau în găleată!

Antonie Viran, în halat alb şi plin de elan ca un adevărat negustor la început de drum, atârnă de geamul uşii un carton mare, alb, pe care scria frumos, cu roşu: „DESCHIS" şi mai jos, un pic, „BINE AȚI VENIT!". Aruncă apoi o privire grijulie asupra celor trei butoaie, două mai mari, pline ochi cu vin, altul

mititel, cu pălincă de Oradea.Ce-i drept, pălinca de Oradea era de Buzău. Dar parcă cine avea să ştie asta?

În cele câteva rafturi metalice, aşezate în lădițe, se aflau citrice de tot felul şi mere frumoase. Alături de ele, alte lădițe cu cartofi, morcovi, țelină şi verdețuri, toate bune de fotografiat! Iar pe un panou improvizat de el, coliere de „chihlimbar”, pandantive din metal şi tot felul de „atârnători”, cumpărate „la kilogram”, chilipir curat, din bazar. Aveau să se vândă şi prostioarele astea. Totul era să treacă pe aici nevestele şi fetițele lor, când se întorceau de la serviciu, de la şcoală. Şi-aveau să treacă.

Locul nu era grozav. Adică vad foarte bun nu se întrevedea să fie. Că dugheana metalică în care se instalase era cam la o margine de cvartal. Nu chiar în mijlocul unor blocuri mari, cum ar fi dorit el. Eh, dar pentru asta avusese bani, asta cumpărase.

Avusese noroc cu moştenirea unei mătuşi. Moştenire pe care o terminase; cu actele de proprietate, cu taxele, cu aprobările, cu şpăgi peste şpăgi, pe care trebuise să le dea, că altfel îl apuca primăvara următoare. Pentru marfa propriu-zisă, deja arvunită, trebuise să se împrumute la frate-su şi la un nepot. Dar, în sfârşit, avea acum prăvălia lui. Munciseră de le ieşiseră ochii din cap, şi el, şi nevasta, şi o cumnată, să curețe mizeria – că fusese un timp abandonată dugheana, rămăsese cu geamurile sparte pe toată toamna şi iarna. Acum era dereticată, vopsită proaspăt, totul lustruit şi curat ca într-o farmacie. Clienții să vină! Şi uite că venea unul! Eh, *primul client*! Nu arăta el grozav după cum era îmbrăcat, dar… era *un client posibil*, nu? Antonie îl întâmpină cu un „Bine ați venit, domnule!” rostit din inimă şi însoțit de un zâmbet cald.

— Tiii, că frumos ați mai făcut pe-aici! observă individul. Îmi place! Zău că-mi place! Dai şi matale una mică, aşa? Să fie de saftea, acolo! O pălincă!

— …Dau! râse cam mânzeşte negustorul. N-am voie să servesc, dar să gustați, domnule, se poate, sigur. Şi când o să vedeți ce bună e… De Oradea!

— Ia să văd! Că aş lua vreo două kile, dar… N-am sticlă.

— Nu-i nimic, am eu! râse acum înveselit Antonie. Că sunt prevăzător, am aici nişte sticle de plastic, ia uitați!

Primul muşteriu – cam îngălat el, nebărbierit de vreo trei zile, dar mă rog, primul muşteriu – mirosi băutura, gustă, dădu apoi paharul peste cap, anunță:

— Nu-i asta de Oradea, cum nu sunt eu mitropolit. Da-i bună! Poți să mai pui una! Şi sticla, dacă zici că ai, poți să torni deja. Că iau două kile. Şi n-o să-ți pară rău, să vezi! Că eu sunt din cartier. Şi am să-ți dau câteva sfaturi bune.

— …Da, mulțumesc. Să umplu şi o sticlă de doi…?

— Sigur. Matale cu vechiul proprietar ai vorbit? se interesă nebărbieritul. Vreau să zic, ai vorbit cu el aşa, ca între negustori, să ştii şi matale cum e cartierul…

— Asta mai puțin. Că avea un avocat…

— Aha, am înțeles! tăie scurt muşteriul. Ai mare noroc cu mine, domnu' Antonie Viran!

— Ia te uită!… Îmi ştii şi numele! De unde?

— Domnu', matale eşti nou în branşă, după cum văd. Şi oamenii, când încep ceva, trebuie ajutați. Să nu dea faliment, ştii? Că…ăl de-a fost aici înainte a dat.

— Ca să fiu sincer, am bănuit. Că vadul…

— Vadul nu-i atât de rău. Şi negustoria, ştii matale cum e, „dacă nu curge, pică”. Ai să vezi; că pică chiar binişor. Treaba importantă, domnu', e să te ai bine cu oamenii.

— Păi, clienții eu cred că vor fi…

— Lasă clienții! Matale să ai tot timpul pregătiți nişte bani. Că au să pice, să vezi, controale. O să mai treacă pe aici şi

caschetarii. Matale să fi pregătit. Să te gândeşti şi la sărmanii din cartier. Că …oameni *e* şi ei!

— Sărmanii din cartier?! se miră Antonie.

— Da, domnu'! Şi trebuie şi cu ei să te ai bine; că altfel, de! Te mai trezeşti cu un geam spart peste noapte. Şi, dacă nu înțelegi, cu un mic foc, pus aşa, tot peste noapte. Ar fi mai mare păcatul de munca matale şi a doamnei.

— Ia ascultă! se supără brusc Antonie, punând mâna pe-un retevei, pe care-l avea pregătit, sub tejghea.

— Nu te băşica aşa repede, domnu', că eu ți-am rostit ce mi-au zis alții să-ți rostesc. Să nu ai necazuri! Că sărmanii ăştia *poate* fi răi. Răi de tot. Şi mai pleacă fetița matale la şcoală, nu? Mai rămâne doamna singură acasă ori aici, când umbli matale prin târg, după una, după alta. Şi chiar matale! Ce faci cu bețigaşul ăla, dacă te trezeşti cu trei băieți voinici, aşa, cu bisturiurile la ei?! Hai că te-nverzişi la obraz, domnu', şi eu nu vreau să te sperii! Zău nu vreau. Ce-o fi pentru matale să ai puşi deoparte, acolo, o sută, două de verzişori?! Nu acu, peste vreo săptămână. Nu-i mare lucru, zău! Că noi înțelegem; eşti la început şi vadul nu-i grozav, ştim. Pot să iau sticloanța asta, da? Că merită. Ți-am vorbit frumos, domnu'! Şi te feresc de necazuri mari, ascultă-mă pe mine! De ce să nu dormi matale liniştit?! încheie „primul client”, luă cei doi litri de pălincă de pe tejghea şi îi ură din uşă: Să fie-ntr-un ceas bun, domnu', că-mi placi! Simt eu că o să fii băiat bun şi o să-ți meargă bisnisu găitan!

III. **VEŞTI PROASTE DIN CER, VEŞTI PROASTE DIN IAD**

Când ajung „în cer”, le găsesc pe Lil şi pe Ileana în mijlocul unui ocean de hârtii. Au scos de prin fişete, au scos de prin dulapuri. Dosare vechi, biblioraftu ri, imprimate, plus cutii, ibrice de cafea, ceşcuțe. Ileana îmi urează bun venit din concediu. Liliana mă ia în focuri:

— Ai izbutit s-ajungi, dom’ne?! Asta se cheamă „cât mai repede”?

— Nu uita că azi sunt încă în concediu!

— Şi ce dacă? Nu ți-am spus eu că „se mişcă ceva prin sferele înalte” şi trebuie să te-agiți un pic?! atacă Lil furioasă.

Şi iar începe să-mi spună despre speranța ei, de-a scăpa de şeful nostru drag şi multe altele, toate repede, pornită pe tărăboi. Biata Ileana dispare din cameră.

— N-am *nici un pic* de chef „să m-agit”, Lil. Nici să devin şef nu aspir; deloc. Cum o da Dumnezeu! spun, dar realizez că asta echivalează cu a pune paie pe foc.

— Apăi, fir-ar să fie de treabă! se porneşte şi cu mai mare parapon Liliana. Că aud chestia asta, "cum o da Dumnezeu“, cam din oră în oră, de-o săptămână! Cu cine vorbeşti, îl auzi „cum o da Dumnezeu!” Păi, uitarăți toți, văd, vorba aia veche, că „Dumnezeu îți dă, da-n traistă nu-ți bagă”!? Da’ ce, am ajuns un neam de blegi?! Un trib căruia i-a spus vreun Manitu ori alt „chip cioplit” că, oricum, ajung toți sclavi

sau morți şi nu mai are nici un rost să se strofoace? Nu vezi că asta vor de fapt? Să ne aducă la un stadiu de indiferență totală! Ți-ar fi chiar indiferent dacă... *dacă am scăpa odată*, scrâşneşte Lil din măsele, de pacostea aia, să ne putem face meseria?!

Şi dă-i mai departe, cu elan. Toacă metodic, muiereşte, într-una – îndeplinind, *poate*, rolul milenar al „sexului slab”, acela „de a-i stimula” pe bărbați”. Nu întreb la care „pacoste” se referă. Răsfoiesc distrat nişte ziare proaspete, găsite pe biroul ei.

— Agită-te, dom’ne, un pic! se revoltă Lil. Mergi pe la niscai şefi mai mari, că-i cunoşti şi te cunosc. Să te mai vadă la față! Să-şi mai aducă aminte de tine!

— Las’ că te agiți tu pentru tot serviciul! Ce-i cu talmeş-balmeşul ăsta? V-a spus cineva să vă pregătiți de mutare?

— Nu ne-a spus nimeni nimic. Ce, nu ştii cum e în ministerul ăsta? Dar fierbe ceva, îți spun eu! Şi, după aia, când or vrea, în trei ore, să te muți şi să mai rezolvi în paralel cine ştie ce belea de caz, că au dat drumul iar la nişte puşcăriaşi, de-aia se vede că se face reorganizarea!

— Ia mai potoleşte-te, Lil!

— Ba nu mă potolesc deloc! se supără Lil. Că a ajuns să-mi fie ruşine de oamenii din blocul în care stau. Doi prădați în tramvai, altul jefuit în propria garsonieră m-au întrebat – altfel decenți, săracii – „Voi, totuşi, ce faceți acolo?” Răspunde-le ăstora, dacă poți! Dacă ai ce! Că ăi de-au cercetat „n-au găsit nici o urmă”! Şi „au lăsat-o moartă”! Altă vecină, o scorpie, mă rog, mă-ntreabă când mă mut „în vila cea nouă”, că a auzit ea ceva, că toți polițiştii şi vameşii…

— Te muți?

— Unde?! Poate la Ghencea, dacă or mai fi locuri! Că aud, cimitirele sunt pline toate! A ajuns să-mi fie ruşine să spun că sunt polițistă! Asta mie, care ştii că-mi dorisem, cu cerul şi cu pământul, să devin! Unul, mai alaltăieri, când mersesem la o cercetare cu

Niciu şi simţise că începem să punem întrebări „incomode”, mă întreabă el direct „ce tarif am”. Eu am înţeles „că-mi face propuneri indecente”, sigur. Şi „indignată ca femeie”, i-am şters un dos de palmă, de l-am trimis mototol după biroul dumisale.

— Apropo, Niciu şi Crişan unde sunt?

— La cimitir. Acolo sunt. Să cerceteze un caz. O bătrână. Venise la mormântul lui bărbat-su, împreună cu o prietenă. Le-au jefuit *în cimitir.* Ziua-n amiaza mare! Bătrânei i s-a făcut rău şi – până să vină „Salvarea” – a murit! explică Lil.

Dar, după divagaţia asta, revine la tema de bază, că „acum e momentul să mă agit un pic”, exemplificându-mi cu şeful nostru, care zilnic „o trimite după potcoave de cai morţi”! Totul tocat, în timp ce rupe cu furie şi aruncă la coş hârtii, adună, triază, trânteşte pe masă ori vâră în dosare, în biblioraftuti, în fişete, că nu se astâmpără o clipă cu „făcutul ordinii”. Cred că, primăvară fiind, le-a apucat ca pe vrăbii; şi pe ea şi pe Ileana, să-şi cureţe cuibul, gospodăreşte, de pene vechi.

— Dar Şeful unde-i acum?

— E în concediu medical. „Rănit în misiune”!

— Poftim?! Unde-ai zis? În misiune?

— Rănit, sanchi! Şi-a rupt cu un glonţ unghia de la degetul mare al piciorului drept. Asta să-ţi povestească Enache, c-au fost în misiunea aia împreună. A fost şi Banu! „Trei crai către răsărit”! Că prin Moldova au zbârcit-o. N-are nici pe dracu Şeful! Dar face caz de „rana” lui. Şi vrea iar să ne împrăştie, să ne desfiinţeze echipa, *simt eu!* Şi, de agitat, *el se agită*, domnule! Aşa „rănit” cum e, săracul, se agită de vreo trei zile! Numai tu… Uită-te la el, eu vorbesc şi… Citeşti ziare, dom’ne?!

— Ajunge, Lil! spun, pornind-o spre uşă. Promit să merg pe la colonelul Tache, să văd…

— La comisarul-şef Tache! mă corectează Lil. Şi pleci aşa, fără să dai nici un ordin?! Ce fel de şef eşti, dom’ne?!

— Unul foarte mic, neoficial şi încă în concediu! spun eu, dau să ies, dar…închid uşa la loc şi întreb: Ia spune-mi, Lil! Mai ții evidența celor pe care i-am trimis noi după gratii? Aveai, parcă, un fişier propriu…

— Uite-l acolo! face Lil. Fişierul. În coşul de gunoi. Că acum am totul pe calculator!

— Cum, cum?! Ne-au dat un calculator?

— Cine? Ministerul? Ei, aş! Calculatoare au bişnițarii! Calculatoare moderne au Baba Chira, ghicitoarea şi Joița lui Praz Verde, care nu mai umblă cu ghiocul, fac acum „horoscoape ştiințifice”! Cum să ne dea nouă ministerul un calculator!? L-am adus pe al meu, de acasă.

Na, că nici nu-l văzusem. E în colț, pe biroul Lilianei. Mă apropii, îl privesc chiorâş, că-mi aduc aminte ce-am aflat de Robert şi de calculatorul lui Jan-„Chelu”.

— Vrei nişte ordine, Lil?

— Abia aştept! mârâie Lil, privindu-mă cu suspiciune.

— Atunci, *unu!* Nu arunci vechiul fişier! Pune undeva cutia cu cartonaşele alea că… cine ştie?

— Idee bună! apreciază Liliana. Acum, ştii, am început s-o dădăcesc pe Ileana şi în privința calculatorului, că în materie de dactilografie şi secretariat nu mai am ce s-o învăț. Dar, mai zilele trecute… a fost cît pe-aci să şteargă, fără să vrea, sigur, aproape tot ce încărcasem în două zile la rând pe calculator.

— *Doi*! Ia vezi tu câți din clienții noştri de prin penitenciare *mai sunt acolo?* Câți au ieşit, pe ce motive, cu ce avocați şi din care penitenciare? Dacă tot ai scula asta valoroasă…

— *Ha*! face Lil. Scula asta valoroasă trebuie hrănită. Şi-i c-am lihnită, săraca. Ştie unde ne-am trimis noi muşterii, dar pentru ce vrei tu, trebuie să mă aştern pe telefoane şi pe drumuri!

— Aşterne-te, dar strânge întâi babilonia de-aici!

Când să ies, iarăşi mă opreşte.

— Şi cum fu în concediu? Chiar nu mărturiseşti nimic?

— Prima dată, când ne facem timp să ajungem la sala de sport, am să vă arăt, şi ție, şi lui Niciu, nişte chestii senzaționale. În compania unor foarte buni, adevărați maeştri în artele marțiale mi-am făcut concediul, Lil.

— Au şi maestre? se interesează Liliana.

— Au, spun şi, de data asta, chiar ies pe uşă, îi zic „succes în continuare la curățenie!” Ilenei, dau să plec, dar Ileana mă informează:

— Domnul comisar Enache e în biroul dumneavoastră.

— Mulțumesc, Ileana!

— Credeți că acum, dacă suntem toți civili, cei care am fost „personal civil” vom avea drepturi… la fel cu ceilalți? îndrăzneşte Ileana. Mă refer la farmacie. Şi la leafă, că… Ştiți…

— Ştiu, Ileana. Am să mă interesez, promit eu şi intru în propriul meu birou de micro-şef.

Camera – cam doi pe trei metri, sub tabla acoperişului. Unde-l găsesc pe „Trenache”. Traian Radu Enache îl cheamă de fapt, eu îi zic „Trenache”, că îi place să tot amâne, lasă să treneze lucrările. Adică îi plăcea. Acum „Trenache” *stă*, pur şi simplu. Cu ochii pe fereastră.

— Salut! Zicea Ileana că ai să-mi spui ceva.

— Salut! face morocănos Enache.

— Spune atunci, că am multe de făcut azi!

— Ăăă… începe „Trenache”, neobişnuit, cum e el, să se grăbească. Păi, ştiu că e neplăcut… În sfârşit, mă gândeam să te rog, dacă poți, să … mă împrumuți cu ceva bani.

— Acum?! Când vin din concediu. Şi când suntem înainte de salariu?! adaug – că nu vreau să-i dau. Asta pentru că şi-a făcut obicei „Trenache” să mă tapeze cam des.

— Hai, Dane, ce dracu! Tu n-ai nevastă, n-ai copii…

— Ceea ce nu înseamnă că trebuie să funcționez pe post de bancă. Nevastă-ta lucrează. Iar copiii sunt mari…

— Nevastă-mea nu mai lucrează; de două luni, oftează Enache. Are patruzeci de ani împliniți. Pe unde se duce i se spune, mai politicos ori nu, că nu au nevoie de ea. Iar copiii... Pentru ei, de fapt, mi-ar trebui banii; că nu şi-a plătit taxele la facultate, cel mare; iar ăla mic…

— Ți-am spus să nu-l dai la o facultate particulară?! Ți-am spus să-şi caute şi copiii… să facă ceva, nu să… zacă pe calculator ziua şi noaptea!

— Dane, dacă n-ai copii, să taci! Că nu ştii ce pretenții au acum tinerii…

— Perfect! Tac. Aveai şi alt subiect de discuție?

— Aăă… Păi, nu.

— Cum nu? Aud că ai fost cu Şeful într-o misiune.

— Eh! O prostie. 200 kilograme de heroină zicea el, dar…

— Cât ai zis? Două sute?! Heroină?!

— Da. Dar n-a ieşit nimic, se strâmbă Enache, cu gândul, cred, la următorul candidat la tapare.

Mă aşez pe un scaun. Şi mă interesez:

— A fost „operațiune secretă”? Nu poți să-mi relatezi?

— Care „secretă”? Că… Venise şi televiziunea. Trei echipe de la trei televiziuni. De filmat au filmat până la urmă, dar ce-au filmat o să fie bun… pentru vreo emisiune hazlie.

— Ori poate ei v-au stricat acțiunea. Că trei echipe de…

— Nu. De data asta cel puțin, nu. Că n-au fost anunțați decât în ultimul moment. Şi n-au mers la Deva, ne-au ajuns din urmă abia în Moldova.

— Ce să caute la Deva?

— De-acolo… de-acolo i-am luat în filaj pe ăia, suspecții. Dar punctul de întâlnire al lor cu mafioții ruşi… Şeful ştia că e în Moldova. Aşa că…

— Voi ați făcut filajul? De la Deva? mă sperii eu, că-i ştiu pe „cei trei crai”, vorba Lilianei.

— Nu, dom’ne! Au fost unii… specialişti în filaj, cu cel puţin trei maşini de schimb, mormăie „Tranache”, se reaşează pe un scaun, recunoaşte: Şi filajul, şi ăia mascaţi şi-au făcut bine treaba.

— Atunci informaţia iniţială a fost falsă? Ori informatorul i-a informat şi pe mafioţi?

— Informaţia iniţială a fost impecabilă. Că venea de la „cel mai bun informator al Şefului!” începe să se încălzească Enache. Dacă l-ai fi auzit! Tot drumul îşi imaginau, Şeful şi Banu, cum vor da ei interviuri pe la televiziuni! Cum vor vedea acum toţi că – şi cu „Cronometru” în concediu – tot se obţin rezultate! râde „Trenache”.

— A existat heroina aia sau nu?

— A existat. Că, şucărit foc de-o asemenea ratare, l-a trimis Şeful pe Simescu a doua zi – după marele fâs – la Deva, să verifice. Informatorul îi spusese că ruşii vor da în schimb diamante şi bijuterii. Visau şi captura de 200 kilograme heroină. Şi când colo, am găsit cărţi cu „Minunile Maicii Tereza” şi, într-o geantă diplomat…un salam şi două pâini rotunde.

— Şi-au bătut joc de voi. Simescu ce-a găsit?

— Aici e jalea. Că, la Deva, într-un depozit dezafectat, Simescu a mers împreună cu poliţia locală, cu câinii, mă rog. Potăile au semnalat imediat, zice Simescu. Şi s-au luat probe, s-au trimis la laborator. Heroină – şi încă în cantitate mare – fusese acolo; adusă din Serbia, probabil. În vreun tir.

— Şi cum dracu-aţi ratat?!

— Ăăă… sunt mai multe ipoteze. Am avut noi filaj, de pildă, dar Şeful, tot timpul, a vrut „să se asigure el”… Întâi, că încarcă ăia la depozitul abandonat din Deva. Am trecut în maşină pe-acolo şi noi. Încărcau. Heroină probabil, ceva urme au rămas, cum ţi-am spus, în depozit. Dar nu s-a mulţumit cu atâta Şeful. „S-a deghizat”. C-un basc şi mustaţă! Pe Banu l-a

pus să-şi cumpere o pălărie! Şi, pe parcurs, de la Deva până spre Buzău, tot i-a cerut Şeful lui Banu „să depăşească maşina din faţă”. Adică una din cele două ale filorilor. N-avea încredere în ei, se temea mereu c-au pierdut „papucul cu zăpadă”, cum spunea el, adică maşina traficanților.

— Înseamnă că v-au remarcat. Dar cum au scăpat de marfă? Dacă zici că o încărcaseră în maşină.

— Bănuiesc eu cum, zice „Tranache”. Că la Piteşti suspecții din „papuc” au făcut o haltă. Au intrat, un minut ori şi mai puțin… într-un garaj.

— A! Trucul cu garajul? Păi tu nu-l ştiai?

— Eu le-am spus să intervenim chiar atunci! Să dăm buzna peste ei în garaj. Numai că Şeful visa să înhațe şi „diamantele şi bijuteriile ruseşti”. Ăia cu „papucul” au ieşit imediat din garaj, îți spun.

— Păi aveau alt „papuc” identic, cu acelaşi număr de înmatriculare, pregătit. Au mutat doar şoferii. Maşina în care era heroina şi-a continuat drumul ei; poate tot spre Moldova, poate „în coada voastră”. Cum ați putut fi atât de tăntălăi?!

— Dane, eu eram şi năucit de nesomn, se scuză „Tranache”. Că şi cu o noapte în urmă… dormisem pe scurte. Avusese un vecin de bloc o aniversare. În următoarea noapte am fost pe drum spre Deva; ziua „am studiat locurile” şi „am verificat informația” la depozitul ăla; noaptea, a treia deci, am fost …pe urmele „papucului”, spre Moldova.

— Îți dai seama că heroina aia *e acum undeva*?! Poate aici, poate la ruşi, dar otrăveşte nişte nenorociți de copii!

— Ce, parcă e singura heroină pusă în vânzare!?

Eh! Ăsta e „Trenache”. Vechiul meu coleg de şcoală, de care… nu prea pot să scap.

— Când s-a întors Simescu, s-a oprit şi la Piteşti? Să vadă măcar ce ştie poliția locală de garajul ăla?

— Ăăă… păi, nu cred, recunoaşte Enache. Că Şeful nu i-o fi spus de garaj… eu n-am ştiut că plecase Simescu…

— Adresa garajului o ştiţi?

— Ăăă… Nu prea. Că era noapte, Dane. Oraş necunoscut. Deci strada… n-o ştim. Nici proprietarul garajului nu ştim cine e.

Păi n-are dreptate Lil? Când zice că pe „Tranache” poţi să-l trimiţi după moarte.

— Dane, nu cumva să-i spui lui Banu că ţi-am zis de operaţiunea asta! Că … se duce imediat la Şeful şi… m-am ars.

— Ţi-a *interzis* să vorbeşti despre caz?

— Păi nu, dar… Ştii, imediat după ce venise Şeful la noi, de la „Aţă şi izmene”, a mai ratat el atunci o chestie. Tot mare. Atunci era însă marea bulibăşeală de după revoluţie; nu s-a prea băgat de seamă. Dar a aflat, tot de la Banu, că eu… Boroboaţa era, cum spun, mare şi…

— Auzi! Nu mă interesează. Aia *a fost.*

— Da, dar pe mine m-a ţinut în focuri vreo trei luni. Îmi spunea că „mă dă afară” în fiecare zi. Şi începusem s-o cred chiar. Că el… atunci mai ales, ştii ce relaţii avea!

— N-auzi că nu mă interesează?!

— Dane, mi-e frică şi acuma! zice deodată Enache, se ridică şi se duce la fereastră, stă cu spatele la mine, adăugă cu un glas sugrumat: Atunci ca atunci, dar acum… Azi-noapte am visat că eram şomer.

— Azi-noapte?! Şomer?! tresar eu.

— Adică şi azi-noapte. Că am mai visat. Nu cred că poţi înţelege! spune cu glas şi mai sugrumat Enache şi…am senzaţia că îl îneacă plânsul.

Când cobor scările, dau nas în nas cu Niciu, care „e fericit că m-a întâlnit”.

— De ce? Ce-i la cimitir?

— Caz urât, cu şanse minime de rezolvare! rezumă Niciu. Unicul martor, Ortansa şi nu mai ştiu cum, că are un

nume sucit, dar l-am notat undeva, fostă actriță, e complet şocată. Am să vă raportez eu mâine, că acum… mă cheamă Şeful urgent.

— De ce erai fericit că m-ai întâlnit?

— Că …vreau să vă rog, dacă puteți, am nevoie de nişte bani, oricât de puțini. Nevastă-mea…

Îl opresc să continue, ăstuia îi dau. Că are patru copii şi o nevastă care… Cum să lucreze, cu patru copii mici?!

Peste zece minute mă aflu în biroul colonelului – pardon, comisarului-şef Tache. Nu întâmplător am venit la el. Tache e un om pe care-l respect. Excelent profesionist, om de cuvânt, şef al unui serviciu cumva similar cu cel condus de Şeful meu. Am colaborat cu oamenii lui deseori şi cu reuşite frumoase. Acum Tache isprăveşte de vorbit la telefon cu cineva şi se întoarce spre mine.

— Bine venişi! Te-a trimis încoace veverița Liliana?

— …De unde ştiți? mă bufneşte pe mine râsul.

Râde şi Tache, care, în general, o apreciază pe Lil.

— A simțit ea ieri ceva, zice Tache. Şi a venit să-mi aducă, chipurile, nişte hârtii şi „să afle oarece”. Nu i-am spus absolut nimic. Că am vrut *să văd* ce face în continuare. Şi-a făcut. Peste vreo oră, iar mă trezesc cu Liliana în birou, cu alte hârtii. Statistici acum. Îmi explică ea că a inițiat un program pe calculator… Ce, v-a dat computer?! realizează abia acum Tache.

— Nu. E-al ei, adus de-acasă.

— Aha! Mă rog. Sper că şi-l parolează bine. Ei, şi nu mă mai întreabă nimic Liliana acum, îmi explică doar, cum a făcut „un gen de statistică”. Erau cazuri rezolvate de serviciul vostru, grupate pe tipuri de infracțiuni şi moduri de operare, pe reuşite *şi ale cui reuşite din întreg serviciul.* Ținuse de fapt, să-mi reamintească, cine şi ce a rezolvat! Probabil, auzise că avem o şedință cu şefii, azi-dimineață. Vrea să te facă şef?

— O vrea. Eu nu cred că am pic de dorință să mai încerc boala asta. Mi-a trecut de mult.

— Asta pot să înțeleg, mai bine decât crezi, râde Tache. Că am ajuns să fac rapoarte peste rapoarte, statistici peste statistici, plus şedințe şi telefoane de „intervenţii în cazuri delicate”! Ca să nu mai vorbesc de amenințări, directe sau voalate.

— Ştiu. Că primim şi noi. Şi pe când eram şef primeam.

— Dacă erai un şef al dracului de neînțelegător! se amuză Tache. Pe cinstite, eu te-aş propune acum la…

— Nu, vă mulțumesc!

— Te-aş propune – că asta pot – şi pe dumneata, şi pe Liliana, şi pe Niciu, pentru a conduce fiecare…

— Nu cred că ne-ați face un serviciu. Dacă puteți pune însă o vorbă bună, am vrea măcar să ne lase echipa.

— Bine. Să vedem cum o fi la şedința de după-amiază. Că cea de dimineață nu a mai avut loc.

— Credeți că, dacă se face o reorganizare… există speranțe pentru o dotare mai bună?

— Nu-ncepe şi dumneata ca cei din serviciul meu!

— Păi, n-avem dreptate?! mă enervez eu.

— Ştiu că toți bişnițarii au telefoane mobile! Noi n-avem. Ba avem şi interdicții la telefoanele fixe. Ştiu că o ducem prost cu benzina. Mai mare râsul, îmi rămân oamenii în „pana prostului”, când cercetează un caz mare ori fac un filaj. Ce să mai vorbesc de lipsa calculatoarelor, că avem probleme şi cu rechizitele. Să-ți mai spun că scaunele astea, uite în ce hal sunt? Că trebuie să te-aşezi *cu grijă* pe ele? Că stăm toți într-o clădire „cu bulina roşie” pe ea?! Că nu s-a mai zugrăvit în camera asta de 17 ani!? Se pare că nişte şefi mari de tot presupun că ne place aşa! Că ăsta o fi farmecul meseriei! *Orice raport faci, ți se răspunde că nu sunt bani.*

— Apropo de bani, am în echipă şi o dactilografă, Ileana, pe care – îmi amintesc eu – iarăşi nu aş vrea s-o pierdem. Foarte ordonată şi… Excelentă ca dactilografă! Acum Liliana o şcoleşte şi să lucreze pe calculator. Ştiți ce balamuc poate ieşi, dacă nu găseşti imediat o hârtie de care ai nevoie. Ştiți ce buclucuri pot apărea, dacă înaintezi un raport sau nişte acte pentru procuror în care s-a sărit *un cuvânt doar.* Ori s-a omis *o nenorocită de virgulă*!

— Poți să te opreşti aici! Am înțeles. Că am şi eu „personal civil”. Vrei să întrebi, dacă acum, pentru că acum că suntem *toți* civili…

— Da. Măcar dreptul la medicamente! Măcar un salariu mai bun, pentru cei ce lucrează cot la cot cu…

— Ştiu. Din câte-am aflat, deocamdată…*nu sunt bani.*

— Atunci… Se face totuşi reorganizarea?

— Se face. Sigur, se vor roti nişte şefi.

— Dar lefurile personalului? Am în echipă oameni care… o duc greu cu banii. Înțelegeți, cred, ce înseamnă să te bată la cap nevasta, că nu mai are bani pentru întreținere, pentru cărțile şi caietele copiilor, pentru …multe altele.

— Uite de-aia sigur n-ai să ajungi mare şef, Vasiliule! Că ai redeschide discuția asta în fiecare şedință! Ai scrie tot felul de rapoarte…

— Dar este *esențial* – dacă zicem că luptăm împotriva corupției – să fie scutit „omul legii” de asemenea griji! Că dacă *învață să ia,* când i se oferă… Şi ştiți că li se oferă.

— Şi că destui sunt deja „mânjiți”, încheie Tache. Aflǎ că ştiu asta şi oameni din conducere, mă refer la cei… la care pot eu apela, să le explic omeneşte ce şi cum e cu cei care bat zilnic străzile şi vin în contact cu tot soiul de oameni, unii care se joacă cu miliardele! Se pare că toți şefii noştri înțeleg; dar… *sunt bani puțini.*

Nu cred că ar mai avea rost să rămân, să-i ronțăi inutil timpul lui Tache. Nu cred nici că ar merita să mai urc o dată „în cerul nostru”. Mă opresc deci cu maşina la un super–market! Îmi fac o aprovizionare, cu tot soiul de bunătăți pentru burlaci: mezeluri, mere, portocale, cutii de conserve. Încarc în „Dacie” şi ajung acasă, opresc în fața blocului, deschid portbagajul, dar… mă opresc. Asta pentru că l-am văzut pe Banu – pardon, pe proaspătul inspector principal Banu – ieşind din blocul în care locuiesc. Ce-o fi căutând Banu în blocul meu?!

Banu face parte din „fauna ministerului”, cum zice Lil, strâmbându-se ea, aşa…cam cum ar vorbi despre păduchi. Nu greşeşte prea mult. Banu e un şmecher de Brăilița. Când l-am cunoscut era slab ca un țâr, cu aer de „fante”, dat mereu cu surplus de briantină pe păr. Acum Banu s-a îngrăşat binişor de tot; umblă în costume „Armani” sau „Gucci”, după cum se prezintă. Sunt nedespărțiți, el şi Şeful. Nu cumva venise să mă caute pe-acasă? O vrea Şeful să mă mobilizeze pentru vreo acțiune „delicată” şi foarte importantă? Şi întârzie, dobitocul! A ieşit mergând lejer din bloc, dar s-a oprit lângă o mâță care face grații la soare, pe-o margine de bancă. Fac conversație! Mângâie tigrul ăla tranzistorizat. Ridică privirea, mă vede în sfârşit, porneşte spre mine, mimând o mare bucurie.

— Să trăiți, dom’ şef! Şi la mai mare! Că am auzit eu!

— Ce-ai auzit?

— Eh, doar veniți din concediu. Ştiți mai multe!

— Crezi că mi-am făcut concediu la NASA , ori la vreo ghicitoare în bobi?

— Eh, dom’ şef, ştiu şi eu cum se mai fac concediile, nu? O societate plăcută la un pescuit, la o vânătoare. Mai merge omul la vreo vilă particulară. Aer curat şi… într-o companie selectă.

— Ei, aici ai nimerit-o, zic eu.

Că, în definitiv, la o vilă – mai mult cabană, mă rog – am fost. Iar selectă… Da, cei cu care-am fost pot fi numiți aşa, că sunt specialişti de primă mână în arte marțiale. Banu pricepe însă în felul lui confirmarea, pentru că devine şi mai mieros:

— Ei, păi, vedeți, dom' şef! Şi-mi pare bine. Că se înființează niscai unități militare noi!

Na! Ăsta s-ar putea să ştie mai multe decât Tache.

— Ce unități militare, că ne-au „civilizat”, nu?

— Ei, ne-or fi civilizat pe noi, dar … lăsați, că ştiți dumneavoastră, dom' comisar! Întotdeauna când se fac reorganizări, reduceri de personal, apar ca ciupercile…micuțe organisme. Şi comisii! Măcar într-o comisie de-asta poate găsiți un loc şi pentru mine, că ştiți, eu…

— Te distingi în misiuni, am auzit. Mi-a spus ieri o telereporteriță cum era să capturați 200 kilograme de heroină.

— Valy v-a spus, aşa-i?

Valy fusese acolo?! Excelent! Că pe Valy o cunosc.

— Nu Valy, una blondă… Cum naiba o cheamă?! caut eu încă un fir.

— Lusy? Dar e mai mult şatenă aia. Ce v-a spus?

— Ce să-mi spună?! Că filați ca nişte cizme, încă de când ați plecat din Deva?

— Din *Deva*?! De unde ştia Lusy? Că asta n-am spus-o la nimeni!

— De unde ştia n-am întrebat-o pe Lusy sau cine o fi blonda aia, dar… De! Ziariştii, mai ales cei din televiziune… presupun că plătesc bine o informație!

— Hait! Ştiți că aveți dreptate, dom' comisar!? Că aşa *s-ar explica totul*! Ştiu eu că sunt unii „ciripitori” de-ăştia, am şi eu unul care „vinde pontul” întâi la Ti-Vi.

— Sunt curios cum de nu v-ați dat seama ce-a fost la Piteşti. Ziarista mi-a spus că ați întrerupt acolo urmărirea; că

intrase „papucul” cu marfă într-o curte. Ați putut vedea ce făceau în curte?

— …Păi… nu… Că… Nu era numai curte; era şi un garaj, în care au intrat ăia doi, cu maşina.

— A, garaj?! Mă mir eu. Şi nu v-ați întrebat de ce intră cineva cu maşina într-un garaj, din care să iasă după un minut ori mai puțin? Şi-au bătut joc de voi, copios, mă! Cine sunt? Cum ăi cheamă? Aveți pozele lor?

— Mda! zice posomorât Banu. Adică… Adică… le-am reținut noi paşapoartele, numai că … erau false, mărturiseşte Banu. Am descoperit asta abia când am ajuns la sediu. Iar filmul din aparat… Că făcusem eu nişte fotografii cu ăia, cu traficanții, dar…

— Dar ce?

— Luasem, ştiți, un film… la mâna a doua, cum s-ar zice, din Obor. Şi… era expirat.

La gâtul lui Banu e un lanț de aur. La mână are brățară, tot de aur. Şi luase film din Obor, de la taraba cine ştie cărui hoțoman, să meargă la o acțiune în care visau să facă o captură de 200 kilograme de heroină!

— Deci nu ştiți cine şi-a bătut joc de voi?! Maşina? „Papucul” ăla?

— … Nu prea ştim, că… şi maşina şi actele ei… Era, de fapt, o maşină furată. Dar nu ne-am dat seama atunci, ştiți, că… Şeful leşinase… Să nu-i spuneți că v-am zis asta, dar…

— Locul unde-i garajul ăla ți-l aminteşti? întreb eu – nu ştiu ce mi-a venit, că dacă „Trenache” zicea că nu ştie, tontul ăsta…

Dar – spre mirarea mea – îl aud pe Banu spunând:

— Locul îl ştiu.

— *Îl ştii*?! *Sigur*?!

— Sigur. Că aveam, când eram în şcoală, la Băneasa, ştiți, aveam o gagică trăsnet, în Piteşti! Ce „carte” ştia fata!

— Ascultă-mă cu atenție, Banule! Dar… mai întâi, ce căutai în blocul ăsta?

— A, o prostie! Ceartă de familie. Dar doamna în conflict îl cunoaşte pe Şefu, i-a telefonat, m-a trimis… Dar acum mi-a dat Şeful o sârmă pe celular, să vin urgent la sediu.

Îi dăduse „*o sârmă* pe celular” şi, de urgentă ce era treaba, el făcea conversație cu mâța! Eh, ăsta-i Banu!

— Auzi, Banule! Vă ofer gratis un pont. Ia spune-i tu Şefului nostru să te trimită *acum* la Piteşti! Că proprietarul garajului ăla era mână-n mână cu ăi de şi-au bătut joc de voi!

Îi explic ce-ar trebui să facă, Banu promite „să se implice imediat în caz”, dar… vede cumpărăturile pe care le făcusem şi care rămăseseră în portbagajul deschis al „Daciei”.

— Ce naiba, dom’ comisar, aşa cumpărături faceți? Nu vreți să vorbesc eu cu cineva, să vă aducă acasă tot ce vă trebuie – calitate extra şi la un preț…

— Mă, tu ai auzit ce ți-am spus?! Îți dai seama că puteți cârpi încă gafa pe care ați făcut-o!? Poate să luați şi urma…

— Am înțeles, dom’ comisar, am înțeles. Plec chiar acum. Dar mai gândiți-vă şi dumneavoastră la ce v-am propus, încheie Banu şi pleacă spre „maşinuța” lui, un „Volvo” grozav, care pare nou.

Ăsta nu cred să aibă probleme cu banii. Pare, profesional vorbind, „aproape tâmpit complet”, cum zice Lil. Dar… de descurcat uite că se descurcă!

Jumătate de ceas mai târziu, am despachetat şi tocmai mă pregăteam să mănânc. Aud telefonul. Silviu Găian e şi vrea să ne întâlnim.

— Chiar acum? întreb eu, cu ochii la mezelul de pe masă.

Îmi spune că „neapărat acum”, că-i „urgent şi important”. Ce-o fi?

Vâr totul în frigider, cobor. Mă urc în maşina pe care din fericire am lăsat-o în faţa blocului. Şi, în 20 de minute, ajung la locul pe care mi-l indicase Silviu.

Aproape că s-a întunecat. Îl văd totuşi pe Silviu, aşteptând în staţie. Trec cu maşina mai departe, că e în apropiere „un giratoriu", întorc, las maşina pe-o alee, mă apropii, trec prin faţa lui Silviu, făcând doar un „Pss!" că părea „scufundat în gânduri". Şi o pornesc mai departe, spre intrarea unui bloc, aflat dincolo de un mic spaţiu verde. Băiat isteţ …şi prudent, Silviu nu se ia imediat după mine. S-o fi crezând filat? O fi? Ceva din tonul vocii lui – dincolo de cuvinte, ca şi azi-dimineaţă – mi-a trezit o stare ciudată de nelinişte.

Holul de la parterul blocului în care am intrat e luminat slab. Prefer să mă îndrept totuşi spre partea cealaltă a holului, unde mai e o uşă, ce dă în curtea interioară. Şi unde e şi mai puţină lumină. Când apare, Silviu trece pe lângă mine şi chiar iese pe cealaltă uşă, şoptind doar un „Veniţi, vă rog!". Mă iau după el şi, după ce parcurgem spaţiul până la altă intrare, în acelaşi bloc, intră acolo. Intru şi eu, îl găsesc crispat, parcă ar fi văzut stafii de curând.

— Avem puţin timp, domnule Vasiliu, şopteşte Silviu, deşi în blocul ăsta presupun că locuieşte, la etajul unu sau doi, un amator de muzică foarte modernă. Urlă o magaoaie de combină, de vibrează geamurile pe toată scara.

— Te-ai simţit urmărit?

— Nu. Adică nu cred. Şi…am schimbat două tramvaie, până să ajung acolo de unde v-am telefonat, dar… nu se ştie niciodată. Şi dacă ne-ar vedea cineva…

— Ne-am întâlnit întâmplător şi te certam iar, „că nu mi-ai reparat bine maşina"!

— Domnule Vasiliu, nu ştiţi cu cine aveţi de-a face! Eu vă spun să vă feriţi. Au poza dumneavoastră. S-ar putea să aibă

şi adresa. Ştiu şi că ați făcut atunci descinderea la restaurantul acela, că m-ați anchetat şi pe mine. M-ați scăpat atunci de puşcărie, Dumnezeu să vă dea sănătate şi să vă păzească! adăugă precipitat Silviu. Astea toate le-am spus, adică le-am confirmat eu, m-am făcut că „mi-am adus aminte”. Că am simțit că mă verificau. Aflaseră, sunt sigur… de la fiul domnului judecător ori de la Tina, nu ştiu de la cine, dar aflaseră.

Tina fusese „mâna dreaptă” a lui Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan. O tipă uscată ca un băț trecut prin foc, îmbrăcată toată în negru, karatistă. Îi zburase pistolul lui Niciu din mână, cu o lovitură de bombeu, deşi Niciu nu-i un papă-lapte deloc. În ancheta preliminară nu obținusem nici un cuvânt de la Tina. Nici procurorul Ioniță nu o făcuse să vorbească, nici alții, care încercaseră în fel şi chip. O muiere a dracului, la vreo 35 de ani, care… leşinase totuşi când îl văzuse pe Barbu cu o gaură-n frunte. Îl divinizase, bănuiesc, pe şeful lor.

— Proprietarul atelierului, continuă Silviu, le-a confirmat şi el că maşina dumneavoastră ajunsese s-o repar eu *la cererea lui*. Asta mi-a şoptit Gina, care i-a auzit vorbind. Dar, dacă m-ar vedea unul din ei întâlnindu-mă cu dumneavoastră… aş fi terminat.

— Vorbeşti de mai mulți? Cine sunt?

— Zvastica aia-n cerc, domnule Vasiliu! O aveau şi Barbu şi Tina, tatuată, uitați aici! mi-arătă locul pe fața propriei mâini Silviu. V-am declarat atunci de şcoala de karate pe care o conducea Barbu. Şi de un fel de club. Eu ştiu ce-am pățit, domnule Vasiliu. M-au momit întâi cu postul ăla de body-guard, foarte bine plătit. Dar au zis că trebuie „să mă pregătească”. M-au pregătit câteva luni. Instrucție mai severă ca la armată. Lupta cu mâinile goale sau cu arme albe. Plus lecțiile de „concentrare psihică”, despre care… Ştiți, eu am citit multe despre chestiile astea. Mirosea mai curând a fanatizare.

— Ai impresia că te verifică, pentru a te reintegra?

— Da, domnule Vasiliu. Şi nu vreau. N-aş vrea să-mi pierd nici locul de la atelier, dar… mi-e frică! Pentru că acum… fac antrenamente şi cu arme de foc.

— Poftim?! Nu cumva exagerezi?

— Nu cred. Că Gina… Vor s-o ademenească şi pe ea; cred că au nevoie şi de femei. Au întrebat-o dacă a tras vreodată cu o armă şi dacă …nu i-ar plăcea să-ncerce.

— A acceptat Gina?

— Le-a zis că se mai gândeşte. Şi-a venit să mă întrebe pe mine; că-l văzuse pe tipul ăla pletos, când mi-arăta fotografia dumneavoastră.

— Ce i-ai spus Ginei?

— Că pe mine nu mă interesează, n-o sfătuiesc nimic. Că Gina-i „protejata” patronului; nu ştiu nici cu ea… ce-o fi. Nici cu patronul.

— Fotografia mea cum era?

— Mărimea, carte poştală; color, recentă, nu în uniformă.

Ei, asta ar mai fi trebuit! Să fie una în uniformă!

— Pletosul ăla îmbrăcat în negru şi cu zvastică pare specializat pe altele, domnule Vasiliu; că a mai fost în comandouri; a lucrat în Balcani: prin Ungaria, cu maşini. De-aia v-am zis să luați maşina repede. Că, dacă mai rămânea o noapte… Nu ştiu cât vă pricepeți, dar un mecanic priceput poate „aranja” o maşină, să vă lase frânele tocmai când aveți mai mare nevoie de ele, să vă ia foc din senin sau…

— Ai idee cum îl cheamă pe pletos?

— Nu mi-a spus, nu l-am întrebat, nici nu-l întreb, să ştiți! Vă rog să nu-mi cereți s-o fac…

— Nu-ți cer să faci nimic! Te-ai descurcat până acum de minune, sper să nu ai motive de îngrijorare. Mi-ai spus lucruri foarte interesante. Numai în cazul în care te simți „presat” ori amenințat de ei în vreun fel, îmi telefonezi. Mai ai numărul meu scris pe undeva?

— Doamne fereşte! L-am memorat. Am ars biletul ăla. Nu sunt un prost, domnule Vasiliu! Mi-e frică… vă rog, nici dumneavoastră să nu mă căutați, că… Mi-e frică, pentru că am văzut o dată cum… cum au pedepsit pe unul care era suspect doar că… ar colabora cu poliția.

— Cum l-au pedepsit?

— Lăsați-o aşa, n-ați vrea să ştiți! zice Silviu. Pot să vă spun…că a fost groaznic. Ca-n iad!

Vechea tactică de „cimentare” a „acumulărilor ideologice”. Teroarea!

— Aveți grijă de dumneavoastră, domnule Vasiliu! reia tot în şoaptă Silviu. Şi de maşină! Aveți un garaj bun? Sigur?

— Îm… Nu prea.

— Atunci mai bine nu lăsați maşina în garaj! Nici în fața blocului! Vă asigur eu, nu au uitat că l-ați împuşcat pe Barbu! Şi par să fie puşi pe „răfuieli exemplare”!

— Mă, tu ştii… încă şi altele!

— Credeți-mă, domnu' Vasiliu, dacă s-ar afla că v-am spus *şi pe sfert* din câte v-am spus…

— Înțeleg, Silviule! Şi îți mulțumesc mult… pentru tot!

Îi strâng mâna. Şi îl las să plece el înainte. Rămân în holul aproape întunecat în care… nu se vede nici o mişcare. Oamenii s-au întors deja de pe la slujbe, stau zăvorâți prin apartamentele lor. Din Silviu ar putea ieşi un colaborator bun. Asta *dacă* aş avea timp, *dacă* aş avea mai ales *un loc* unde să putem discuta liniştiți; nu într-un hol de bloc, unde… pute a urină. Şi unde se aude muzica aia…drăcească… *de care nu s-o fi plâns nimeni*? Şi ? Dacă s-o fi plâns? Dar…*o fi avut curaj să se plângă cineva*?

Ies din hol, îmi regăsesc maşina, urc în ea, dar nu merg la „garajul meu”, o improvizație – bine amenajată altfel – dar improvizație, făcută două blocuri mai departe de cel în care locuiesc. Sistemul de încuiere a garajului e o joacă de copii pentru

un specialist. Aşa că… Prefer să-mi las maşina în afara garajului, cam la o sută de metri distanţă, într-o parcare aglomerată. De-ici poate cineva să o fure cel mult. Dar nu cred că va tenta pe cineva, după cum arată „Dacia" mea, fie şi reparată de curând.

Constat din nou că, în mod ciudat, Silviu a reuşit să-mi transmită o senzaţie de panică şi mă întreb *cum* oare? Unele inflexiuni ale vocii? Ceva „dincolo de cuvinte"? De regulă, *simt* când sunt minţit. Simt şi emoţiile puternice. Poate că… *am recepţionat ceva?* Sau *devin cumva paranoic?* Mă cred mai important decât sunt? Visul de azi-noapte să fi avut şi el un rol? Fapt e că urc în lift – în liftul ăsta unde a fost ucis mişeleşte, cu un cuţit în spate, Iosif Szabo. Nu ştiu, nici până azi, *dacă venea Ioşca la mine, să-mi spună ceva*. Poate.

Şi iarăşi, *poate şi din cauza asta*, mă opresc un etaj mai jos, sun la uşa unui sereist pe care-l cunosc mai de mult. Mă simt privit prin vizor, uşa se deschide puţin, rămânând „în lanţul de siguranţă". Colonelul, în halat de casă, mă priveşte nedumerit.

— Trăiţi, domnule colonel! N-aţi vrea să ieşiţi la o ţigară?

Colonelul scoate lanţul, zâmbeşte, invită:

— Intră! Nevastă-mea şi copiii sunt la rude, în Buşteni. Sunt deci singur, iar azi, am profitat de ocazie şi „am făcut curat", zice sereistul adăugând un semn; cred că „şi-a deparazitat" apartamentul de eventuale microfoane.

— Radioul văd totuşi că funcţionează! observ eu.

— Şi îl lăsăm aşa, că-i şi mai sigur, zâmbeşte iar colonelul. Credeam, sincer vorbind, că te-ai mutat.

— Din blocul ăsta? Nu, nu m-am mutat.

— Păi, de ce? Că după isprava aia cu Barbu, ar fi trebuit. Nu ştiţi cine este tăticul cel bun al băieţelului rău?

— Ba ştim. Mare mafiot. Ghiţă Caraivan.

— Ia loc! mă invită gazda. Bei ceva?

— Mulţumesc, nu. Personal, cred că Ghiţă e mort.

— Crezi? Asta-i ceva care să laşi pe „cred”?

— Mă îngrijorează în prezent altceva. Pare să fi apărut un camarad de peripeții, prin comandouri, al lui Barbu. Care, sunt informat că are o poză a mea. E posibil şi să caute oameni, pentru a-i antrena în regim paramilitar. Cam cum făcuse Barbu. Dar acum folosind şi arme de foc.

— Ştii cum îl cheamă pe „antrenorul” ăsta?

— Nu. Din descriere, un tip înalt, pletos, cu o zvastică în cerc, tatuată aici! arăt eu pe mână. Aud că e priceput şi la „aranjat” autoturisme.

— Cu ofițerul de la unitatea de informații ai vorbit?

— …Am mai multă încredere în dumneavoastră.

— A!… Nu ții totuşi legătura cu cineva de-acolo?

— După istoria cu Barbu… a făcut un tip un fel de anchetă preliminară cu mine. A fost şi în comisia care… a cercetat cazul. Din fericire, am avut martori că a fost legitimă apărare. Că mi se păruseră …cam porniți. De atunci nu m-a mai căutat nimeni de la acea unitate, nici eu pe ei. Dar am aflat recent că... sunt unii care pun întrebări în legătură cu mine.

Colonelul face o mică grimasă, pare să înjure. Se întoarce apoi spre mine, mă priveşte atent:

— Cine ți-a dat informație astea? Vreau să spun, ai încredere? N-o fi vreo gogoriță?

— Am încredere.

— Bun, încheie colonelul. Am reținut, am să-ți spun mâine, la ora 18,00, dacă aflu ceva care să te intereseze. Zic oricum să fii foarte atent. Lasă-ți „semne”! În apartament, la maşină. Că dacă e ce bănuiesc, nu-i de joacă.

Reajuns la propriul meu apartament – o garsonieră dublă, de fapt, iarăşi scot din frigider, pun pe masă… Şi iarăşi se aude soneria. Deschid. Niciu şi Crişan. Îmi spun că Şeful i-a trimis să mă caute. Că la telefon nu mai răspundea nimeni şi că e un caz la care…

— Mă, voi ați mâncat azi când?

— Azi-dimineață, înghite în sec Niciu, mirosul apetisant de salam şi kaizer îl face să fie sincer.

— Ia stați voi doi jos, să mâncăm! Ce caz e? Cu cimitirul?

— Nu, zice obosit şi acrit Niciu. Unul nou, „delicat”. N-a vrut Şeful să ne spună ce. A zis că…noi „să fim de găsit”, lângă telefon, dacă…

— Voi, după ce mâncăm, mergeți şi vă culcați. După ce închideți telefonul. Dacă chiar o arde cumva, vin eu după voi. Poftă bună!

✶

✶ ✶

Jan-„Chelu” nu se mai învârtea prin cameră ca un gândac . Acum zăcea; se prăvălise pe-o canapea, răpus de durerea surdă, dar persistentă care îi cuprinsese toată falca. I se şi umflase aproape jumătate de cap. Gândul de-a se duce însă la un „dințar” îl îngrozea şi mai mult.

Auzi un ciocănit în uşă. Şi apăru Fane-„Speriatu”, cu hainele şi mutra lui de cioclu.

— Stăpâne, am o veste bună! şopti Fane.

— Îmmm! făcu pe tăuraşul Jan.

— Bună de tot! anunță „Speriatu”, apropiindu-se de canapea. Ce-mi ziseşi matale. Adică… De ce să mă ocup eu aşa… prioritar! găsi Fane cuvântul cheie, domnesc.

— Îmmm! Spune, dracului, o dată! Ce vrei?

— De „domnu Hary”, stăpâne! aminti Fane împăciuitor. Nu poruncişi matale să-i dibui bârlogu’ veneticului? Şi am aflat, şefu! Tot am aflat.

— Ce, mă?! Când dracu'? Aşa repede? făcu Jan, ridicându-se binişor de pe canapea.

— Uite poza lui, şefu! Şi poza ălor două bambine – faine, şefu, pe cuvântul meu, faine! – poza cu bodi-garzii de-o săltară pe „Ochelarista" de la domițiliu, poza cu vila pe care o închiriase acum două săptămâni dom' Hary, alta cu maşinile pe care le au! enumeră Fane, înşirând pe-o masă fotografii de mărimea unor cărți poştale. Ştim de la vecini încă şi mai multe.

— Mă! făcu înviorat Jan, cercetând fotografiile. Cine-i ăla care-a făcut treaba asta, *că-l premiez personal!*

— Şefu… ăla nu-i din ai noştri, mărturisi spăşit Fane.

— Ai!? izbucni Jan. Cum adică?! Toată liota, ăi de la dăm să mănânce o pâine cu unt, toți lingăii noştri, *nu aflaseră nimic*?! Şi află ăla?! Al cui este?

— Oamenii lui Oreste Caltaboş, zis „Spânu". *Oameni*, că nu-i doar unu, de fapt. Şi ne-au dat ieftin marfa, să ştii.

— Spânu? Trişorul ăla nenorocit?! exclamă înfuriat Jan.

— Nu mai e trişor, şefu. S-a lăsat. Că, zicea el, „nu mai rentează". Se-apucă de altele, mai bănoase. Mare patron! Are acuma firma lui de taximetre! Asta pe față. Şi altă rețea, tot de taximetre, da' şi de camioane particulare, fără firmă, care, de! Mai fac ei *şi altele.* A ajuns mare „Spânu", dacă… E şi el unul din ăia pe care îi invită domnu' Hary pentru dejun!

— Aha, aha! Mare, ă? „Spânu"! Stai dracului jos, nu te mai învârti în jurul meu, că mă amețeşti! gemu Jan. Şi spune o dată cum de-l dibuiră ăia, pe Hary, cine sunt, câți?

— Trei sunt şefu! Şi… Unul din ei e şofer pe taxiul în care o urcaseră ăia doi pe „Ochelaristă", când o luară de la domițiliu, azi-dimineață. Da' băiatu' de pe taxiu o ştia pe „Ochelarista". Ştia că-i de-a noastră. I s-a părut lui boccie faza încă de când la-u tocmit ăia doi bodi-garzi străinezi să-i aştepte cu taxiul în fața blocului. Când a văzut-o pe „Ochelaristă"

escortată de ăia doi şi urcată în „coşciugul" lui, i-a căzut fisa că toată treaba-i c-am zbanghie. Şi ce şi-a zis el? Ia să vază unde o duc başbuzucii, când au transbordat-o iute, iute, din taximetrul lui în maşina lor, la Piața Victoriei.

— I-a urmărit?! Şi nu s-au prins? întrebă Jan suspicios.

— Păi, nu s-au prins. Că băiatu' s-a gândit şi la asta! Şi avea el doi preteni, foşti colegi, tot pe taxi-uri şi-ăia. Dar particulare, fără firmă, ştii, de-ăia „ilegali" de mai scot şi ei un bănuț, dar pe cont propriu. I-a clopoțit pe celular. I-a chemat să preia, pe rând, otomobilul bodi-garzilor lui „Haryosul" ăla! Şi s-au ținut, pe rând, de coada lui, până …au ajuns la bârlog.

— Mă, asta-i cusută cu ață albă! mârâi Jan. Vor să ne vâre pe gât cine ştie ce, mă! „Spânu" vrea să ne joace! Că… adică bine, să zicem, nu s-au prins străinache ăia că au fost urmăriți. Dar când avură timp să facă şi pozele?! Cu toată banda ălora! Şi de ce nu duseră ei marfa lui „Spânu"? De ce veniră ei la noi, să ne vânză ieftin aşa marfă extra?! De ce Fane? Te-ai tâmpit la bătrânețe, mă?

— Nu, şefu. Da' „Spânu" dispăru. Că-l speriară ăia azi-dimineață; ori nu vrea să vină mâine la întâlnirea cu domnu' Hary…nu ştiu. Dar zic ăştia trei… că nu mai e de găsit nicicum.

— Asta ți-au spus ei, da? rânji Jan.

— Nu, şefu! Că şi-ai noştri îl căutaseră; să vază cum stăm, ce intenții are „Spânu", pentru mâine; dacă vine ori nu „la dejun"! Şi nu-i de găsit nicăieri „Spânu"! Iar băieții ăia trei, după ce au văzut unde-a fost dusă „Ochelarista", făcură „post fix", cum mi-au zis ei. Şi mai vorbiră şi cu servitoarele de prin vecini. Cartier boieresc, de!

— „Post fix" ai zis, mă?

— Da, şefu. Că băieții…Acu' băieții, ăia trei, vorba vine. Că băieții e pensionari. Înainte să lucreze pentru „Spânu", cică

lucrară la „filaj şi investigații”. Acu’ ce să facă şi ei?! Pensie mică… Mai câştigă un ban!

— Şi de ce nu s-au dus „băieții” pensionari la „firma” aia damblagie a lor? Unde lucrară înainte! De unde-şi iau pensia! A? Nu te-ai gândit?

— Ba da, şefu. Şi i-am întrebat. Spun că s-au dus. Da’ ăia de-acolo le-au zis că nu-i interesează Şi să-l lase în pace pe domnu Hary, că altfel îi ia mama dracului! Că domnu Hary e om de afaceri respectat; venit să investească în România, aşa le-a zis un şef de-acolo.

Jan-„Chelu” tăcea. Nemişcat, încruntat. Hotărî apoi:

— Auzi, Fane! Mai întâi şi-ntâi… zi-i dogarului de-l ştii tu să-mi trimită antibioticele ălea, de zicea el! se strâmbă Jan – ura de fapt orice fel de medicament. Că nu mai ține cu scârba asta de măsea, oftă Jan, şi văd… că-i de lucru, curând.

Un telefon bâzâi scurt, Fane primi aprobarea printr-un gest al lui Jan, ridică receptorul, vorbi ceva, ascultă, aprobă, închise şi se întoarse spre Jan cu o expresie de mare satisfacție pe față.

— Unul din ăia trei de la „filaj şi investigații”, şefu. Spun că au mai dibuit pe cineva din ograda lui „Hariosu”! Unul tânăr care umblă cu laptopul după el. Ar putea să fie „Ochelaristul” lor.

— Ăsta să nu ne scape, Fane! De belferache ăla să vă ocupați *în mod special!* stabili Jan. Dar şi de ceilalți! Dacă ştim unde sunt, acum... *pe ei, mă!* În foi de viță să mi-i lucrați. Dar *în foi de viță*, auzi! Nu cu toroipanul!

— Am înțeles, şefu!

— Iar de ăia trei… de-au fost ei la „filaj şi investigații”… s-aveți grijă, mă! Că-ncep să cred că-s băieți buni. Şi dacă-i aşa, nu te zgârci la bani, Fane! Că-i bine să-i avem lângă noi.

Mişu Horn, zis „Walter”, deschise ochii, încercă să se mişte. Renunță. Îşi simțea capul cât o baniță.

Ce se întâmplase? Se afla în camera lui de hotel. *Dar… cum ajunsese aici?*

Dimineața avusese o întâlnire de lucru. Cu domnu Hary şi cu patru „specialişti în alarme”. Da, despre asta îşi amintea tot, treaba mersese strună, isprăvise cu ăia, pe la ora două, la prânz. Plecase cu maşina proprie spre hotel. Şi de asta îşi amintea perfect. Parcase maşina, intrase în hotel, că îi era foame. Mâncase excelent. Când ajunsese la cafea, auzise undeva, aproape, în dreapta, căzând ceva. O linguriță căzuse, el întorsese reflex capul şi …atunci o văzuse. O tipă cu picioare straşnice; aşezată la masa vecină. Douăzeci, poate douăzeci şi doi de ani, aer de spanioleasă distinsă! O cascadă de păr negru, aranjat foarte original, rochie de culoare oranj, ochi verzi de panteră. Tocmai scosese o țigară tipa, dar, vezi Doamne, nu părea să aibă brichetă la îndemână, o tot căuta în poşetă. Ridicase ochii spre el, îl fixase lung, încremenită. Să o fi cunoscut cândva? Nu, nu-şi amintea. El să-i fi amintit de un cunoscut? Şi-asta era puțin probabil, mai repede era un mic truc profesional, „spanioleasa” părea să fie mai curând ieşită la agățat. Împins de un imbold greu explicabil, se ridicase de la masă, îi aprinsese țigara. Nu fusese greu să intre în vorbă. Tipesa pretindea într-adevăr că „îi amintea de un cunoscut din copilărie”. El nu crezuse, dar… Mă rog, de aproape arăta şi mai bine gagica! Era trăsnet, ce mai!

Băuseră cafeaua. Şi un coniac. După care, tipa făcuse doar câteva mofturi de rigoare, dar acceptase să urce în camera lui. În lift simțise deja că era ceva în neregulă cu el. Apoi brusc... *se rupsese filmul*. Nu-şi mai amintea *de nimic* din ce urmase, de parcă ar fi băut nu un coniac, ci douăzeci! *Când*

ajunsese aici, în cameră? În pat… ce făcuseră – *dacă* făcuseră ceva, că era acum gol puşcă în pat – *nu-şi amintea*. În cafea sau în coniac – că, da, un coniac băuseră – îi pusese bestia ceva? Dar când şi cum nu pricepea; că ştia şi el destule şmecherii, de toate felurile, fusese deci cu ochii pe tipă tot timpul.

Cu toată durerea de cap, „Walter" sări brusc din pat, se repezi la dulap, unde, în spatele cămăşilor îşi ținea laptopul. Laptopul, scula lui profesională extra, indispensabilă şi în care se aflau o mulțime de date …cumplit de importante… *nu mai era. Începu să-l caute cu înfrigurare peste tot, prosteşte. Nu, laptopul nu era nicăieri. Că nu-l pusese aici.* Ultima oară era cu laptopul în mână, în lift… Ceea ce descoperi însă… Da, uite, că *nici portvizitul nu era...* Portvizitul în care, în afară de vreo două mii de euro, mai avea cărțile de credit, paşaportul, câteva cărți de vizită… *importante,* pe care… pe care nu ar fi fost bine să le vadă nimeni, dar… *mai ales poliția.*

„Walter" se prăbuşi într-un fotoliu, cu un aer idiotizat. *Ce trebuia să facă acum?* Era ora unu noaptea. Dar mâine *ce Dumnezeu ar fi putut face?!* Să se prezinte la domnu' Hary? Şi? Ce să-i spună? Că el, specialistul „ăl mai grande" în spargeri de coduri, în alarme electronice, escrocherii pe computer etcetera… se lăsase păgubit ca ultimul fraier?! De-o târfă hoață? Era de râsul curcilor! Şi avea să creadă o asemenea gogomănie domnul Hary?! … Ce, era de crezut?!

Chelnerul să-i fi făcut figura? Fusese înțeles chelnerul cu „tipa trăsnet"? Îi adusese paharul de coniac gata „aranjat"?

Ochii verzi… ochii de panteră… ai tipesei. Îl chemaseră? Îl hipnotizase țiganca asta în vreun fel? O fi fost posibil, chiar aşa?! Îl ținuse „sub vraja privirilor ei" – ori a picioarelor – atât de bine?! Mişu Horn constată că nici drăcovenia electronică, cea cu ajutorul căreia debloca alarma şi descuia propria maşină... *nici ea nu mai era. Aşadar…* Rămăsese, probabil, *şi fără maşină.*

IV. **ŞEFII SUNT ŞEFI**…

În prima mea zi de lucru după concediu…plonjez în rutină. Adică ajung la slujbă cam cu o jumătate de oră înainte de începerea programului şi, evident, o găsesc pe Ileana deja la post. Îmi înmânează un dosar cu hârtii, mă anunță că e „corespondența” din ultimele două săptămâni, „în parte rezolvată”.

— Îți mulțumesc, Ileana! Chiar voiam să îți cer dosarul ăsta. Îmi pare rău, nu am… încă veşti privind îmbunătățirea soartei „personalului civil” în noua structură „civilită” în întregime.

— Ştiam, surâde palid Ileana.

Nu o întreb de unde ştia. Probabil a aflat, prin „telefonul subteran”, rezultatele şedinței de ieri, despre care vorbisem cu Tache. Subofițerii – sau foştii subofițeri – şi personalul civil constatasem de mult că erau la curent cu „ce se discută în sferele înalte”, că aflau totul, mai rapid decât mine, în orice caz. Un motiv în plus pentru a fi bine plătiți – eh, dacă m-ar fi auzit cineva de când tot spuneam asta.

Zece minute mai târziu, mă trezesc în birou cu Enache, care îmi aminteşte că suntem colegi de mult. Că el e cel mai în vârstă din „echipă” şi că, dacă ajung şef, cumva, ceea ce îmi urează din inimă…

— Să te ferească Sfântu’ Sisoe să-ți ajung şef, „Trenache”! îl previn eu. Dar poți fi liniştit; n-ajung!

— Ie-te, dom’ne! Păi, de ce? Adică ce-ai cu mine? Că mă ştii, doar. Dacă merită, pun osul…

— Pentru halul în care ați ratat istoria aia cu heroina, eu te-aş fi propus la retrogradare.

— Pe mine?! Păi, ce, eu am condus „istoria”?! Şi, oricum, se mai întâmplă şi să ratezi, nu? Se-ntâmplă şi la case mai mari. Nu ne-au povestit – la un pahar, ce-i drept – americanii ăia care veniseră să ne instruiască…

— Auzi, dragul meu? Eu am de lucru acum.

Enache pleacă bosumflat. Dar mă trezesc în birou cu Liliana. Zbârlită ca o veveriță scăpată dintr-un război c-un dihor, îmi relatează repede, repede, cum a urcat pe scări cu Şeful şi „a pus-o dracu’ pe ea să-i spună” la ce lucrează; situația cu cei eliberați de prin penitenciare. Şeful s-a făcut foc. A întrebat-o „de ce-şi pierde timpul cu asemenea prostii?” şi să-i ajute mai bine pe Niciu şi pe Crişan să rezolve „cazul de la cimitir”.

— Nu pleci la cimitir, lucrează mai departe la evidență! Trebuia să-i spui că eu ți-am cerut evidența.

— Ha! Ar fi sărit în sus şi mai tare. Că i-am adus eu argumente de ce ne trebuie evidența, dar mi-a închis gura scurt. Că, de! Şefii sunt şefi şi-n …fundul gol! Pot să facă şi gafe, tot şefi sunt! A! Şi-a zis să te duci la el *imediat ce apari*! şi-aminteşte Lil. Vezi că e întors pe dos ca o mănuşă şi negru ca un ceaun. De supărare e negru, cred că nu i-au ieşit pasiențele la şedința de ieri.

— Bine, mă duc la el! spun, încui mapa în fişet şi plec la Şeful. Îl găsesc într-adevăr agitat, mă întreabă, de cum intru pe uşă, ce-am rezolvat „în cazul acela”.

— Care caz? Cu heroina?

— Cu ce?! înlemneşte bondocul, dar pare gata să explodeze ca o mină antitanc. Şi chiar explodează, țipând: *Care* heroină, domnule? *Cine* ți-a spus ceva de heroină? Ce heroină?!

— M-am întâlnit întâmplător ieri cu Banu, vâr şi eu o strâmbă, aşa, de-al dracului, Şeful reacţionează ca ars:

— Banu vorbeşte prostii! N-a fost heroină! O informaţie falsă, o gogoriţă a unui informator nătărău! Eu le-am spus însă de ieri lui Niciu şi lui Crişan să te caute neapărat şi să te pună la curent cu noul caz, *să demarezi numaidecât cercetările*! Că, de aseară, de la ora zero, *dumneata nu mai erai în concediu*, nu? Şi e un caz delicat, domnule Vasiliu! Un caz extrem de…de complex, dispariţia de-acasă, de trei zile, a unei fete! Nu ţi-au spus asta? De ce nu ţi-au spus?

Ce-o fi vrut să fac la miezul nopţii? Să demarez *cum* cercetările? Să umblu prin barurile de noapte şi să-ntreb dacă n-au văzut o fată fugită de-acasă?! N-are rost să-i spun toate astea. Aşa că zic senin:

— Am telefonul şi soneria stricate. Dorm greu. Se vede că… nu m-au găsit. Cine e fata, ce vârstă?

— Spune mai bine că oi fi dormit cine ştie pe la cine! plasează nevricos Şeful. Asta faci dumneata, în timp ce familia fetei ăleia îmi dă mie zeci de telefoane – şi nu numai familia! –, în timp ce biata copilă zace sechestrată pe cine ştie unde, poate violată de cine ştie ce bestii, hoţi de copii ori şantajişti!

— Nu ne-am ocupat niciodată de asemenea cazuri, spun liniştit. Ştiam că sunt alţi poliţişti…

— De unde ştii că în viitor nu ne vom ocupa *numai* de dispariţii şi răpiri?! De unde ştii dumneata că nu e deja moartă fata?! De omucideri te ocupi sau nu?

Şi dă-i mai departe, o litanie nesfârşită, care „are darul” de-a ocoli orice aspect concret. Spumegă vreo zece minute încă, dar nu reuşesc să aflu măcar numele familiei fetei, nici alt fapt cât de cât util pentru eventuale cercetări. „Caz delicat, de dispariţie a unei fete”! Eh! Simescu se specializase încă înainte de ’89 în cazuri de dispariţii, de prin familii din nomenclatură.

Din ’89, rămăsese profilat pe asemenea „cazuri delicate”. Că, în esență, cazurile erau similare. Puştoaice sătule de o viață prea bună. Ori de minciuni. De părinți care nu le dădeau atenție. Găseau anturaje „mult mai interesante”, colege „emancipate”, amici de bar, de discotecă, de micuțe orgii pe care le organizau. Se puneau pe băutură, mai nou şi pe înghițit droguri. Uitau să mai vină pe acasă. Aflau părinții după două, trei zile ori o săptămână că fata dispărută se găseşte la cine ştie ce cabană, ori pe litoral sau …în vreo vilă din vecini. Sechestrate, pe naiba! Sechestrate ajungeau – asta în ultimii ani – nişte amărâte. Nu de prin familiile care dădeau „zeci de telefoane”. Amărâtele da, erau obligate să se prostitueze. De familiile simandicoase însă „proprietarii de sclave” nu se atingeau. Că ştiau ei ce ştiau.

Un şef care fierbe trebuie lăsat să dea bine în clocot. Că, vorba Lilienei, „Şefu-i şef şi-n…” Aşa că nu-l întrerup. Când oboseşte, se opreşte deodată. Întreabă:

— Dumneata auzi ce vorbesc, domnule Vasiliu?

— Desigur. Dar nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi, domnule?!

— În primul rând, dacă nu ştim, în mod cert, că e vorba de moartea cuiva, de ce nu se ocupă Simescu şi alți polițişti de caz? Că eu… Aud că există un jaf, soldat cu moartea victimei.

— Ăla-i un caz mărunt, domnule!

— Moartea unei bătrâne jefuite în cimitir?!

— De baba aia se ocupă Niciu şi Crişan! Şi „Lil” a dumitale! Lil a dumitale, despre care Tache mă întreba ieri „dacă nu ar fi bună de şef”! Auzi, *cine* să fie şef! Liliana Manea! se indignează Şeful. Iar Simescu, n-avea grijă, a început el cercetările în cazul dispariției fetei, încă de alaltăieri! Împreună cu alți doi polițişti de la alt compartiment, specializat! Dar eu vreau şi *dumneata* să te ocupi! Că *dumneata* te lauzi că ai

„numai cazuri rezolvate”! Am promis familiei că se va rezolva repede şi bine. Aşa că …dă-i bice!

— În al doilea rând, aş vrea să ştiu…

— Te va pune Simescu la curent cu tot!

— …de ce e „un caz delicat”?

— N-auzi, domnule, că îți va explica Simescu?! De ce, de ce?! Că sunt persoane importante implicate! Nu ştii câte telefoane am primit, în afară de cele ale familiei! pare în pragul unei crize de isterie Şeful. Poftim! face el, arătând spre telefonul de pe birou. Poftim! Sunt sigur că tot despre dispariție mă întreabă cineva. Şi eu sunt în concediu medical, până poimâine dimineață! Nu mai sunt aici, gata! Plec acasă, pe dumneata te las la comandă, ocupă-te de acest caz, poți folosi, dacă apreciezi, toți oamenii din serviciu, dar rezolvă repede cazul, că altfel ne facem de râs şi ne mai dizolvă nu numai „echipa”, ci poate…întreg serviciul! trânteşte Şeful, ridică şi trânteşte şi receptorul telefonului, după care iese din cameră, ca un vifor.

Ei, uite! Uite cum ajunge omul şef de serviciu! Ptiu, drace! Dar, dacă tot sunt şef al serviciului ăstuia…

Primul lucru pe care îl fac e să părăsesc urgent încăperea plină de telefoane, din care alte două țipă de zor. Pe Simescu, îl găsesc singur în birou, Banu lipseşte. Asta îmi convine, că Simescu tocmai toarnă într-un pahar dintr-o sticlă de whisky. Cum mă vede, pune sticla jos şi ridică mâinile sus.

— Am înțeles, te-a lăsat la comandă! râde Simescu. Am mai avut o discuție noi , pe tema asta, mi-ai spus atunci să mă ferească Dumnezeu să ajungi şeful meu.

— Nu te-a ferit.

— Deloc! aprobă Simescu. Ceai! precizează el apoi, privind nostalgic la sticla de pe masă. Ceai de sunătoare, şefu! Am ajuns rău de tot. Nu ca alții care… Uită-te la el, domnule! Cum naiba faci, de rămâi neschimbat, cum te ştiu de 15 ani!?

Cândva Simescu fusese un bărbat foarte reuşit. Zvelt, trăsături regulate, zâmbet parşiv-şarmant! Acum are pungi sub ochi, guşă, burtică de hipopotam. O fi adevărat ce zice?

Iau paharul de pe biroul lui, îl clatin puțin, îl miros. Ceai într-adevăr. Dacă nu cumva a regizat scena asta – putea şti de la şeful nostru, încă de ieri, că mă lasă în dimineața asta la comandă. Că Simescu ăsta nu-i prost; a fost chiar un polițist bun, nu un tembel ca Banu. Cercetările „delicate" prin familii de ştabi i-au priit cândva; dar l-au terminat ca polițist… şi ca om. Simescu ghiceşte neîncrederea mea şi zâmbeşte.

— Nu-i truc! Sunt cu ficatul în pioneze.

— Îmi pare rău, spun – sincer, oamenii deştepți care se risipesc m-au întristat întotdeauna. Întreb plat: Ce-i cu cazul ăsta nou, de care mi-a zis şeful că ştii?

— Vax albina, marca urs! se strâmbă Simescu. Julietta – cu doi t – 15 ani, fugită după vreun Romeo.

Fugită după vreun Romeo? Lița îmi spusese cam aceleaşi cuvinte. O coincidență?

— Toată agitația, reia Simescu, telefoanele, presiunile mari provin din faptul că tatăl dispărutei este Lucrețiu Armăşilă.

— Cinee?!

— Ai auzit bine, bătrâna canalie de ex-doctor Lucrețiu Armăşilă. Că s-a lăsat complet de medicină, nu-i ajungea, se vede, cât jupuia, nici ca director de spital. Acum câştigă de zeci de ori mai bine. Că a devenit proprietarul unui fel de trust de construcții. Vile particulare, pentru oameni care nu se zgârcesc la bani. Cine să-l prindă? Că şi-a făcut omul relații …uriaşe!

— De unde-a scos Lucrețiu Armăşilă o fiică? Ştiam că n-au copii, uit eu tot ce mi-a spus Wanda, vreau să verific şi să adâncesc, de fapt, informația cu Iulia cea speriată de soțul ei drag.

— Aşa ştia şi nevastă-sa. Îți dai seama, când a aflat scorpia aia de Iulia Armăşilă, că bărbat-su recunoscuse oficial

paternitatea „copilei”! Scandal mare, tămbălău! Că Iulia se gândea să-şi lase averea altcuiva, cui nu ştiu.

— La naiba! Începe să mi se pară serios cazul.

— Vezi de treabă! mă linişteşte Simescu. Iulia ştie că ar fi prima suspectă, în cazul în care moare Julietta! Ştie şi că Lucrețiu ar urmări-o până şi pe lumea ailaltă, să se răzbune. Îți spun eu că Julietta e cu Romeo.

— Care Romeo?

— O fi găsit ea unul! Că, până să moară mă-sa, bătea discotecile. Acum, de când a recuperat-o Lucrețiu, bate barurile de noapte şi cazinourile.

— La 15 ani?!

— De arătat, arată mai mult. Şi are bani, rezumă Simescu. Dacă îți face plăcere, pot să te conduc la casa cu pricina, să mai discuți şi tu cu cine vrei. Dar mai sunt doi guguştiuci, trimişi de şefii lor „să se implice în rezolvarea cazului”. Mie unuia mi s-a acrit de disparițiile astea mai ceva decât…de ceaiul de sunătoare!

— Am să vin şi eu, ştiu unde-i vila Armăşilă. Du-te deocamdată tu acolo şi vezi totuşi… Poate au descoperit ceilalți doi polițişti ceva nou. Vezi şi prin vecini!

Banu intră pe uşă în clipa asta. Şi dă s-o şteargă, făcând pe discretul.

— Stai! Pregăteşte-ți maşina pentru o excursie! În afara oraşului. Pleci la Piteşti. Ai zis că poți recunoaşte casa în curtea căreia era garajul unde au schimbat maşina traficanții. Poți sau te-ai lăudat?

— Pot. Că fata de care v-am spus… că mergeam eu la ea…

— Bine. Plecați într-o oră, tu, Enache… Poate şi altcineva, am să văd. Într-o jumătate de ceas să fie maşina în față, cu plinul făcut!

— Cu maşina mea! Începeți cu abuzuri, şefu, din prima zi! se pisiceşte Banu.

— Ca orice şef! Altă maşină, pentru reparat gafe, n-am! zic, l-am părăsit deja pe Banu, o văd însă pe Liliana, în capul scărilor, „la o mică bârfă” cu o colegă. Îi fac semn, să vină după mine. În biroul meu, o întreb direct: Eşti în stare să conduci o echipă?

— Eu?!… De ce nu?! face scurt Lil.

— …Ia spune, eşti olteancă?

— Numai după bunică-mea, râde Lil.

— Nu te bucura prea tare! Vreau să mergi cu Enache şi Banu la Piteşti.

— Cu tonții ăia?! Asta-i echipă?!

— Banu pretinde *că ştie sigur* unde e garajul în care-au schimbat maşina traficanții. Maşina în care aflaseră ei că erau 200 kilograme de heroină.

— Cât? exclamă Lil. Aşa captură au scăpat?!

— În plus, Banu are maşină, o maşină bună. Şi *are benzină*! I-am spus să facă plinul. Enache a fost şi el la Piteşti, îl luați cu voi. Cine ştie? Ce-a uitat unul, poate-şi aminteşte celălalt. Eşti în stare să-i ții în mână?

— Ba bine că nu! Luăm legătura cu poliția locală?

— Dacă stabiliți adresa, da; chiar înainte de-a face orice „manevre” prin vecini. Mergi la un polițist… pe care am să vi-l spun curând, par să închei eu, dar tot o mai dăscălesc un pic, în legătură cu „expediția” asta – ca orice şef, na! După care îl iau în focuri pe Enache, care apare pe uşă şi-mi spune că el nu merge la Piteşti.

— Da’ de unde ştii că ar trebui să mergi la Piteşti?

— Ăăă… Mi-a telefonat Banu.

— Şi refuzi să pleci?

— Păi, ce, crezi că traficanții ăia – care ne-au jucat așa cum ne-au jucat – or fi atât de idioți, să lase mașina cu heroina în garaj?! Ce să facem acolo?

— O să vă spună Liliana. Va fi șefa echipei.

— Cum?!… Dane, îți bați joc de mine? Mă pui sub comanda Lilianei?!

— Da. Că aia pleacă să găsească. Și va găsi. Un fir ne trebuie. Altfel putem să ne facem harakiri, au să râdă de noi hoții trei ani! Și-i vorba de heroină, Enache! Aia e distribuită, poate acum, cine știe câtor nenorociți!

— Nu plec, domnule! Nu plec! devine hotărât Enache.

— Foarte bine. Atunci începe-ți *raportul adevărat*! Cum ați preluat „papucul" de la Deva, cum ați staționat la Pitești…

— Ce, ai înnebunit, Dane?! Păi, dacă fac raportul ăla și…nu se schimbă nimic – că e posibil –, mai am eu viață cu Șeful?

— Mi-ai urat să ajung șef! Și , uite, am ajuns! Pleci la Pitești ori scrii raportul?

— …Dacă se duc Liliana și Banu, de ce Dumnezeu trebuie să mai merg și eu?! oftează „Trenache".

— Pentru că ești leneș, dar nu tembel ca Banu; ba, la nevoie, ai și idei! Lil e ambițioasă, isteață, dar n-are experiența ta! îi pansez eu orgoliul rănit.

Zece minute mai târziu, am vorbit cu polițistul din Pitești în care am încredere, i-am spus Lilianei cine e și cum să-l abordeze, le-am semnat ordinele de serviciu, așa că îl iau în primire pe Crișan, pe care-l găsesc singur, în biroul lui.

— Unde-i Niciu?

— Mai încearcă la cimitir, dar… N-o să iasă nimic, să vedeți, cobește Crișan. Groparii și toți ăia care mai sunt pe la cimitir spun că nu au văzut pe nimeni, nu știu nimic.

— Mă îndoiesc. Ăia-s ciubucari. Urmăriți o înmormântare, interesați-vă la familie „cât au dat neoficial”, strângeți-i cu uşa pe hienele alea şi-au să-şi amintească.

— Ideea asta… i-a venit şi lui Niciu. De-aia a plecat acolo acum, spune sceptic Crişan.

— Foarte bine. Dar aveți şi un martor ocular, nu? Ortansa? încerc eu să-mi amintesc ceva dintr-un caz vechi.

— Avem, dar… Ortansa aia e o biată bătrână, zice Crişan. Victima a fost jefuită şi a murit sub ochii ei, înțelegeți? Erau prietene bune, mergeau şi la cimitir împreună. Vă dați seama în ce hal era Ortansa. Era şocată, complet bulversată, nu ne-a putut spune despre atacator nimic, nimic.

— Asta *ieri*.

— Azi nici atât nu cred că-şi mai aminteşte. Studiile au arătat, mă informează Crişan, că oamenii uită peste noapte cam jumătate din informațiile adunate peste zi.

— Or fi arătat studiile ce spui, dar… Pe victimă o chema Eugenia Elinescu? Şi stătea în acelaşi bloc cu Ortansa?

— Da. V-a spus Niciu? se miră Crişan.

— Le-am cunoscut pe amândouă, în urmă cu câțiva ani. Au fost actrițe; şi victima, şi Ortansa. Aveți o şansă nesperată. Artiştii au un psihic special, după cum ştii. Actorii au şi o memorie bună. În noaptea trecută, Ortansei nu i s-au şters din minte informațiile, te asigur eu. Ce crezi tu, a dormit Ortansa liniştită în noaptea trecută?

— …Nu… Nu cred…

— Nici eu. Presupun că a trăit şi retrăit „scena” jafului, de zeci de ori. Nu-ți cer să faci o şedință de hipnoză regresivă cu ea, nu cred că ar fi nevoie. Ajut-o doar să-şi amintească ceva, orice, despre nemernicul care a jefuit-o pe Eugenia. Du-te şi *nu risipi şansa*! închei eu, după care mă opresc în cămăruța Ilenei.

E o improvizație, făcută sub scară, „secretariatul” echipei, unde Ileana își ține, de fapt, mașina de scris, măsuța, hârtia, rechizite… câte avem…

Mă interesez dacă mă căutase amicul pe care-l am la penitenciarul unde *sper* că zace încă Popiuc, zis „Brișcă”. Nu, nici ieri, nici azi. Trec în biroul meu și îl sun pe amicul de la penitenciar.

— A, da! pare el să își amintească. Eu vin la voi, la minister. Peste două ore voi fi acolo. Ne-am putea vedea, că…ar fi mai multe de spus.

„Nu prin telefon?” Și ăsta o fi contactat boala Wandei? Nu miroase bine istoria, dar accept ora și locul stabilit, închid, iau la „trecut în revistă” corespondența. Și mă apucă dracii. Și pentru rezoluțiile Șefului, și pentru rezolvările și adresele de care s-a ocupat „Trenache”. Dezinteres?

Aud telefonul, mă pregătesc să primesc o praftoriță de la vreun alt șef; că șefi am destui. Dar …e Wanda.

— Mon capitaine, adineauri m-am întâlnit cu Valy. Mergea spre noul ei sediu, dar se plângea că nu are subiecte interesante. Iar ce are nu poate folosi! râde cu aparentă detașare Wanda. Știi unde lucrează Valy acum?

Nu știu. Aflu că la un important post de televiziune. Îmi spune Wanda și la care post, încheie cu un „Bine, mon capitaine, mai vorbim!” și închide.

Wanda nu dă telefoane doar ca să-mi audă glasul. Dacă a dat acum… Ideea suplimentară sugerată de Wanda e „să nu merg cu mâna goală” la Valy; să-i ofer un caz, să facem puțintel troc. Din păcate, nu prea am, deocamdată, ce oferi. Dar nici să stau în birou, să aștept telefoane „fierbinți” – ale șefilor – nu am chef. Nici să mă duc la vila Armășilă, să apuc de coadă cazul „extrem de complex și delicat”. Așa că peste 20 de minute, sunt la poarta televiziunii cu pricina, reușesc să dau, în cele din urmă,

de Valy şi… Ne instalăm în două fotolii dintr-un mic hol. De ce nu în propriul ei birou …nu ştiu. Paranoia o fi molipsitoare?

Schimbăm câteva fraze. Ne amintim cum ne-am cunoscut, că prima mea întâlnire cu Valy fusese nostimă de tot. Pe timpul acela, disputele între ziarişti, dar mai ales între ziariste, erau tare la modă. Or fi fost mai tinere pe-atunci? Or fi crezut mai mult în ce scriau? Că tot corupția era „calul de bătaie”.

Vrusese să mă întovărăşească într-o cercetare de omor, la vila soților Armăşilă. Se apucase să investigheze însă şi singură, prin vecini. Şi dăduse peste un tânăr dezechilibrat, care fusese pe punctul de-a o viola. Un nebun care sărise cu toporişca şi la mine. Eh, aşa începuse să se lecuiască Valy de „aflarea adevărului-adevărat” în anchetele polițieneşti. Că pe autorul omorului îl dibuiserăm noi, până la urmă, dar adevărații vinovați… Adevărații vinovați erau soții Armăşilă; în casa lor fusese săvârşit omorul. Dar ei erau implicați indirect şi… nu se putuse proba nici asta.

— Iulia a rămas „nevinovată”, zâmbeşte amar Valy.

— În instanță se admit doar probe. Aud şi acum că Iulia face nişte ticăloşii, mari, continui eu – descoperind că am totuşi o informație pentru „trocul preconizat” şi îi relatez, pe scurt, ce am aflat „de la un coleg” despre „cei ce seamănă cancer”.

Spre mirarea mea însă, Valy nu reacționează aşa cum speram. Nu pare deloc încântată de ideea de-a declanşa o anchetă ziaristică. Unde o fi dispărut „floretista îndrăcită”, care purta polemici virulente, care scria pamflete pline de duh? Unde o fi jurnalista bătăioasă care voia "să ardă cu fierul roşu incompetența, nemernicia şi corupția”?!

— Ştii, zice Valy, am plecat de la ziarul ăla.

Nu ştiu care o fi fost „ziarul ăla”; dar întreb „de ce?”

— Atmosfera devenise îngrozitoare, se strâmbă Valy. Şi nu ne mai plăteau. Zicea şeful „să ne descurcăm”! Unii se descurcau, ce-i drept. În fața mea a avut loc o scenă… Mă dusesem la şeful meu cu un material bun, bine documentat, pe care mi-l scosese din pagină chiar el de două ori. Nu pricepeam de ce. Ei, şi năvăleşte peste noi o fătucă, abia angajată. Studii nu, talent ioc. Dar aia zice, de cum intră pe uşă, cu ochii sclipind: „Am înregistrarea, băiatu!” La care „băiatu”, şeful meu, îi răspunde prompt şi clar: „Fără zece mii de parai pentru mine, n-o vinzi ăluia! Ce scoți în plus e treaba ta. Şi fă copie înainte de-a i-o da! Îți spun asta, că eşti mică şi proastă!” „Eu, şefu?!” zice „novicea”, îi face cu ochiul şi iese. Şeful se întoarce spre mine, întreabă: „Nici acum n-ai înțeles?” „Ce?” întreb eu ca o toantă. „De ce nu-i bun articolul tău!” râde boul, că bou ca ziarist e, dar…La altele se pricepe, din ce în ce mai bine, conchide fierbând mocnit Valy.

— Aşa că… încerc să scurtez eu.

— Aşa că mi-am pus coada pe spinare şi…am venit la ăştia. Televiziune. Casă mare. De plătit… văd că plătesc. Mai colaborasem cu ei, că Didi – îl ştii, fostul meu fotoreporter – e la ei mai de mult. Dar stai, să vezi şi-aici cum e! Acum vreo săptămână, noul meu şef de-aici ne trimite să facem un material, eu şi Didi, despre „confiscarea unei mari cantități de droguri”. Aveam să aflu că sperau să captureze 200 kilograme de heroină. Numai că traficanții şi-au bătut joc de voi copios. Cunoşti cazul?

— Eram în concediu.

— Am ce-a filmat Didi. Vrei să vezi? Că e haioasă istoria. Şeful tău leşinase de necaz. Când s-a trezit era şi mai caraghios decât de obicei. Cu o mustață pe jumătate dezlipită…

— Şeful nu mă interesează. Cei ce i-au fentat da.

— Stai numai puțin, zice Valy, mă părăseşte, dar revine cam peste cinci minute, se aşează binişor la loc, în fotoliu şi mă

anunță: Nu mai e caseta. Adică e, dar la şeful meu, în seif. Din câte-am aflat… ce intră în seiful ăla nu mai iese… decât când are el nevoie de ceva. Oricum, îmi interzisese să dau pe post; deşi… era un reportaj de tot hazul! Că n-au vrut ei să declare nimic – nici polițiştii, nici traficanții, adevărați ori falşi – dar am filmat noi, eu le-am tot pus întrebări. Şi nu numai eu. Că mai veniseră două echipe şi mirosisem toți ceva „de zile mari”!

— Ce echipe au mai fost? De la ce televiziuni?

— Vezi să nu! râde Valy. Îți pierzi timpul. Dacă *noi* nu dăm nimic pe post, ăia…” au pierdut” casetele sigur. Dar ştii ce? Didi nu şi-a uitat meseria. Umblă întotdeauna la el şi cu un aparat de fotografiat. A făcut şi poze, de care nu i-a spus şefului.

— Crezi că Didi…?

— Pe nimic, nu ți le dă. Că s-a făcut câinos şi ăsta. Într-un caz ca cel de care mi-ai spus, cu Iulia Armăşilă şi „pacienții” ei, nu se bagă.

— Dar ce şi-ar dori Didi?

— Nu te uiți la emisiunile noastre?

— Nu. Adică nu prea am timp.

— Şi trăieşti aşa, fără ştiri şi filme?! se miră Valy, dar completează după câteva secunde: Fericit om! Cred că ar trebui să-ți urmez exemplul… dacă aş putea.

— Fericit de ce?

— Pentru că 90 la sută din filmele noastre sunt despre moarte! Despre gangsteri care îşi bat joc de poliție.

— Înseamnă că s-a mai schimbat ceva. Eu ştiam că, în orice film polițist sau în orice carte, „eroul”, detectiv ori polițist, ieşea, până la urmă, victorios.

— A! Victorios mai iese şi acum! se amuză Valy. Numai că, în final, eroul polițist o-ntinde frumuşel cu geanta de diamante care-a fost „miza cea mare”! Şi cu „fata”, sigur; uneori „fata” fiind polițistă. Ori iese victorios eroul, *după* ce omoară

zeci de „oameni răi”, care, pe tot parcursul filmului, îl urmăriseră, îi uciseseră nevasta, copiii, partenerul, îl umiliseră în fel şi chip. Şi atunci *masacrul* din final „e justificat”, nu?

— Bine, dar astea… sunt filme! observ eu.

— Cu emisiunile informative e şi mai rău. Uită-te o dată la ştirile noastre! Oricând, în orice zi! Omoruri, violuri, incesturi! Copii de care s-a abuzat, mai nou chiar de către rude. Copii care ucid alți copii. Bătrâni, care, după o viață trăită împreună, se ucid ori sunt omorâți de vecini! Sau de unul care nu i-a mai văzut în viața lui, dar „are tânărul nevoie de bani”, o declară cu nonşalanță, în fața camerelor. Şi şi-a obținut astfel banii pentru „doza” zilnică!

— Parcă s-au pus interdicții… pentru filme, în primul rând, dar…

— Interdicțiile alea n-ajută nici cât mențiunile făcute pe pachetele de țigări. Că ce crezi? Poate soră-mea – care lucrează 12 ore pe zi la o dugheană – să-l păzească pe nepotu-meu?! Cum, când să-l supravegheze? Şi ăla stă – că l-am prins numai eu de trei ori – stă, cât nu-i la şcoală, numai cu ochii holbați în televizor. Acum vrea şi „să navigheze pe Internet”! Şi mămica îi va face pe voie! Că mi-a zis deja: „Dragă, ce vrei? Toți colegii lui navighează! Diriginta mi-a spus să-i iau şi lui un computer!” Ce să-i zic şi toantei de soră-mea?! Că degeaba vorbesc. Cum deschid gura, mi-o întoarce, că eu de ce sunt divorțată? Şi, dacă n-am copii, să tac!

— Dar, din câte aud, sunt şi emisiuni ştiințifice. Poate nu pe postul vostru, dar…

— Da, da, da! Crocodili, hiene, rechini! Păianjeni veninoşi, şerpi veninoşi, şopârle veninoase! Tot moarte, violență şi perfidie! Tot ideea „supraviețuitori sunt cei ce înving, *oricum*”, vezi şi varianta „dacă ai bani, nimeni nu te întreabă de unde-i ai”!

— Ar trebui să scrii un studiu despre…

— Ha, ha! L-am scris demult. Mi s-a şi publicat, *ciopârțit* – că acum nu avem cenzură, dar avem şefi! Care taie mai ceva ca cenzura, tot ce miros ei că „nu ar cădea bine la stomac” celor ce au instituit atmosfera asta de groază, *de teroare permanentă*! Că – uitasem să-ți spun – mai sunt şi emisiuni ştiințifice, sigur, care vorbesc de prorocirile lui Nostradamus! Despre apropiatul sfârşit al lumii! Care sfârşit al lumii poate veni *oricând*, pentru că *oricând* poate să ne lovească o cometă ori un meteorit gigant! *Oricând* poate să se declanşeze o epidemie fatală pentru omenire, o nouă glaciațiune, o acțiune teroristă de maximă amploare, mai ceva ca la World Trade Center!

— Şi ți s-a publicat, totuşi, articolul acela?

— Ciuntit, da. Şi? În nebunia de ziare, şi de articole, şi de emisiuni, despre războaie, fraude de miliarde, şomeri şi viitori şomeri, despre cursul dolarului şi prețul benzinei, şi al cărnii, şi al medicamentelor, *cine* crezi că a fost interesat să citească articolul meu mutilat?!

Mi se pare că ar fi interesantă discuția în continuare cu Valy. Dar pe mine mă aşteaptă cazul delicat – cine ştie dacă chiar n-o fi vreo răpire în scop de şantaj ori mai rău? – aşa că mă despart de Valy cu rugămintea de a-mi obține, de la Didi, fotografiile.

— Am să-i spun, zice Valy, că mă interesează *pe mine*, dar nu cred să țină. Aflase el de noi, o să vrea ceva în schimb.

— Cam ce?

— N-aveți, dom’ne, pe-acolo, o crimă fioroasă?! Un viol în grup! Un accident pe şosea, dar cu victime de vârf, persoane „însemnate”, dacă se poate cu amante în maşină! Un incest sau o răpite! Luări de ostatici, explozii catastrofale, incendii devastatoare în care un polițist ori un pompier salvează,

riscându-şi viaţa, un pisoi ori un căţel adorabil! *Asta ne interesează, pricepi*!? încheie Valy, în timp ce mă conduce spre ieşire.

O simt în pragul unei crize de nervi. Valy îşi dă seama, spune deodată scăzut:

— Am să vorbesc cu Didi, cum vine. Sper să-ţi obţin pozele. Uite aici şi numerele mele de telefon noi! îmi vâră în mână Valy o carte de vizită, adăugă un „Pa!” şi se îndepărtează repede spre biroul ei.

Pornesc cu maşina spre vila Armăşilă, dar îmi privesc ceasul şi constat că mai am doar treizecişicinci de minute până la ora stabilită de amicul de la penitenciar. Aşa că o iau lejer spre minister. Găsesc greu un loc de parcare. Îl zăresc însă pe alt cunoscut, Matei. Poliţist bun. Am colaborat cu Matei de multe ori. Matei stă lângă una din porţile ministerului şi pare să se plictisească, aşteptând pe cineva. Aşa că mă îndrept spre el, mai am încă timp, până vine amicul.

Comisarul Matei s-a specializat în „americănească”. Asta graţie unei poliţiste din Chicago, care venise, cu ani în urmă, să ne împărtăşească din experienţa celor de peste ocean. Gurile rele ziceau că Matei – şi ceva mai tânăr pe vremea aceea – se apropiase mult de instructoarea noastră. O plimbase pe la câteva inspectorate, pe la stâne. Americanca sper că plecase cu o impresie plăcută. Matei, perfecţionat astfel în limba yancheilor, s-a ales cu bucuria de-a face de atunci pe translatorul, ba şi pe însoţitorul, când se mai rătăcesc pe la noi diverşi poliţişti din „Ţara tuturor posibilităţilor”. Nu mă mir deci, când îmi spune că s-a pricopsit şi acum cu doi poliţişti – soţ şi soţie – veniţi în concediu. Şi apar, din clădire, americanii. Tipul – banal, nevastă-sa – vioaie şi drăguţă. Matei mă prezintă şi încep să sporovăiască în limba lui Mark Twain, cel mai simpatic american pe care îl ştiu.

— Spun că se miră că nu vorbeşti engleza! zice Matei.

— Putem vorbi în română, franceză, germană, italiană.

— A, nu! surâde Matei. Mi-au precizat că ei nu ştiu altceva decât engleza-americană.

— Să fie sănătoşi! Nici eu nu vorbesc… engleza lor!

— Regretă foarte mult, pentru că ei au venit în România, sperând să te întâlnească şi… Hm! Să vadă vampirul.

— Eu şi vampirul îi interesăm. Care vampir?

— Sunt siguri că există, acum, în Bucureşti, un vampir.

— Înseamnă că au informații serioase. De mine de unde ştiu?

— Au auzit de tine de la un coleg al lor, Charlie.

Charlie?! Of, Doamne! Ăla fusese trimis de poliția americană să se infiltreze într-o rețea italiană. Se infiltrase, dar mafioții italieni îl trimiseseră pe Charlie (dar şi pe Giulio, alt polițist acoperit) în România. Eh, şi aici o încurcaseră. Lița-„Blonda”, supărată că Charlie nu-i plătise (o informație, zicea ea) îl atrăsese într-o mahala țigănească. Îl lăsaseră pe Charlie în izmene, bine bătut, moț pe-o grămadă de gunoi. Reuşisem să-i recuperez lui Charlie actele şi pistolul. Ne împrietenisem. Un an după aia, aflasem de la Giulio, prin telefon, că Charlie murise într-un ciudat accident.

— Charlie te aprecia, zice Matei. Şi de-aia mister Helms te roagă…

— Spune-le că sunt măgulit. Că am o excelentă părere despre serviciile americane de informații, în general. În ce priveşte vampirul, zi-le totuşi că e o tâmpenie! Născocită de un bolnav!

— Ha! face Matei. Asta poți încerca tu, în ce limbă vrei, că-i tot una. Ei au văzut filme cu „Dracula”! Au văzut şi „documentare ştiințifice”, la Ti-Vi! Ăştia chiar cred ce văd la televizor! *Ştiu* deci acum că Vlad Țepeş a fost vampir, în

Transilvania; care e „un ținut straniu, sălbatic, plin de vampiri”. Şi …stai puțin! se opreşte Matei, începe să se fonfăie iar cu yancheii, care scot exclamații nostime, îmi traduce. Da, sunt convinşi, din informațiile *certe* pe care le au, că în Bucureşti există un vampir autentic…

— Am înțeles. Până vă întoarceți de la Bran – că nu scapi, fii sigur! – eu am să le caut vampirul autentic.

— Asta era şi rugămintea lor! surâde Matei.

Mişu Horn, zis „Walter”, realiză că, lângă masa la care se aşezase, apăruse un chelner. Îl întrebase „ce doreşte să servească domnul”.

Ha! De dorit… ar fi dorit el să servească multe. O omletă cu şuncă, de exemplu. Dar bani… de unde?! Mama ei de „spanioleasă”!

Era alt chelner decât cel ce le adusese ieri cafelele şi coniacurile – al lui, probabil, „aranjat”.

— Nimic, deocamdată, aştept pe cineva.

— Prea bine, domnu’! zise chelnerul şi dădu s-o întindă, demn ca un lord, spre bucătărie.

— Stai! îl opri „Walter”.

— Vă rog, domnu’! se întoarse lângă masă chelnerul – un tip țigănos, cu mustăcioară.

— Ia spune-mi! Ieri, la prânz, m-a servit un coleg al dumitale. Blond, înalt, slăbuț.

— …Nu avem un asemenea coleg. Poate era vorba de alt restaurant! presupuse chelnerul pe un ton care i se păru că *începea să devină obraznic.*

— Ascultă, scumpule! începu să se enerveze „Walter”. Nu eram beat şi nu sunt nici acum. Ieri, pe la ora 14,30 – 15,00, m-a servit, la masa asta, un chelner blond, înalt, slăbuț. Mergi şi caută-l! Vreau să vorbesc cu el.

— Prea bine, domnu’! acceptă chelnerul, se îndepărtă, acum cu aerul unui lord jignit.

Ei, şi? Dacă i-l găsea pe chelnerul blond, înalt, slăbuț… *ce avea să îi spună ăla*? Că i-a pus în paharul de coniac ceva? Ce, era nebun?

Dacă ar mai fi avut bani! Ei, atunci *putea încă spera* că, în schimbul unui bacşiş bun, blondul i-ar fi zis măcar despre „spanioleasă” ceva. Dar ce, aia era proastă, să mai dea pe-aici curând? De ce să vină? Să-i restituie laptopul?! Ori portvizitul? Maşina? Banii? Două mii de euro?! Iar el azi ar fi trebuit să stabilească întâlnirile de mâine cu specialişti, să se vadă, tot azi şi cu unul din cei trei ale căror nume se aflau pe cărțile alea de vizită!

Chelnerul revenea. Dar nici urmă de blond. Lucra „în altă tură”?

— Vă rog să mă scuzați, domnu’, ați avut dreptate.

— Asta ştiu. Unde-i blondul acum?

— Ieri a servit în locul unui coleg care se îmbolnăvise. Avem, ştiți, pentru cazuri de-astea…

— Nu mă interesează „cazuri de-astea”, vă priveşte! îl luă repede „Walter”. Cum l-ați găsit pe blond ieri, găsiți-l şi azi! Vreau să vorbesc cu el.

— Asta e mai greu, domnu’… Că numai şeful nostru îi ştie adresa şi numărul de telefon, iar şeful nostru a plecat azi-dimineață la Botoşani, la o înmormântare.

— Când revine de la înmormântare?

— Asta nu mai ştiu, domnu’.

Cine era în spatele ăstora? Unul din balaurii cei mari ai afacerilor necurate din România? Unul din cei răpiți – prosteşte răpiți ieri, chipurile „demonstrativ” – de gealații lui Hary?

Deodată… „Walter” îşi stăpâni o tresărire. I se părea că visează. Pentru că acolo, lângă uşa de intrare în restaurant… apăruse „spanioleasa”!

Într-o rochie lungă, cu altă coafură, care amintea acum mai curând ceva de vechile egiptence, văzute prin vreun film. Dar ea era, în mod cert, tipa care-l fraierise ca pe-un gâgă! Stătea de vorbă cu alt chelner, nu părea să-l fi văzut.

— Ia spune-mi, cine-i femeia aia? întrebă Mişu Horn.

Chelnerul trase cu coada ochiului spre întâmplător singura femeie din local la acea oră. Se întoarse mai cu spatele la ea, şopti:

— Nu prea ştiu, domnu’.

— Fii liniştit, n-o să-ți pară rău! promise pe un ton foarte sigur pe el „Walter”.

— Hm! făcu chelnerul. V-aş sfătui, dacă-mi permiteți, domnu’, să vă feriți de femeia aceea.

— De ce? tresări acum Mişu Horn, întrebându-se *cât* de intim fusese cu „femeia aceea”, în noaptea trecută, despre care… nu-şi mai amintea nimic.

— Pentru că e… uite-aşa, cu poliția, domnu’! preveni chelnerul, încârligându-şi câte un deget de la fiecare mână, dar le desprinse repede. Pentru că „egipțiana” pornise spre masa lor şi hoțul de chelner, mai mult cu spatele la ea, simțise totuşi.

„Egipteanca” asta, fostă „spanioleasă” lucra pentru poliție? Ori şi pentru poliție? „Egipteanca” întrebă, în engleză, cu un accent acceptabil:

— Pot să stau la masa dumneavoastră, domnule?

Începea să-i placă putoarea. Avea tupeu cu carul şi… părea hotărâtă să joace deschis.

— Vă rog, domnişoară! intră în joc „Walter".

Putea încă să spere că nu era totul pierdut. De regulă, era norocos. Şi femeile îl plăceau, combinație rară. Mai fusese în situații disperate. Şi scăpase; la un cui, dar scăpase. Poate că şi acum…

Chelnerul fusese concediat cu un gest, „egipteanca" se aşezase la masă, întrebă drăguță, în româneşte:

— Ce stai aşa pleoştit? Pierduşi ceva?

Hait! Începea şantajul. Pe față.

— De ce crezi asta? zâmbi „Walter".

— Păi, că…nu ştiu, arboră un aer derutat, aproape îngrijorat fufa. M-am tot gândit la tine. Că aseară, când am plecat… erai cam dus. Prin hoteluri mişună tot felul de hoți. Unii au chei potrivite.

Culmea ar fi fost să fie adevărat! Mult mai probabil însă… recurgea la un şantaj subtil. Vezi Doamne, ea nu avea nici un amestec, dar se angaja să-l ajute; „să-i caute obiectele pierdute", aşa, „din simpatie pentru el". După ce se asigura *cât de mult însemnau acele obiecte pentru el.*

Lucra pentru poliție? Puțin probabil; n-avea poliția bani s-o plătească pe-asta! Pentru vreun mafiot local? Foarte posibil, „fetele" au nevoie de protecție. Ştia fătuca asta pe ce pusese mâna?! Se străduise cineva, în noaptea trecută, să intre în laptopul lui? Şi… oare izbutise? *Nu imposibil.* El, „Walter", cum izbutea să spargă tot felul de coduri? Coduri „superprotejate" încă. Avea protectorul „egiptencei" un astfel de specialist? Vreun tânăr talentat şi fraier? Cum fusese şi el, „Walter", cândva?

✶

✶ ✶

— Şi acum fiţi atent la faza următoare, domnule! Că-i de comă! Să vedeţi numai ce mişto crunt au făcut ăia de caralii!

„Lordul” se strâmbă oripilat. Puştii ăştia aveau un limbaj pe care el unul nu-l agrea deloc. „Irlandezul” din faţa lui – 22 de ani, mărunţel, păr roşu şi obraz pistruiat – turuia de vreo zece minute.

„Irlandezul” îi pusese la punct impecabil toată partea vizibilă a afacerilor. Se pricepea şi să spele bani. Intrase, încet, încet, în afacerile clandestine, controlându-i de minune pe şefii de reţele, dar şi pe distribuitorii mărunţi de droguri. Avea însă uneori ieşiri pur copilăreşti.

— Uite ce este! Îl opri „Lordul”. Mie pu-ţin îmi pa-să de „fa-ze-le de co-mă”. Şi de „miş-to-ul crunt făcut de ca-ra-lii”! Vreau să ştiu *unde-i marfa acum.*

— E în deplină siguranţă, domnule.

— Asta îmi spui de trei zile! Ştii că banii pe care i-am investit în afacerea asta *nu* erau ai mei.

— Asta e foarte bine, domnule! râse „Irlandezul”. Că, dacă s-ar întâmpla…

— Nu fi tâmpit! se enervă „Lordul”. Ăştia nu sunt bani luaţi pe vreun contract „cu clauze”, în care să poţi jongla prin tribunale ani în şir. I-am luat pe încredere; de la oameni cărora le-am promis să-i restitui cu profit. Oameni cărora nu le pla-ce, deloc, să nu le dai banii în ziua când le-ai promis. Pricepi asta sau nu?

— Pricep, domnule, încetă să mai zâmbească „Irlandezul”.

— Atunci, unde e marfa?

— Domnule, marfa există, asigură „Irlandezul”. E într-un loc sigur. Nu am putut-o aduce în depozit… pentru că… E o foială mare acum, cu drogurile astea. S-au agitat poliţaii grozav în ultimul timp. Ar fi fost foarte riscant să mişcăm autoturismul

ăla, cu 200 kilograme de heroină. Că ieri şi alaltăieri au picat două transporturi la frontiere. Vă spun că sunt porniți pe…

— Ştiu că au picat! țipă subit înfuriat „Lordul”. Află, istețule, că tot ale noastre ar fi trebuit să fie, tot luate din banii de care ți-am spus. Înțelegi acum?!

— Dumnezeule!… Atunci…

— Cu alea încă mă descurc eu, scrâşni „Lordul” Că erau cantități relativ mici. Şi s-a făcut tapaj mare, prin televiziune! Pot zice că „am o justificare”, într-un fel, deşi „ghinioanele” şi „coincidențele”, în meseria asta, băiete, *nu se înghit*! Dar cu cele 200 de kilograme ce pot eu să le spun că s-a întâmplat?!

— Domnule senator, eu cred…

— Termină, dracului, cu „senator”, cretinule! Ți-am mai spus să nu îmi zici aşa! Că îți intră în obişnuință, cine ştie pe unde mai scapi vreo vorbă şi… Eu, în relațiile noastre, de afaceri, sunt „Lordul” şi atât! „Lordul”!

— Şi atunci, sclipi ceva ironic în ochii „Irlandezului”, cum să vă zic? „Domnule lord?”

— Ieşi afară, măgarule! izbucni „Lordul”. Dar, dacă nu aduci marfa până mâine, eşti mort!

V. **SĂ REZOLVĂM IUTE, AŞADAR, CAZURI FOARTE DELICATE**

— Deci cazul acestui Popiuc… nu-i simplu! continuă cunoscutul meu care lucrează la penitenciar.

— Ce nu-i simplu, Vasile?! A fost condamnat Popiuc, zis „Brişcă”, pentru omor calificat sau nu? L-a înjunghiat pe Ioşca, fost poliţist! Asta nu i-o iert eu lui „Brişcă”! Spune-mi cum de-a fost învoit din penitenciar Popiuc, să meargă la nuntă?!

— E încurcată treaba mai mult decât crezi, îmi explică Vasile. Că reieşea din documentele alea, pe care le-am văzut şi eu azi, că lui Popiuc îi murise şi mama. Fiind însă vorba şi de nunta soră-si…

— Mă, voi sunteţi nebuni? Cine face, mă, nuntă în postul Paştelui, când o mai are şi pe mă-sa moartă-n casă?! Şi care „mamă moartă” *acum*? Care „soră mireasă”!? Că „Brişcă” e orfan de mic. Iar soră-sa e măritată, are şi copii! Ştiu asta de când i-am pregătit dosarul.

— Or fi fost o mamă şi o soră vitrege! râde Vasile. Or fi adus, poate, avocaţii şi… *alte argumente*. Mai convingătoare.

— A! Zi aşa! Bine-aţi ajuns!

— Apăi, Dane, la vamă şi la puşcărie, de când lumea… Ştii şi tu câte ceva, dar nu ştii tot. Nu ştii cum e să-ţi duci viaţa alături de toate scursorile şi de ucigaşi. Nu ştii nici cu cât suntem plătiţi pentru asta. Să iei măsuri severe nu poţi, că… Crezi tu că îţi vine altcineva în loc, cinstit sută la sută?! Ai noştri sunt totuşi

nişte pârliți, pe lângă alții! Ia uită-te tu la vilele făcute de unii vameşi! Mai poți să te uiți şi la altele. Parcă şi şeful tău s-a mutat într-o vilă nouă, nu?

— Ce-are vila şefului meu cu Popiuc al tău?

— Eu mai ştiu, Dane?! *Confidențial* acum, pot să-ți spun că se trag sfori mari, să-i scoată pe „Frumosu”, fratele lui Jan-“Chelu”, şi pe Popiuc nevinovați. Schema e că s-au făcut „erori judiciare”! Se pare că pentru Popiuc au găsit pe unu, care va declara că el l-a omorât pe Ioşca.

— Cine-i nenorocitul? De ce să declare?

— Asta chiar nu ştiu. Avocații l-au găsit, au discutat cu el, aud; e gata să-şi asume fapta. „Brişcă” e deja sigur acum că va ieşi. Mi-a strecurat şi mie, printre dinți, că „o să-mi pară curând rău”! Mie şi altora! încheie Vasile.

— Avocații sunt cei care i-au apărat pe Rudy şi Dana?

— Da. Ăia trei „ciolănari” cunoscuți!

— Şi pe Dana şi pe Rudy vor să-i scoată?

— Nu. Din câte ştiu eu, pe-ăia nu.

Treizeci de minute mai târziu, am reajuns la „sediul nostru din cer”. Mă reped la biata Ileana, de parcă ea ar fi vinovată:

— Ce-i cu situația pe care i-o cerusem Lilienei? A lucrat măcar la ea? E în calculator?!

— Da. Am implementat-o eu, dar… nu-i tot ce…

— Lasă! Dă-mi mai bine notițele Lilienei!

— Vă rog! ia repede Ileana din fişet şi-mi întinde două file, scrise mărunt, îndesat şi ascuțit – paginile astea par „congrese de arici”.

Când ajung însă în biroul meu şi încep să le citesc, simt că iau foc. Lil a făcut o treabă excelentă; că a lucrat pe rubrici, subliniind pe unde apăreau repetări, ba şi numerotându-le. Aflu astfel că, din 13 indivizi trimişi de echipă instanțelor (atâția a

cercetat Lil, deocamdată) zece sunt deja ieşiţi din aresturi ori puşcării. Din ăştia, patru „pentru îngrijirea sănătăţii" că sărăcuţii „nu suportau regimul de penitenciar"! Trei, pentru „comportare bună", au fost trecuţi prin comisii şi consideraţi „reeducaţi". Alţi trei nici nu au ajuns în penitenciar! Au fost scoşi de sub urmărirea penală „pentru probe insuficiente" şi trimişi pe la căsuţele lor. Şeful meu şi Enache nu par să fi urmărit în instanţă cazurile, procurorul Ioniţă a fost şi el în concediu. Avocaţii sunt mereu aceiaşi. Tot cei care i-au apărat pe Dana şi Rudy. Aceşti Dana şi Rudy, artişti plastici, făcuseră parte dintr-o selectă bandă de hoţi şi falsificatori de tablouri, care lucraseră pentru „Seniorul" Gelescu. Procesul durase mult. La un moment dat, avocaţii abandonaseră; când venisem eu cu noi probe, care dovedeau că Dana îşi ucisese şi soţul.

Telefonul de pe birou ţipă. Aud vocea Şefului:

— Ce faci, domnule Vasiliu? De ce nu stai în biroul meu, dacă te-am lăsat la comandă?! Ca să mă înnebunească tot pe mine cu telefoanele *şi acasă*?!

— Vreţi să rezolv cazul de dispariţie? întreb eu vexat.

— Şi rezolvi? Ce-ai aflat până acum?

— Vă asigur că am luat toate măsurile necesare! îi declar eu, cam pe tonul doct al unui ministru cu experienţă, pe care un terchea-berchea de ziarist, în plină „şedinţă de imagine", îl întreabă aşa, netam-nesam, dacă ştie cât s-a furat în ministerul lui. Şi nu cred că e cazul să vă raportez prin telefon! adaug – şi cu asta „l-am dat gata", că-i e cam frică de telefoane şi Şefului.

Îmi cere să-l ţin permanent la curent şi închide. Eu abia pun receptorul în furcă şi dau să-mi reiau apetisanta lectură a paginilor cu congresul aricesc al lui Lil, când iar strigă la mine monstrul de ebonită. Ridic, aud vocea lui Matei:

— Pornim spre Bran! Soţii Helms au ţinut să-ţi spun să nu uiţi cumva de rugămintea lor!

— Zi-le că numai de asta mă ocup!

— Îți mulțumesc, succes în urmărirea vampirului! râde Matei.

Iarăşi încep să citesc, dar acum vine Ileana, care mă anunță că sunt căutat „la telefonul din camera mare” de cineva care spune că-i urgent. Trec în camera unde sunt acum doar mesele goale ale echipei: Liliana, Enache, Niciu şi Crişan. Iau receptorul, spun „Da!”, aud vocea Wandei:

— Ne putem vedea două minute acum?

— Dacă e necesar. Unde?

— La „Anticariat”!

— Perfect! spun, închid, revin în biroul meu, îi restitui Ilenei hârtiuțele Lilienei, îi spun să scoată o copie la computer şi plec imediat, că, dacă aud a treia oară în aceeaşi zi vocea Wandei, înseamnă că… ceva a început să se agite serios în jurul meu, *simt asta*. Merg „per pedes” până la Anticariatul din apropiere, dar trec de el. Conform unei înțelegeri a noastre, când Wanda zice „Anticariat”, înseamnă un magazin de autoservire din apropiere. În unele situații e bună o asemenea codificare. Că telefonul din „camera mare” e cuplat cu cel din biroul unde lucrează Simescu şi Banu. Ăia nu sunt însă nici unul acum acolo, aşa că, azi, măsura e de prisos.

Ajung, aşadar, la magazin, iau un coş de sârmă, pătrund în lumea preparatelor şi semipreparatelor, a conservelor şi articolelor din plastic şi sticlă. Ce vrei şi ce nu vrei e în magazinul ăsta, cu rafturi înalte, pline ochi. O zăresc pe Wanda în fundul magazinului. Mă opresc cam alături şi încep să studiez o cutie cu nu ştiu ce. Wanda şopteşte iute:

— *Unu*! Au pus pariu pe capul tău! Unii că te cumpără, alții că vor trebui să te lichideze. Cei ai lui „Chelu” cu altul, străin. Scot în continuare din dungi oameni de încredere. Pregătesc ceva important. *Doi*! De ce nu foloseşti informația cu

tablourile? Un Renoir şi un Grigorescu, sigur! Plec. Simescu! avertizează deodată Wanda şi dispare după un raft.

Paştele mamii lui de Simescu! *Ce caută aici*?! Era în biroul lui? M-a urmărit? Îl văd adulmecând, mă vede, ia şi el un coş de sârmă, să intre printre rafturi. Îi ies în întâmpinare, cu un pachet de biscuiți în coş. Plătesc, mimez surpriza.

— Ce faci aici? De ce nu eşti la Armăşilă?!

— Am telefonat. Nici o schimbare, zice încurcat Simescu.

Telefonul cuplat, din „camera mare”, fir-ar ale dracului de cuplări! A ridicat probabil receptorul, în timp ce venise Ileana după mine; l-a pus la loc după ce ieşisem din birou, nu am putut auzi declicul. Wanda se vede însă că l-a auzit. Aşa că îi fac „salata” de rigoare lui Simescu, zicându-i „când îi spun să se ducă undeva, să se ducă” etcetera. Ieşim, în fața Anticariatului mă opresc o clipă, îi cer lui Simescu să mă aştepte în poarta sediului, intru la Anticariat. Schimb câteva cuvinte cu două blondine, care presupun, săracele, că vreau să le acostez. Am motivele mele pentru ce fac. Fiindcă Simescu iarăşi nu a ascultat ce i-am zis; îl zăresc uitându-se prin geam, în Anticariat. Trebuie să-l trosnesc pe-ăsta, să se-nvețe minte! Dar nu acum. Ies din Anticariat şi îl întreb pe Simescu:

— Ai maşina aici, da?

— Am. Dar benzina …cam pe sponci.

— Nu-i nimic. Pui benzină, dacă va fi cazul. Că o să mergem la vila Armăşilă, cu maşina ta. Mă aştepți în față!

Cinci minute mai târziu, am luat de la Ileana situația făcută pe calculator, urc în maşina lui Simescu şi-i zic că mergem întâi la procurorul Ioniță. Îi spun unde, când ajungem, urc numai eu cele două etaje, sun. Am norocul să-l găsesc acasă, Ioniță mă întâmpină cu un zâmbet larg. Mărturiseşte că nu pe mine mă aştepta, ci pe văru-su, din Dorohoi.

— Cine te-a necăjit din prima zi? Pari un pachet de nervi.

— Domnule procuror, am aici o listă *incompletă*, dar cu date semnificative. Citiți, vă rog!

Ioniță îşi pune ochelarii, citeşte, se tot trage de barbişonul albit. 30 de ani de procuratură i-au cam ajuns. E un tip sentimental, devenit cinic cu timpul; „scârbit” poate ar fi mai bine spus.

— Mda! face el, când isprăveşte de citit.

— Ăştia îşi bat joc de noi. Aud că vor să-l scoată şi pe „Frumosu”! Şi pe „Brişcă”!

— Cum o să-i scoată pe-ăia?! Că-s condamnați pentru omor, sentință rămasă definitivă. Imposibil!

— Pentru că s-ar fi comis ”erori judiciare”! Aşa sunt informat. Am o mare rugăminte la dumneavoastră. Eu, dacă aş merge acum la acei avocați, mă tem că nu aş fi în stare să adopt un ton suficient de academic. Ba cred că i-aş cârpi! Explicați-le, vă rog, „într-un limbaj juridic adecvat”, că fac domniile lor o ticăloşie uriaşă! Şi că hoții îşi bat joc deja *şi de ei!* Campania asta de scoatere de prin puşcării le-a fost plătită cu tablouri. Originale, cu documente după expertize făcute însă în secret. Că-i vorba de un Renoir şi de un Grigorescu, printre altele; despre care nici nu se ştia că mai sunt în România. Dar asta *a fost!* Ce au *acum* în pod domnii avocați sunt falsuri!

— Nu-mi vine să cred, zice Ioniță. Că i-au mai păcălit o dată Dana şi Rudy cu falsuri; de-aia zac şi acum prin penitenciare.

Ia te uită! Şi eu care credeam că avocații abandonaseră, din cauza probelor mele, privind soțul ucis!

— I-au păcălit şi acum. Le-au dat originalele, dar, după o lună, au intrat hoții în podul ăla şi au înlocuit originalele cu falsuri. Evident şi cu documentele de expertiză false.

— Ei, drăcie! E bună! Cine-a făcut asta?

— Niky-„Berbantul” – pe care chiar ei l-au scos din puşcărie – e cel ce a gândit şi a organizat substituirea.

— Ăla e în stare! Că-i „un artist”! surâde Ioniță.

— Am mai aflat că se pregătesc pentru un jaf de proporții, nu ştiu însă ce şi cum; dar, în paralel, vor să mă neutralizeze. Caută să mă vâre într-o anchetă care m-ar bloca săptămâni la rând, folosind probe contrafăcute, martori mincinoşi. Iar cu aşa ceva ştiți ce se poate face în instanță! Par dispuşi să se răzbune „cu arme legale”.

— Mda! mormăie Ioniță. Cred că exagerezi. Te-a speriat cineva bine de tot, după cum văd. Nu se învârte Pământul chiar atât de repede. Dar îți promit să vorbesc cu domnii avocați chiar azi. Ori măcar cu unul dintre ei. Lasă-mă acum, te rog! Trebuie să-mi pun în ordine gândurile. Şi să văd cum e mai bine de făcut.

Un sfert de oră mai târziu mă aflu în vila Armăşilă. Într-o cameră de la parter, Simescu mi-i prezintă pe cei doi polițişti care, zice el, „s-au specializat în dispariții şi răpiri”. Chiar arată ca doi guguştiuci, cum îmi spusese Simescu. Rotunjori, chelboşi, tineri încă, aere nevinovate. Mă interesez dacă ei apreciază că ar fi cazul să ne gândim la o răpire în scop de şantaj. Unul din cei doi, care e inspector principal, începe, pe un ton savant:

— Altă explicație nu poate fi. Că, din discuțiile pe care le-am purtat cu tatăl fetiței dispărute, cu guvernanta ei şi cu şoferul domnului Armăşilă, reiese că este o tânără liniştită, fără anturaje nepotrivite…

Şi o ține aşa. Ca un popă de țară, care vorbeşte senin de „muta cea cuminte din sat”! Simescu îmi adresează un zâmbet care vrea să spună: „Nu ți-am zis eu, domnule? Guguştiuci!”

— Cu mama vitregă a tinerei ați vorbit? sunt eu curios.

— Nu, că e plecată din Bucureşti, motivează „Guguştiucul Unu”.

— În Australia sau pe Lună? întreb, la fel de politicos.

— Nu se ştie exact unde. Presupunem, la Poiana Braşov.

— Presupuneți?! Ce crezi de asta, Simescule? atac eu nervos – că ar fi trebuit să-mi spună „amănuntul”.

— Domnul Lucrețiu Armăşilă afirmă că soția lui şi-a luat câteva zile de recuperare ori restanță de concediu, mă lămureşte pe un ton înțelegător Simescu. Doamna Iulia „a vrut să rupă puțin cu tracasările cotidiene, are şi ea dreptul la o mică vacanță”, sunt cuvintele tatălui îndurerat, adăugă banditul de Simescu, pe un ton din care nici nu poți să-ți dai seama dacă îşi bate joc de cei doi intenționat sau…”a intrat în atmosferă” doar, ca un cameleon bătrân ce e.

— Aşadar, nu ştim sigur dacă nu cumva e răpită şi Iulia Armăşilă! constat eu.

— Ei, nu! protestează „Guguştiucul Unu”. Că i-a dat telefon ieri guvernantei, s-o întrebe dacă n-a căutat-o vreunul din pacienții dumneaei. Că doamna Armăşilă e doctoriță. Şi, aud, o doctoriță foarte bună. I s-a spus doamnei Iulia că Julietta a dispărut. A promis că revine în Bucureşti, curând. Dar guvernanta…nu şi-a permis s-o întrebe unde se află exact.

— Lucrețiu n-are un telefon mobil al Iuliei?

Tăcere. Câteva clipe. Apoi „Guguştiucul Unu” reia, pe acelaşi ton:

— Nu am reuşit să… să înțelegem exact natura relațiilor. Par să fi fost puțin certați soții, în ultimul timp.

„Puțin certați”?! Eu mă întreb dacă o fi fost vreo perioadă, în această …bizară casnicie, când soții Armăşilă au fost în relații bune? Şi mă mai întreb *ce-o fi în plicul acela lăsat de Iulia la notar?*

— Dumneata ce părere ți-ai făcut? îl întreb pe cel de al doilea specialist în dispariții, care e inspector.

— Domnule comisar, eu sunt de acord cu cele formulate de domnul inspector principal. Cred că a rezumat exact situația.

„Exact?! Dumnezeule mare! I-a preluat şi ticul „exact, exact”. De unde i-or fi scos pe tonţii ăştia doi?! Or fi fost dăscăliţi, înainte de a veni aici, de vreun şef al lor? Li-e frică să nu supere pe cineva?

— Lucreţiu unde-i acum? întreb eu.

— Are de rezolvat nişte afaceri. Dar dă telefoane mereu, îmi comunică „Guguştiucul Unu”.

— Fata dispărută are acte la ea?

— Nu, domnule comisar. Am verificat acest aspect, desigur. Doamna care este guvernantă …cum să vă spun exact? E ca o mamă. Ne-a arătat toate obiectele din camera tinerei. Şi actele, bineînţeles. Sunt toate aici.

— Toate, adică ce?

„Guguştiucul Unu” priveşte spre „Guguştiucul Doi”, care pare să se trezească din somnolenţă:

— Cartea de identitate, permise de acces: la şcoală, la o bibliotecă, la club, la piscină şi …şi încă vreo câteva; sunt acolo toate, în camera tinerei.

— Camera …Simescule, ia hai să mergem, să văd şi eu camera! hotărăsc scurt, îl întreb apoi pe Simescu, în timp ce urcăm scara: De unde i-a scos pe-ăştia, mă? Că măcar cel tânăr… Puştii care vin acum din şcoală îi ştiu mai dezgheţaţi.

— Unii, da, rânjeşte Simescu. Ăla mai copt e fiu de ştab. Mare ştab. Cel tânăr a intrat în şcoală, ba a şi terminat-o, pe banii lui tat-su!

— Cum aşa?!

— Eşti în urmă! Da, Dane, se mai intră aşa şi prin şcolile ministerului. Se rotunjeşte adică o notă, se rezolvă cu un examen medical, la o probă sportivă…

— Mă, tu îţi dai seama ce spui?! Păi, ăsta intră, nenorocitul, din capul locului, în conflict…

— *Cu ce*?! se strâmbă Simescu. Nu cumva „cu propria conştiință”? Haida, de! Nepotu-meu a ajuns în şcoală la fel, la subofițeri, e-adevărat, dar… Mi-a spus tat-su, că „a recuperat într-un an tot ce investise în el”. Şi te-asigur eu că investise! Se mai cern ei, sigur, pe parcurs; că unii sunt şi mai tolomaci ca ăştia. Alții… În sfârşit, se mai cern, cum îți spun.

Am intrat deja în camera Juliettei.

— Ptiu! Fir-ar a dracului! A făcut curat guvernanta! constată Simescu. Iar tu… Ai fi vrut s-o vezi aşa cum era, nu? Îmi pare rău, am uitat să le spun. Că era aici o dezordine generală; ca într-un bazar oriental!

Privesc încăperea. Mare. Luminoasă. Mobilier alb, delicat, tapet discret, culori plăcute, pastelate. Peste tot au fost lipite însă, ori fixate în pioneze – sau chiar în cuie, postere în culori violente, roşu predominant! Actori, actrițe, cascadori! Mai mult goi, toți.

— Ai făcut nişte fotografii, măcar?

— Ăăă… Nu cred. Dacă ăştia n-or fi… Nu.

— Simescule, tu tembel nu erai.

— Eh! Aia a fost demult! acceptă simplu Simescu.

— Povesteşte-mi măcar! Ce ți-a atras atenția, când ai intrat aici şi era… „bazar oriental”?

— Nimic. Crezi că era prima cameră de dameză pierdută în care intram? Crezi că era vreuna altfel?

— Totuşi… ceva, orice!

— A, da! Chiloți murdari şi prezervative folosite. Erau sub o saltea, uite colo!

— „Primea”?! Şi guvernanta, care „exact ca o mamă”…

— Cu bani, dragul meu… O guvernantă e şi ea om. Sau femeie, mă rog! Dacă ai auzi-o cum vorbeşte de Julietta cu doi t! Ea mi-a atras atenția că Julietta se pronunță şi se scrie cu doi *t*. Se pare că aşa a greşit-o, când a scris-o în certificatul de naştere

ori… nu ştiu unde. Dar puştoaicei i-a plăcut. Toți trebuiau să-i zică Julietta; şi şoferul mi-a zis asta. Domnişoara Julietta.

— Zău? Pe cartea de identitate văd că-i cu un singur t. Ia stai! Cum o chema înainte de a fi înfiată?

— Nu ştiu. De ce?

— Păi nu ar fi trebuit să-şi schimbe cartea de identitate, după recunoaşterea paternității?! Ăsta e vechiul act. Scrie Julieta, cu un singur t, şi nu scrie Armăşilă.

— Ia dă, dom'ne 'ncoace! face subit neliniştit Simescu.

Auzim telefonul de pe noptieră clopoțind melodios.

— Ai un casetofon?

— Da… Unde dracu? Era aici! A! Uite-l! face Simescu şi-mi oferă o jucărie drăguță, probabil a Juliettei. Spun:

— Da?

— Cine-i acolo?! aud vocea lui Lucrețiu.

— Comisar Dan Vasiliu, domnule Armăşilă.

— A! Ai ajuns, în sfârşit?! Ce-ai aflat? atacă inchizitorial Lucrețiu, parcă ar fi şeful meu.

— Ia spuneți-mi, Julietta şi-a schimbat cartea de identitate?

— Sigur că da. Că pe cea veche, ăia de la evidență îi scriseseră numele greşit, cu un singur t. O enerva asta, a schimbat-o. De ce?

— Şi nu a predat vechea carte de identitate?

— Nu…Nu ştiu. Mi-a spus…că o pierduse.

— Aha. Vă pot oferi atunci o rază de speranță. Că a rămas aici *vechea* carte; pe cea nouă, probabil, Julietta a luat-o cu ea. Spun *probabil*, ceea ce înseamnă că *sunt şanse* să fi plecat, nu să fi fost răpită.

— Să fi plecat? De ce?… Şi când se întoarce? întreabă ca un idiot Lucrețiu.

— Când va termina banii. Bănuiți ce sumă ar fi putut să aibă la ea?

— Da’ ce te interesează pe dumneata, domnule?! De ce vii cu întrebările astea? Nu sunteți în stare de nimic, de fapt! La fel cu tonții ăia de Simescu, de şef al dumitale şi …papagalii ăia doi care-mi stau în casă degeaba! Începi şi dumneata? Nu ştiți toți decât să puneți întrebări tâmpite?! Atâta ştiți!?

— Când o să vă calmați, reveniți! spun eu şi-i închid telefonul, închid şi casetofonul, dar mă întorc furios spre Simescu.

— Nu eu, Dane! se apără Simescu. Guguştiucii au cercetat actele, m-au asigurat că…

— N-ai văzut cu cine aveai de-a face?! La vechea locuință, unde-a stat Julietta asta, până să moară mă-sa, ați cercetat? N-o fi nebuna acolo?

— Ăăă… Asta chiar nu mi-a dat prin gând. Dar ştiu că stăteau, ea şi mă-sa, cu chirie, dom’ne! Ce să mai caute acolo?

— Ia cu tine „un guguştiuc”, pe care vrei, şi caută la vechea adresă!

— Dar nu ştiu adresa… Adică e pe cartea de identitate! şi-aminteşte Simescu, adăugă: Ia-o, dom’ne, mai uşor! Dac-ai ştii câte am înghițit eu de la nomenclaturişti!

— Mi-nchipui. Şi?

— Despre ăia vechi vorbeam! Dar ăştia-s şi mai ai dracului! Ca pe-o cârpă te tratează unii! Ca pe-o cârpă! Ştii ce relații are Armăşilă, Dane?

— Nu. Şi nu mă interesează.

— Eşti nebun! încheie discuția Simescu. Oi fi eu tembel, dar tu eşti nebun, încheie el şi plecă.

— Simescule! îl opresc eu în uşă. Te duci să *găseşti*, da? Nu-mi vine să cred că Julietta e ascunsă acolo, dar ceva date…

— Da, dom’ne! Verificare ca la carte; vorbesc cu cine s-o fi mutat acum acolo, cu vecinii, las’ că ştiu lecția!

— Bine! zic. Stai! adaug însă, că telefonul suna din nou. Da!

— Sunt nervos, şi eu, domnule, ce vrei?! aud vocea mai stăpânită a lui Lucrețiu.

— Vă înțeleg. Dar cu următoarea ocazie când mai vorbiți la fel, aştept scuze ori renunț la cercetare; că am ce face.

— Da. Bine! acceptă scrâşnind parcă Lucrețiu, *dar acceptă*, ceea ce *mă face să cred că vrea într-adevăr să aflu unde-i fi-sa.*

— Aşadar cât, când, domnule Armăşilă?

— Două mii de dolari; în urmă cu trei zile.

Asta la o fetiță care merge prin cazinouri… nu înseamnă mare lucru. Dacă s-a hotărât să rupă însă cu noua familie… *Să-şi fi găsit într-adevăr vreun Romeo?* Ce fel?

— La vechea adresă, unde a locuit cu maică-sa Julietta, v-ați interesat?

— … Nu. De ce? Ce să caute acolo? se miră Lucrețiu.

— Nu ştiu. Era o posibilitate. Va merge comisarul Simescu la vechea adresă, adaug şi-i fac semn lui Simescu s-o pornească. Treceți pe-acasă azi ori continuăm discuția prin telefon?

— Acum nu pot. Că… aştept pe cineva.

— Când puteți veni?

— Numai pe la ora 18!

A! Ori nu-i chiar atât de interesat, cum credeam eu, de aflarea noului cuib al Juliettei, ori… o avea omul o afacere de multe miliarde, ce să-i faci!?

— Atunci ultima întrebare. Aveți încredere în guvernantă şi în şofer?

— Da. Deplină, zice sigur Lucrețiu. Pe şofer pot să ți-l… să vi-l trimit, dacă doriți să vorbiți cu el, domnule Vasiliu. Două ore nu am nevoie de el.

— Una e suficientă, trimiteți-l! Restul, mai discutăm pe la 19,30, că la 18 am eu altceva. E bine?

— Perfect, zice Armăşilă şi trânteşte receptorul.

Iau cu mine casetofonul, care pare mai curând un reportofon, ca al ziariştilor. Îl țin în buzunar, dar nu-l declanşez în discuția cu „guvernanta”, îmi dau seama că e inutil, după primele întrebări.

Băbuța arată chiar ca o guvernantă englezoaică. După trăsături, îmi dau seama că e posibil să fi fost frumoasă în tinerețe. Acum are un aer de bunicuță grijulie şi speriată. Îmi vorbeşte de Julietta – minte, probabil tot timpul – ca despre „o fată cuminte, deşteaptă, foarte preocupată de studii, care avea numai note mari la şcoală”.

Eh, cu banii lui Lucrețiu, nu mă mir. Niciu îmi spunea cum fi-su n-a luat premiu, deşi luaseră *premii trei sferturi din clasă*! Cei ce „au fost mai atenți cu învățătoarea”!

— Ştiți că îşi primea amicii în camera ei?

— Vai, aşa ceva nu se poate! mă asigură băbuța. *Sau, poate, fără să ştiu eu!* Julietta e şi o fată romantică. Nucul din fața ferestrei ei! Da, e posibil ca, din ramurile nucului, cineva… Dar trebuie să fi fost aşa, o idilă inocentă…

— S-au ridicat prezervative folosite, din camera ei, doamnă dragă! spun plat – dar mă întreb dacă *s-or fi ridicat* într-adevăr?! Na, că nu l-am întrebat pe Simescu!

— Ce… ce spuneți că s-a găsit?

Urmează o scenă de tot hazul. Băbuța mă lasă să înțeleg că ea nici nu ştie ce sunt „prezervativele”! Că duce o viață de tip vechi, citeşte numai cărți sfinte, asta când are timp. Că vila e mare şi Ancuța, fata care face curățenie, vine doar o dată pe săptămână…

— Cine e fata aia? Ancuța şi mai cum?

— … Nu ştiu; că domnul Lucrețiu a angajat-o şi…

— Ea a făcut curat în camera Juliettei?!

— Da. Eu numai… Am mai aranjat, la sfârşit.

— Unde locuieşte Ancuța?

— Nu… Nu ştiu.

Nici de Ancuța asta nu mi-au spus, nici Simescu, nici „guguştiucii”. Aud o bătaie discretă în uşă. Deschid. În ea, „Guguştiucul numărul doi”, cel tânăr! Care mă anunță că a sosit şoferul domnului Armăşilă, dar „nu are la dispoziție decât jumătate de ceas, că a intervenit ceva”. Ei, fir-ar a dracului de anchetă! Sunt acum şi la dispoziția şoferului!

— S-aştepte! În camera de la parter, unde v-am găsit pe voi! Singur, acolo! adaug, că… cine ştie ce mai trăncăneşte inspectorul ăsta.

Zece minute mai târziu însă, când o abandonez pe „guvernantă” – de la care nu mai aflu aproape nimic – îi găsesc pe şofer şi pe inspector în camera mică de jos.

— Parcă ți-am spus ceva, nu?

— Domnule comisar, nu ştie nimic! Am discutat şi ieri cu…

— Ieşi afară! Şi-nchide uşa!

După care mă uit mai bine la şofer şi… Nu-mi vine să cred. Păi, ăsta-i „Sardeluță”! Sardache după numele adevărat, hoț de maşini cândva. Numai eu îl trimisesem la puşcărie de două ori.

— Trăiți, dom’ comisar! Şi nu vă supărați pe băiatul! Eu l-am rugat să mai stăm la o parolă: că mă simt, zău aşa, cătrănit rău de tot.

— Păi de ce, Sardache? Visezi urât?

— Am început şi să visez, dom’ comisar! Că, de când cu răpirea asta… Mă gândesc la biata fată…

— De ce crezi că-i o răpire?

— Păi, altceva ce să fie, dom’ comisar? Că fata era cuminte, nu se înhăita cu toți bagabonții…

— Dar cu cine? Că o duceai cu maşina. Unde?

— Eu?! Dom' comisar, v-a trombonit, zău aşa, cine v-a zis! N-am dus-o, decât la şcoală!

— Mă, Sardache! Tu ştii că prin fața cazinourilor se mai ațin unii şi alții. Am poze! Cu tine, aşteptând-o în fața cazinoului! Cu Julietta, urcând în maşina pe care-o conduci.

— Aia a fost o singură dată, dom' şef! Zău aşa! Când m-a trimis chiar domnu' Lucrețiu! Să n-am parte…

— N-ai să mai ai parte de slujba asta bună, Sardache, că te văd încliftat acum la mare fix! Dacă obstrucționezi ancheta, dacă ascunzi date care pot duce la găsirea fetei ăleia. Tu ştii că eu simt când minți.

— … Ştiu, dom' şef! oftează „Sardeluță", că el îmi scosese vorbe, cum că am „un fel de iarba fiarelor, dar la cenuşar!" Cu alte cuvinte, izbuteam să aflu imediat când sunt mințit. Nu eram prost să infirm o părere care mă avantaja, majoritatea hoților sunt superstițioşi, cred în tot felul de prostii.

— Aşa că nu-mi vinde braşoave cu „biata fată cuminte", pe care o duceai numai la şcoală.

— Vrăjitoarea m-a turnat, aşa-i? zice deodată „Sardeluță".

„Vrăjitoarea" cine o fi? Guvernanta? Altcineva?

— Povesteşte-mi frumos, Sardache! Tot, de la început.

— Aoleu, dom' comisar! Nu pot aşa, pe extenso, că mi-a zis şefu să fiu înapoi galopando, într-o jumătate de ceas.

— Îi zici că te-am reținut eu.

— Dar… *nu ştiu nimic, dom' comisar*! aproape strigă „Sardeluță", îmi face semn însă spre uşă, unde… parcă şi mie mi s-a părut că auzisem ceva.

Mă reped, deschid uşa, îl găsesc pe „Guguştiucul numărul doi" gata să cadă în cameră.

— Ce faci, mă, aici?

— Dom' comisar… mă gândeam… ăăă… mă gândeam…

Nu mai ştie dobitocul ce să zică.

— Îmi place că gândeşti profund, dar pe mine mă incomodează! Îmi perturbi „aura”, înțelegi? Aşa că ia gândeşte mai prin colțul celălalt al sufrageriei! Da?!

— Am înțeles, dom’ne comisar!

Pleacă, împreună cu aura proprie. Ca o potaie chelfănită. Eu închid uşa, îl întreb pe Sardache:

— Pe bune, acum! Ce ştii de dispariția asta?

— Vrăjitoarea ştie mai multe decât mine, dom’ comisar, şopteşte Sardache. Da’ să nu mă spuneți, nici lui dom’ Lucrețiu, nici ei! Că m-am ars! Îmi face de rău şi se pricepe cotoroanța! şopteşte hoțul. Aveți grijă, să nu-i lăsați cumva, când mai vorbiți cu ea … nici *un fir de păr* măcar! Că vă face farmece…

— Au mai încercat şi altele, Sardache!

— Aoleu, dom’ comisar, nu ştiți ce vorbiți, zău aşa! Ați intrat în camera aia a ei de la subsol? Ați văzut ce cărți are ea acolo?

— Ce cărți?!

— Ea zice că de „magie albă”, dar nu-i albă, cum nu-s eu mitropolit, dom’ne comisar! *E* satanice rău! Ea i l-a găsit, prin farmece, zău aşa, dom’ comisar, prin farmece i l-a găsit pe Romeo.

— Pe cine, mă?!

— Pe Romeo ăla de fugi cu el, eu aşa cred.

— Crezi sau ştii?

— Pe probe, cum vreți dumneavoastră, dom’ comisar… nu. Că n-am. Dar aşa-mi spune mie îngeraşul meu. Că am un îngeraş, zău aşa, dumneavoastră nu credeți, dar am!

„Tare mă tem că ai ceva scatii!” îmi vine să-i spun, fostul hoț de maşini simte şi reia.

— N-oți fi crezând, dom’ comisar. Dar eu… l-am văzut pe îngeraşul ăsta al meu încă de la revoluție!

— A! Aşa deci! El ți-a şters cazierul?

— Ei, lăsați! Că aia au făcut-o alții. Nu râdeți, dom' comisar, că de-atunci eu m-am făcut om de treabă, zău aşa! Şi-o duc bine acum, de ce să mint, o duc bine.

— Văd. Şi cred, Sardache. Ia spune-mi de Romeo ce ştii?

— Dom'ne comisar, eu de Romeo ăla, şopteşte Sardache, nici lui dom' Lucrețiu nu i-am spus. Promiteți-mi că nu-i ziceți că ați aflat de la mine! Că altfel, nu pot, zău aşa. Nu pot.

„Zău aşa"! Fiecare are un mic tic verbal, mai pronunțat ori nu. La cine mai auzisem eu „zău, aşa"? La Fane-"Speriatu"? Da, dar era … în vis. Să fie *şi în realitate*? Subconştientul meu să fi reținut? Şi să aibă vreo semnificație? Să se vadă „Sardeluță" des cu Fane? De ce oare?

Aud iarăşi o mişcare suspectă. Parchetul din vila asta veche. Uite că întreprinzătorul Lucrețiu nu şi l-a schimbat. Mă ridic, hotărât să-l plesnesc pe guguştiuc. Dar când deschid uşa, îl văd pe Niciu.

— Arde ceva, Niciule?

— Nu tocmai, dom' comisar, dar…

— Rămâi aici! îi spun şoferului, închid uşa, mă uit după „Guguştiucul doi", care stă cuminte lângă telefon, în celălalt capăt al sufrageriei lungi de vreo zece metri. Pe scurt, Niciule? Ce-i?

— Dom'ne comisar, şopteşte Niciu, am pus cap la cap ce-am aflat eu, la cimitir, cu ce-a aflat Crişan de la Ortansa aia. Că ați avut dreptate, ceva tot şi-a amintit şi Ortansa.

— Asta-i pe scurt?

— Nu se poate face un portret-robot, dar, cu puținele date pe care le avem, l-am trimis pe Crişan la calculator, ăla de la Inspectoratul General, să încerce „pe mână scurtă", că are el o simpatie acolo. Să vadă ce poate afla.

— Cu date puține, nimic. Dar tu ai picat bine. Ia-l pe… inspectorul de colo, mergeți la subsol, unde aud că e o vrăjitoare. Crezi în vrăjitoare?

— Numai în alea tinere.

— Bun! Mergeți amândoi la subsol şi vedeți ce cărți are babornița de-i zic ăştia „guvernantă”. Par să fie „de magie neagră”! Ai grijă, că inspectorul e un papă-lapte, iar baba o scorpie ipocrită. Ea o avea în grijă pe Julietta cea dispărută.

— Pentru o percheziție …ştiți…

— Cine-a vorbit de percheziție?! Voi o întrebați frumos pe babă de Julietta. Şi…

— Am înțeles! zice Niciu şi pleacă spre „guguştiucul” căruia eu îi fac semn să vină.

— Îl însoțeşti pe domnul inspector-şef Niciu!

— Şi-aici, domnule comisar, cine rămâne?

— Să păzească telefoanele? Las’ că le păzesc eu!

Revin în camera unde e „Sardeluță”, înjurând în gând. Că am impresia, îmi tot bat joc de mine şi de cercetare. Unde rămăsesem? A, la Romeo al Juliettei!

— Dom’ comisar, dumneavoastră n-o ştiți pe vrăjitoare!

— Abia am văzut-o. Dar tu ce ştii? Cum de a angajat-o Lucrețiu tocmai pe ea, ştii?

— Ăăă, păi e poveste veche, dom’ comisar. De când era cotoroanța brava de tot! Cam ca Lița-„Blonda” arăta ea la tinerețe! Şucară foc era! Şi-i făcuse „de dragoste” lui domn’ Armăşilă!

— Aha! zic eu dumirit – lui Lucrețiu nu cred că era nevoie să-i facă farmece, îl ştiu de afemeiat dintotdeauna, urmărea asistentele medicale şi mai încoace, când era director de spital, ca un țap bătrân. Va să zică tot cu farmece! îi cânt eu în strună lui „Sardeluță”.

— Aşa-l ține din scurt şi-acum, dom'ne comisar! Şulfa mică de Julietta s-a prins urgent cine comandă în casă! Au făcut-o amândouă pe doamna Iulia să plece – că şi doamna Iulia e o poamă, dar astea două…

— Cum e totuşi cu Romeo?

— I l-a găsit babornița, prin vrăji! A zis că-i tocmai bun de „ales al ei", adică al Juliettei! Luciferist zice că e!

— „Luciferist"?!

— Cică vine pe-o rază de lună, aşa zice ea! Dar eu crez că prin nuc, zău aşa!

— Ea, cine? Julietta!? Ți-a făcut deci confidențe?

— Păi, îl văzui mai acum o săptămână, când cobora din nuc, ieşise din camera bambilicii. A sărit peste gard, a dispărut.

— Cum arată Romeo? Şi ce învârte, din ce trăieşte?

— Nici asta nu ştiu. Decât că-l cheamă Romeo, dacă… Dacă nu mi-o fi zis damiluşca aşa, de romantică ce e! Că am întrebat-o, se hlizeşte Sardache. N-ați văzut filmul ăla, cu „Romeo şi Gealieta"?!

Mă tem că ne-am întors de unde am plecat. Ori …pe-aproape. *La naiba, poate că nu*! Ştiu, din cercetarea pe care o făcusem mai de mult la vila Armăşilă, că în vecini există un lungan tânăr, cel ce încercase s-o violeze pe Valy. Să fie acelaşi? Să fie oare şi Julietta mai aproape decât credeam toți? O fi stând acuma la „Romeo" ăsta, din vecini? Şi se distrează amândoi pe socoteala noastră? Ori… ori a ucis-o nebunul – că ăla era chiar scrântit bine. Eu îl internasem la balamuc, dar…

Niciu, reapare, îl văd ținând cu două degete vreo trei cărțulii jegoase, cu marginile înnegrite.

— Asta e tot ce-am reuşit să scap de pârjol, dom'ne comisar. Am găsit-o pe „doamna guvernantă" arzând la cărți de zor. Au un crematoriu propriu, la subsol.

— Ce-s scârboşeniile alea?

— Cărți sataniste!

— Mai bine-o lăsai să le ardă.

— De, dom'ne comisar! face Niciu. E bine să avem nişte „mostre". Că mâine-poimâine o să nege tot.

— Nu ştiu dacă chiar ne vor folosi la ceva, că, din păcate, cărțile astea se vând şi pe piață. Dar… Caută pe la bucătărie o pungă pentru gunoi! Şi vâră „probele" cotoroanței! După care, ia-o la întrebări! De ce a prăjit aşa „bunătate de cărți"; dacă le-a citit şi Julietta etcetera! închei eu cu Niciu şi mă întorc la „Sardeluță": Ce fel de amorezi a mai avut Julietta? Că ştii.

— Aoleu, dom' comisar, nu mă băgați în necaz… Vă spun, dar… eu nu v-am spus nimic, da?

— Promit.

— Păi, nu-i ştiu pe toți, după nume adică, dar pe unul îl ştiu. Numai că ăla …e mare!

— Cine?

„Sardeluță" mă priveşte, se scarpină în cap, şopteşte:

— „Lordul". Ştiți cine e, da?

— Ştiu. Da' ăla-i bătrân. Eşti sigur?

— Sigur. Că tot venea el pe-aici, pe la dom' Lucrețiu, pe la doamna Iulia. Avea afaceri şi cu unul şi cu altul. Separat puneau țara la cale, când era doamna Iulia încă aici. După aia, într-o zi, mă trimite domnu' Lucrețiu acasă, să-i aduc ceva. Eh, şi văd eu maşina „Lordului" în față. Am intrat în vorbă cu şoferul. Că ne cunoşteam de mult. El o mai luase cu maşina pe Julietta şi o dusese la vila lor, la „Lordul" acasă. Şi cu asta …am deşertat sacul. Altceva nu mai ştiu, dom'ne comisar, să mor dacă vă mint!

— Bine, Sardache. Două întrebări mai am: Prima: De ce nu te-ar lăsa „dom' Lucrețiu" să spui ce mi-ai spus? El nu vrea să i-o găsim pe fi-sa?

— Ba vrea, dom' comisar. Dar să afle toți ce soi e fi-sa… nu vrea. Că-şi doreşte să candideze la următoarele alegeri, ştiți?

— Lucrețiu?!

— Da. Şi ştiți şi dumneavoastră, că-i o chestie mare cu „imaginea” asta! Dac-aud ziariştii numai ce bani joacă la ruletă Julietta, de exemplu… El nici asta nu vrea să se ştie. De altele habar n-are, cred.

— Celor care au făcut cercetările până acum cât le-ai spus?

— Nimic nu le-am spus. A tras de mine dom’ Simescu, da’ nu i-am grăit nimic, dom’ne comisar. Că mi-a promis odată dumnealui ceva şi… Era să mă taie unii! Ălorlalți doi huhurezi ce să le spun?!… Că *e* tolomache. Le-am recitat poizioara; cu „fata cuminte”, cum le spusese şi vrăjitoarea. Că în fața mea o întrebaseră! râde „Sardeluță”.

— Nici mie nu mi-ai spus atunci nimic, Sardache. Du-te acum la… viitorul domn senator!

— Credeți chiar c-o să ajungă, dom’ comisar?

— Dacă va avea o imagine bună! Dacă o avea mai multe voturi decât alții!

— Am înțeles, dom’ comisar. „Nu contează câți votează, contează cine numără voturile”, vorba lui Stalin! încheie „Sardeluță” şi o întinde, îl văd însă venind pe Niciu, care aşteaptă să dispară Sardache şi mă întreabă paşnic:

— Ştiți că era să sărim în aer?

— P-asta n-o ştiu. Cum?

— Când am coborât adineauri la subsol, am simțit miros de gaz. M-am repezit la crematoriu. Robinetul fusese închis şi redeschis, dar neaprins. Gazul ieşea de zor, iar pe jos ardea o lumânare. A vrut să ne arunce-n aer cotoroanța!

— Dar nu-l lăsaseşi pe …inspectorul ăla cu ea?!

— Ba da. Numai că …nu ştiu ce i-a făcut baba, priveşte şi-acum fix, ca un somnambul. Doarme în picioare!

— Cee?! Cum aşa? Şi baba unde-i acum?

— De ea nu cred că trebuie să ne mai facem griji, dom' comisar, zice Niciu. Că s-a spânzurat.

— Bebe, uite de ce te-am chemat, începu „Lordul" calm.

— La ordin, domnule! şopti Bebe, zis „Bebeluşul", zis şi „Gorila", un zdrahon de vreo sută de kilograme.

Avea carnea numai piatră pe el. Nu prea deştept, dar loial ca un dulău. Şi viclean, la nevoie. El condusese, până să apară „Irlandezul", cam toate afacerile cu narcotice şi cu „fete".

— Avem …un mic necaz, Bebe.

— Şefu, mie numai să-mi spuneți pe cine şi…

— Nu te grăbi! Că nu-i simplu. Ascultă-mă atent! Cu „Irlandezul" ăsta mă tem eu că se petrece …nu ştiu ce. Ne-a scos bani buni până acum. Şi l-am plătit bine.

— Chiar foarte bine! emise un fel de mârâit Bebe. Eu v-am zis de mult că nu-mi place „nevăstuica" asta! A pitit acum ălea 200 de ocale, mucosul; şi vrea să vă stoarcă de lovele. Că vă ştie la ananghie, de!

— Ți-ai dat tu seama de aşa ceva? Ai vreo dovadă?

— Păi, „dovadă" n-am. Că nu mi-ați spus dumneavoastră să nu mă mai amestec? Să-l las pe „Irlandezul"! Că se pricepe mai bine. Ați zis nici pe la cotețele alea cu boarfe să nu mai calc, nici cu dilerache ăi de mă ştiau de frică să nu mă mai văz. Şi-atunci? De unde dovezi? Că…

— Vorba lungă, sărăcia omului! tăie „Lordul". Ai mână liberă de la mine să vorbeşti cu cine vrei, să afli, te priveşte cum, ce s-a întâmplat cu heroina! Asta mă interesează, Bebe. Unde sunt acum cele 200 de kilograme!

— Zici că am mână liberă, şefu, da? se ridică în picioare Bebe.

— Ai! Vreau să ştiu… adevărul adevărat. Şi să recuperăm heroina, Bebe, neapărat!

— Lasă pe mine, şefu! făcu scurt Bebe şi ieşi din cameră pornit, cât pe-aci să sfarme canatul uşii, pe care „îl ştersese” din grabă.

✶

✶ ✶

— Ei! Cum a decurs „dejunul de lucru”? întrebă Jan-„Chelu”, pipăindu-şi cu grijă falca ce – după toate bulinele înghițite – începea parcă să se dezumfle.

— Ooo! îşi linse buzele subțiri Fane-“Speriatu”. La protocol stau bine, şefu! Să n-am parte, ăştia chiar au bani!

— Lasă-mă, dracului, în pace cu protocolul! se zbârli Jan. Ce-a zis „domnul Hary” de ăia ai noştri de prin puşcării?! A zis că-i scoate?

— Da, stăpâne. A zis că la asta lucrează. Pe „Frumosu” şi pe „Brişcă” sigur. *A promis solemn*! se îndreptă Fane de spate, ca un diplomat care îşi îndeplinise misiunea.

— Măi, să fie! căzu pe gânduri Jan. Te pomeneşti, Fane, că ăştia-s mai tari decât credem noi! Şi-i belesc atunci pe ciolănarii noştri! Pulbere-i fac! Că mi-au zis, ale dracului căpuşe, că pe „Frumosu” nu pot să-l scoată nicicum. Nici pe Popiuc. Să-mi afli neapărat ce avocați are domnu’ Hary! Dar asta *dacă* s-o ține de cuvânt! Că la promisiuni solemne… sunt buni şi parlamentarii! Da’ de „Cronometru” ce-a zis?

— Şefu, cu „Cronometru” n-a fost de acord! începu Fane să se plimbe prin cameră. „Cronometru” zice domnu Hary că nu isprăvit trebuie, că trebuie musai cumpărat.

— Ha, ha! Păi, nu i-ai spus, mă, că noi…?

— I-am spus, şefu. Am pus şi pariu, în numele matale.

— Ce făcuşi? Pariu? Ce pariu? Cu Hary?

— Că n-au să fie în stare să-l cumpere pe-ăla, pe „Cronometru”, că-i căpos. Pe zece lădițe de whisky, de-ăla scoțianu’ am pus pariu, şefu.

— Scoțian, mă?! Veritabil?

— Ce-ți pasă, şefu?! Crezi că-l conving ei pe „Cronometru”?!

— Nu cred, dar… De, Fane! Am mai văzut eu şi pe alții; „incoruptibili” de-ăştia, care, până la urmă… Dracu mai ştie ce să crezi?! Zece lădițe, mă? Au spus cum vor ei să-l cumpere?

— Au spus ceva. Cică-i „un plan strategic”! şopti impresionat Fane-“Speriatu”. Ei vor să umble la cenuşarul omului! La *...pisologie!*

— La psihologie, boule! se enervă Jan.

— Cum zici matale! conveni Fane.

— Ce psihologie, mă? Şi ce „plan strategic”? Ăştia se cred *Natoul* ăla al lor? Vor să-l elibereze pe „Cronometru” de sărăcie, ai?

— Cam aşa, şefu, cam aşa. Zicea domnu’ Hary că, pentru a fi cules, un polițist de-ăsta căpos trebuie lăsat să se coacă bine întâi. Că, al dracului domnu’ Hary! Zicea că oricât ar fi un polițist de tare, tot nu rezistă, zău aşa, dacă... Dacă vede, mai întâi şi-ntâi, că ăia pe care se tot strofoacă el să-i îmbrace-n zeghe zburdă liberi, zău aşa, ca păsărelele cerului! Şi… vin să-l întrebe ce mai face? Dacă nu-i tâmpit, zicea domnu Hary, polițistul ăla pricepe că cineva a luat nişte bani, nu? Avocați, judecători, şefi ai polițistului, toți au luat. Şi-atunci se-ntreabă şi el, ca omul: „Banii ăştia toți *nu puteam să-i iau eu*?”

— Lasă, Fane, că ştiu asta! Ce, tu nu ştiai?

— Ba, ştiam, şefu. Dar *dacă-i* scoate şi pe-ăia de credea „Cronometru” că-s vieţaşi?! Îm?! Dacă, pe lângă asta, „Cronometru” şi ai lui, ăia de le zice „echipa”, încep să primească, în fiecare zi, aşa, câte o scrisorică, un telefon… de ameninţare. Ei sau nevestele, copiii de şcoală. Dacă, pe lângă astea, mai simte „Cronometru” şi că, în jurul lui, se interesează unii de ce-a făcut, în anchetele ălea vechi…

— Ăla a lucrat beton, dă-l dracu, că-l ştiu.

— Beton pe acte, şefu! Da-ntr-o anchetă, ştii şi matale! Se-ntâmplă multe şi se *scrie* puţine! explică Fane. Şi poţi să-l acuzi! Şi el nu poate dovedi că-i aiurea! Că vii cu martori! Vii cu „probe”! Că, la trebonal, ştie şi el, e pe probe, zău aşa!

— Vor adică să-l bage la zdup pe „Cronometru”?!

— Nu neapărat, şefu. Nu neapărat. Dar să-l facă să simtă că se poate. Că e posibel şi să se-ntâlnească la întristare cu alde „Burghiu”, ori „Ghiară”, ori „Zbanghiu”. Şi, dacă, *după toate astea, şefu*, i se mai propune lui dom’ ”Cronometru” şi o funcţie; grasă… Asta, dacă mai închide şi el un ochi. Numai un ochi pentru început, şefu! Că ajunge.

— Văz că te-a convins domnu’ Hary! râse Jan. Da’ eu de „planuri strategice” sunt sătul!

— Nu e numai planuri, stăpâne! se sperie Fane. Ce, crezi că m-am dat cu ei? Doamne fereşte! Da’ cică ei lucrează de mult. Şi i-au scos deja pe „Zvârlugă” şi pe Niky-„Berbantul”, şi pe nevastă-sa, Zizi, tot ei i-au scos, zău aşa!

VI. **DAR SE ÎNCURCĂ IȚELE RĂU DE TOT**

Niciu presupusese că nu mai avem motive să ne facem griji în privința „guvernantei”. Greşise. Mult. Că a trebuit să raportez evenimentul Şefului. Şi a venit fuga-fuguța Şeful. Însoțit de trei tipi pe care nici nu mi i-a prezentat, de un procuror pe care de asemenea nu-l ştiam şi – din fericire – de Tache. Şeful jubila:

— Cine ştie cum ați presat-o pe biata bătrână, de şi-a pus capăt zilelor?! Ai încurcat-o acum, domnule Vasiliu. Îți spun eu că ai încurcat-o!

Ne-au separat – pe mine şi pe Niciu – şi ne-au luat la întrebări. Metodic. Fapt e că eram derutat. Nu pricepeam ce i-a venit babei să se spânzure. Pe „Guguştiucul Doi” nu-l puteau întreba. Ar fi fost degeaba. Ăla dormea încă, în picioare. Dacă îl împingeai, făcea câțiva paşi; dacă îl puneai în fotoliu, se aşeza cuminte, dar cu aceeaşi privire rătăcită, nu scotea un cuvânt. Palme, stropit cu apă rece, nimic! M-am întrebat dacă juca teatru, dacă fusese impresionat într-adevăr foarte mult de baba pe care o văzuse spânzurată în cămăruța ei de la subsol ori dacă… chiar îl hipnotizase cotoroanța. Asta înainte de-a da ea drumul la gaz, de-a aprinde lumânarea şi de-a se agăța de-o conductă.

Ne readunăm apoi, toți în sufragerie. Doi din cei trei tipi care veniseră cu Şeful îl iau pe inspectorul adormit şi pleacă cu el. Tache şi procurorul şoşotesc într-un colț. Îi fac semn lui Niciu să rămână calm. Deşi nici eu nu sunt calm, deloc. Şi mă

întreb dacă visul pe care-l avusesem, cu vizita la Jan-„Chelu”, pentru a căpăta o slujbă …nu cumva începe *să mă obsedeze.*

În acest timp, Şeful meu drag se agită prin cameră şi boscorodeşte îndrăcit:

— Cum adică, domnule Vasiliu, nici acum nu vrei să ne spui adevărul? Că ceva s-a întâmplat aici, domnule! S-a întâmplat sigur…

Şi dă-i, în continuare, după obiceiul lui. Procurorul şi Tache revin în centrul camerei, Tache întreabă:

— Cu cercetarea dispariției Julietei cum stai, domnule Vasiliu?

— Am câteva fire din ghem. Va trebui să trag cu atenție.

— Dumneata?! sare ca ars Şeful. Dumneata ai terminat cu cercetarea asta! Gata! Îți iau cazul! Poți considera că ți l-am luat. Că ăsta e un caz serios, domnule Vasiliu! Poate fi vorba de şantaj, de răzbunare, poate fata aia e moartă deja!

— O clipă! intervine Tache. Dacă am înțeles eu bine, de două zile era începută această cercetare. Cu rezultat zero. Domnul Vasiliu azi a preluat cazul. Şi afirmă că are câteva fire din ghem. Vreți să o găsească pe fata aia *ori nu*?

Şeful ezită, apoi spune ferm:

— Să-mi predea mie sau lui Simescu rezultatele cercetării de până acum! Şi… Apropo! De ce nu ne spune unde e Simescu?! De ce?

— Asta ai putea să ne spui! zice Tache.

— L-am trimis să cerceteze una din ipoteze.

— Unde anume? vrea să ştie Tache.

— …La vechiul domiciliu al fetei. Locul unde a murit maică-sa, anul trecut.

— Cum, cum?! se miră procurorul. Până azi nu fusese nimeni să verifice acolo? priveşte el la Şeful meu, care tace …cam încurcat. Şi aş mai vrea să ştiu ceva, domnule! continuă procurorul. Dacă e un caz de dispariție suspect de şantaj ori

răzbunare, sau de posibil omor, cum ați spus, de ce nu ne-ați anunțat şi pe noi?

Dacă nu ar fi chel ca o gulie, cred că Şeful ar semăna acum cu lupul din serialul de desene animate care tocmai şi-a tras în fund vreo zece şuturi. Dar nu renunță, începe cu aplomb:

— Domnule procuror, vă rog să nu vă amestecați în…

— Cum să nu mă amestec, domnule?! izbucneşte şi procurorul. Zi mersi că nu mă adresez superiorilor dumitale, să-ți cer suspendarea imediată!

— Mie?! face uluit Şeful. Mie?! Femeia aia e moartă acolo! țipă el cam isteric.

— Sinuciderea prin spânzurare e una din formele de manifestare ale sataniştilor, domnule dragă! spune rar procurorul. Cărțile găsite dovedesc că era preocupată de aşa ceva. O bătrână care nu avea nici un fel de probleme cu situația ei materială, care era sănătoasă, perfect lucidă, cum dumneata mi-ai spus că era… nu se sinucide decât dacă are ceva grav pe conştiință. Sau dacă… avea „o înțelegere cu Satan”.

— Cum?! face aiurit Şeful. Credeți în asemenea…?

— Documentează-te! arătă procurorul punga de plastic în care sunt cărțuliile jerpelite, salvate de Niciu de la foc. Dar după ce se vor ridica amprentele de pe ele! adăugă procurorul.

— Eu nu-i mai las cazul domnului Vasiliu!

— Şi-atunci eu dau un telefon! zice procurorul. Şefului dumitale. Ori şefului şefului dumitale.

— De ce nu înțelegi? intervine şi Tache. Că baba aia poate chiar a scontat pe eliminarea lui Vasiliu, când a hotărât să se sinucidă tocmai acum.

— Ei, asta-i! Vreți să mă faceți să cred şi că a vrut să arunce casa în aer, nu? face Şeful, nu prea mai are însă argumente, nici forță; arată brusc istovit.

Dar încă nu se lasă. Începe un dialog foarte viu între cei trei, că Tache – care ştie ce pile are Şeful meu – încearcă să

potolească lucrurile în mod paşnic. Şi, în această atmosferă …să-i spunem însuflețită, apare Eugen Simescu, arborând un aer deloc optimist.

— Ce-i, domnule? Ce-ai găsit? e curios Şeful.

— Cam nimic, suflă Simescu.

— Ei, vedeți?! triumfă Şeful. Ce spuneam eu, domnilor?!

— Ce-nseamnă *cam* nimic? întreb eu.

Simescu pare încurcat de prezența „Guguştiucului Unu”, care a fost cu el, aşa că mărturiseşte:

— Fata a trecut într-adevăr pe-acolo. Dar nu mai e acum. Şi nu se ştie unde a plecat… de ieri.

Se iscă iarăşi o discuție vie de tot. Că Tache şi procurorul înțeleg că, practic, s-a ratat o şansă. Dacă alaltăieri, când demaraseră cercetarea, Şeful şi Simescu ar fi căutat la vechea adresă a Julietei…

Telefonul sună în aceste momente de *risipire a timpului*, de fapt. Şeful se precipită spre telefon, „Guguştiucul Unu” îi face semn să aştepte, declanşând casetofonul cu care fuseseră dotați şi care aştepta lângă aparatul telefonic.

Dar stupoare! Auzim cum Şeful vorbeşte cu „Lordul” – i-a pronunțat numele în mod respectuos, vorbeşte doar cu o personalitate marcantă, un fost şi viitor senator. Încheie spăşit Şeful, rostind cu deferență, aproape cu slugărnicie:

— Da, domnule…Sigur că da, domnule. Avem un fir deja şi vom merge în continuare… Vă asigur că vom face tot ce se poate, să accelerăm… Am înțeles, domnule!

Uite că „ilustra personalitate” e interesată de soarta micuței sale amante! *Dacă* nu joacă teatru, că Julietta ar putea fi chiar la el! Fapt e că, după acest scurt dialog telefonic, Şeful nu mai insistă atât de mult în a-mi lua conducerea cercetării. Ca să liniştească pe deplin atmosfera, procurorul declară că, după scoaterea din transă a inspectorului – dus, zice, la un specialist – vom mai discuta, funcție şi de ce o să spună „Guguştiucul Doi”.

Deocamdată se aude soneria. Au venit, în sfârşit, criminaliştii, care, zice Şeful meu, vor face o cercetare *foarte atentă*. Şeful şi Tache pleacă. Individul al cărui nume nu îl cunosc coboară împreună cu procurorul şi criminaliştii la subsol.

— Niciule, ia du-te şi tu cu ei!

— Am înțeles! zice Niciu, care am impresia că nu s-a desprins încă de ideea că la ora asta …puteau foarte bine să-i fi rămas copiii orfani. Îl previn:

— Nu te amesteci, răspunzi doar dacă eşti întrebat. Dar fii atent, că s-ar putea …să conteze mai mult decât crezi.

Deocamdată şi Simescu a fost luat de Şeful meu, care, în drum spre maşină, îl mai întreabă nu ştiu ce.

— Domnule comisar! Eu aş vrea să vă spun…

Mă întorc, privesc spre „Guguştiucul Unu”, care arată tulburat.

— Ce este?

— Domnul comisar Simescu mi-a zis că… În sfârşit, dacă se poate …aş vrea să nu-i spuneți. Că în fosta locuință nu s-a mutat încă nimeni. Dar o vecină zicea că fata a fost „*luată cam pe sus*”. Zicea vecina, că ieri a venit un bărbat, că ar fi luat-o cu forța pe Julietta, aşa i s-a părut vecinei, sigură chiar nu era.

— Şi Simescu?! De ce nu ne-a spus asta?

„Guguştiucul Unu” n-are timp să răspundă, cred că nici nu prea ştie ce, preferă să pornească iarăşi casetofonul, pentru că s-a auzit din nou telefonul. De data asta e Liliana.

— Ne-am întors! mă anunță ea. N-am făcut mare scofală la Piteşti, dar …mă rog! Să venim şi noi acolo? Că văd, ați stabilit cartierul general în vila „prietenului” tău Armăşilă!

— De unde-ați ştiut că suntem aici?

— Vorbi adineauri Banu cu Simescu, prin telemobile! Venim?

Pe Simescu tocmai îl văd intrând pe uşă.

— Nu. Lasă că venim noi, zic şi închid, mă întorc spre „Guguştiucul Unu”, care mă priveşte neliniştit. Îi spun calm: Domnule inspector principal, când vor termina jos criminaliştii, îi zici, aşadar, din partea mea lui Niciu să caute puțin prin vecini. În vila de-alături, ştiu de la o cercetare mai veche că locuia un tânăr dezechilibrat, Țucu şi nu mai ştiu cum. Eu îl internasem la Spitalul nouă, dar… Să afle Niciu dacă mai e acolo. Şi dacă nu cumva evadează din când în când din spital. Te rog să nu uiți cumva! vreau să mă asigur, deşi „Guguştiucul Unu” începe să mă facă să cred că… poate nici nu-i atât de prost, nici canalie cum mi se păruse. Să mergem şi noi, Simescule! hotărăsc liniştit.

Şi plecăm, în maşina lui Simescu, spre sediu. Tăcem amândoi. Eu mă gândesc la mecanismul tot mai complicat care se dovedeşte a fi viața noastră; la ițele acestei cercetări care, în loc să se descurce, par să se încâlcească. Dar, mă rog, ăsta e farmecul meseriei, nu?

— Dane, a trecut de prânz. Tu ai mâncat ceva? încearcă Simescu să destindă atmosfera.

Am ajuns aproape de sediu. Aşa că îi răspund istovit:

— Nu. Trage pe dreapta!

Simescu nu zice nimic. Opreşte maşina, că a simțit el ce urmează. Întreb:

— Mă, tu chiar te-ai țicnit?! Îmi ascunzi rezultatele?

Simescu are un rictus. Rămâne câteva clipe tăcut, imobil.

— M-a turnat „Guguştiucul”, aşa-i?

— Am văzut după fața ta, de cum ai intrat pe uşă! Ai vreun motiv pentru care vrei să ratăm cercetarea asta?

— Nu, zice Simescu. M-a speriat, pur şi simplu, gândul că… o să-ți dai seama cât de bou am fost. Aş fi vrut să merg eu singur pe firul ăla.

— Ce fir? Ce-ai aflat în mod cert?

— Alaltăieri, Julietta a fost deci acolo. O vecină care o cunoştea ne-a spus că a venit pe la prânz. I s-a părut că Julietta aştepta pe cineva. Că tot ieşea la poartă. Vecina devenise curioasă. A urmărit-o din mansarda ei. Dar… până să se întunece, nu a venit nimeni. Ieri dimineață iar a văzut-o pe Julietta ieşind la poartă. Dar iar s-a întors singură în fosta ei locuință.

— Aşadar, peste noapte, Julietta a dormit …unde?

— În podul casei. Că am intrat acolo. Casa vraişte, geamuri sparte, mărunte obiecte de mobilier, mizerie. În pod, o plapumă şi o saltea, amândouă vechi, murdare, abandonate. Acolo şi-a petrecut noaptea Julietta „cu doi t", cea cu un dormitor de vis şi un tată de miliarde! Venise pregătită, la nevoie, să stea. Să aştepte adică nu ştiu pe cine. Am găsit, tot în pod, câteva conserve, biscuiți, coji de salam, sticle de pepsi şi de apă minerală, unele nedesfăcute, într-un rucsac.

— Şi-atunci, când a sosit cel aşteptat…

— Vecina crede că nu cel aşteptat a sosit. Ci altul. Că tipul – blond, 35–40 de ani, „bine ca bărbat", zicea femeia – s-a oprit întâi şi a stat la taclale cu ea. Vecina era ea acum în poartă; că începuse să fie curioasă rău de tot. Cu Julietta nu vorbise nimic, pentru că „erau certate rău", încă de pe când trăia mama Juliettei. Tipul a luat-o „pe departe". Cum că ar vrea să cumpere o vilă. Când a aflat însă că în casă e Julietta, a mers „să discute cu ea", *deşi* vecina îi precizase că nu Julietta e proprietara. După numai vreo cinci minute, vecina – acum din mansarda ei – a văzut cum plecau tipul şi Julietta. Fata ținută strâns de braț. Au ieşit în stradă, a venit o maşină, în care au urcat. Şi duşi au fost.

— Îi aştepta o maşină? Avea deci un complice?! Şi! Maşina?

— Nici o speranță! se strâmbă Simescu. Era „albă, gri sau bej"! Marca nu, că nu se pricepe vecina; număr nici pomeneală să fi reținut.

— Şi tu ai fi vrut să rezolvi singur. Cum?

— …Nu ştiu …prea bine.

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus.

— Nu, Dane! Zău nu! se apără Simescu.

Simt că minte şi acum. Ce dracu o mai fi?! Când ajungem la sediu, Simescu se duce să-şi bea ceaiul. Eu intru în birou, unde Lil explodează brusc:

— Fi-v-ar Julieta a dracului! Că toți numai de podoaba asta vă ocupați! Eu…

— Julietta „cu doi t”, Lil! Şi nu te mai înfoia şi tu, spune, pe scurt, ce-ați făcut la Piteşti?

— Păi sigur, de mine n-ai timp! Tocmai când voiam să-ți demonstrez ce şefă extra sunt.

— Nu-i nevoie să-mi demonstrezi. Ce-ați aflat?

— Nimic despre heroină. Aia parcă a intrat în pământ.

— E minunat. Poți să te opreşti cu raportul aici.

— Stai, dom’ne, puțin, n-o lua iar „pe scurte”, cum te-ai obişnuit să vorbeşti cu mine! Aşa ați făcut şi cu cercetarea jafului, urmat de moartea Eugeniei Elinescu, mie nu-mi spune nimeni nimic, deşi Şeful zicea „să mă implic”!

— Implică-te! Cât doreşti!

— Păi asta am şi făcut! îmi comunică Lil. Că nu v-ați întrebat niciunul, ca nişte urşi fraieri ce sunteți, ce căuta la cimitirul ăla, dimineața, în zori, tipul lung, lățos, îmbrăcat în negru, care-a jefuit-o pe Eugenia Elinescu.

„În zori”? Jaful a avut loc „foarte devreme”? Şi „tipul lung, lățos, îmbrăcat în negru”?! Asta parcă îmi aduce aminte de ceva spus de Silviu! Niciu şi Crişan omiseseră să îmi comunice „amănuntele” astea. Mă rog, nici nu prea îi lăsasem eu să vorbească.

— „Ce căuta?!” Ai vreo idee?

— Nu, dar bănuiesc! Ştii cine-i înmormântat acolo, în dreapta capelei, foarte aproape de locul unde zice Crişan că a avut loc jaful? Află că Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan! Ia adu-ți aminte

de Barbu şi de karatista aia, care i-a zburat pistolul din mâna lui Niciu, când s-a făcut descinderea la restaurant! Aia care *n-a scos o vorbă* la anchetă! Cum erau ei îmbrăcați? Nu erau amândoi, şi Barbu şi karatista, în negru? Plus sau minus jegul, mă rog!

— Presupui deci, încep eu încă nedumerit, că jefuitorul ăsta de băbuțe prin cimitir ar fi…?

— De ce anume i-a luat ceasul Eugeniei nu ştiu. Că asta nu se prea leagă, într-adevăr, recunoaşte Lil. Dar a jefuit-o cu brutalitate. Când bătrâna s-a opus să-i dea ceasul fostului ei soț, ceas pe care îl purta la gât, ăla a lovit-o scurt. Aşa zice Crişan că i-a spus Ortansa. O singură lovitură, dată fără elan, mai mult din cot doar, dar care a trimis-o pe lumea ailaltă pe Eugenia. Am vorbit adineauri cu morga. Nu „şocul psihic" – cum s-a presupus inițial – a dat-o gata pe bătrână, ci lovitura aia.

Na, că „veverița" asta a lămurit, în jumătate de ceas, mai mult decât noi „trei urşi fraieri".

— Te pomeneşti că ştii şi cum îl cheamă pe „lățosul în negru"!

— Asta încă nu, zice Lil, că lui Crişan, amica de la calculatorul central i-a dat un pomelnic de 49 de nume, toți „suspecți"! Dar stai că vâr eu lista aia în calculatorul meu!

— Crezi că-i mai viteaz?

— „Gogu" al meu?! E, dom'ne! Că eu ştiu cu ce să-l hrănesc! Am de gând să corelez lista lor cu lista legăturilor stabilite în anchetă, după lichidarea lui Barbu…

— Ia corelează mai întâi cu lista legăturilor externe ale lui Barbu, trimise de „Interpol"! Şi mai vezi…

Simescu apare pe uşă, cu alt „cap de peşte fiert", cum zice Lil despre el, când vine cu vreo veste proastă.

— Ce mai e? aproape țip eu, enervat de întrerupere.

— Ăăă… Dane…Adineauri mi-a dat Şeful telefon.

— A! Să continuăm, Lil!

— Dane, e groasă! Şeful mi-a spus că… i s-a dat telefon acasă de către cineva; care a aflat că, la Braşov, a avut loc un accident de maşină. Un bărbat şi o femeie erau în maşină. A derapat maşina, a luat foc. Şi maşina… era a Iuliei Armăşilă! zice Simescu.

— Poftim?!… Eşti *sigur*?!

— Sunt. Că…am vorbit la dispeceratul…

— Dă-ncoace mobilul! hotărăsc eu scurt – că dacă aş încerca pe nenorocitele astea de telefoane „interioare”, la care abia prinzi, prin centrală, un fir pentru oraş, ar dura prea mult, iar eu sunt grăbit.

Scot din buzunar cartea de vizită pe care mi-a dat-o Valy, formez numărul de la redacție, aud vocea ziaristei, întreb:

— Valy, te interesează faptul că Iulia Armăşilă împreună cu un tip – care nu era Lucrețiu – a avut un accident mortal la Braşov?

— Nu ştiu, zice pe un ton plat Valy. Stai, să întreb! adaugă ea. Dar numai după zece secunde, îmi comunică: O colegă spune că şeful meu şi Lucrețiu „sunt la cuțite”, aşa că mă interesează, mulțumesc!

— Vine să vă piloteze colegul meu, comisar Eugen Simescu. Acum pleacă spre fântâna „Miorița”, vă aşteaptă acolo. Un „Mercedes” cu numărul… mă întorc eu spre Simescu.

Simescu face gesturi disperate că nu vrea.

— Cu numărul! insist eu apăsat.

Simescu spune numărul, i-l comunic lui Valy, închid, ies cu Simescu pe coridor.

— N-am apucat măcar să-mi beau ceaiul! zice Simescu.

— Ia-ți şi sticluța cu tine la Braşov!

— Dane, dar nici nu suntem siguri măcar că de Iulia Armăşilă e vorba! Din câte ştiu, Julietta avea obiceiul să-i ia mă-si vitrege autoturismul; de-asta s-au şi certat ele două, adică unul din motive, mă rog… Dacă în maşină era acum Julietta?! Şi „răpitorul” ăla care, poate…

— Ascultă-mă bine, Simescule! Dacă dă dracu să mă mai fentezi o singură dată, o încurci rău de tot! Îți promit şi ştii că de cuvânt mă țin.

— Bine. Gata, plec la Braşov, oftează Simescu. Pe Valy o ştiu; am s-o pilotez, iau legătura prin telemobil cu ăia de la Braşov.

— Altceva vreau! Dacă cei de la Braşov cred că Iulia era în maşină, *nu te amesteca în ancheta lor! Nimănui,* nici un cuvânt despre niscai „presupuneri". Ne-am făcut de râs destul!

— Nici lui Valy să nu-i…?

— *Nimănui* am zis! Eşti surd?! Ia-l şi pe Enache cu tine! hotărăsc eu brusc, tocmai îl văzusem pe „Trenache" trăgând discret cu urechea.

— Nu, Dane, eu abia am venit de la Piteşti! protestează „Trenache", îngrozit de atâta mişcare.

— Las' c-am auzit ce-ai făcut acolo! Să-mi aduceți informații cât mai multe, dar să vorbiți cât mai puțin! închei eu şi mă întorc la Liliana.

— Ăştia, dacă le rămâi cumva şef şi de poimâine încolo, intră în grevă, îşi cer transferul sau îşi dau demisia! Om avea voie, dom'ne, să facem grevă, acum, dacă tot „ne-am civilit"?!

— Nu ştiu. Ce spune „Gogu"?

— Ei, asta-i bună! Stai, că abia îi dau să pape săracul! Tu ai mâncat ceva?

— Nu. Ce-ați făcut la Piteşti?

— Ia unul din astea! mă pofteşte stăpâna lui „Gogu", pune pe masă un pachețel, din care iau un sandviş cu unt şi caşcaval, după care Lil relatează, în timp ce păcăneşte şi la claviatură: Proprietarul garajului în care s-a făcut schimbarea maşinii era, *cred,* omul celor din Piteşti.

— A! Bună!

— Asta n-a vrut să recunoască amicul tău, din Piteşti, dar am mirosit eu. L-am luat deci între patru ochi, pe amicul tău şi…i-am spus adevărul.

— Adică ce?

— Inițial îi spusesem că era vorba de „ceva droguri”; să nu-l sperii. Când i-am spus de 200 de kilograme de heroină, era să pice jos. Că în garajul „omului lor” se făcuse schimbul care torpilase urmărirea „mărfii” şi el îl ținea, probabil, pe-ăla de informator bun. Mi-a zis să-i las un ceas la dispoziție. N-a vrut să mă ia cu el, a plecat. Ăştia doi, „Trenache” şi Banu, făceau venin de moarte. Că „pierdem vremea” şi chestii de-astea – nu le spusesem nimic de presupunerea mea. I-am trimis prin vecini, dar n-au aflat nimic. După un ceas şi jumătate, apare amicul tău. Acum eu îți spun ce mi-a zis. Că ăla, proprietarul, nu ar fi fost în Piteşti, când s-au schimbat maşinile în garajul lui.

— E posibil?

— E! Că-i un fel de comis-voiajor, umblă mult. Putea, întâmplător, să fie plecat. Putea şi să fie plecat intenționat din Piteşti, să aibă scuze. Naiba ştie! Dar polițaiul ăla, amicul tău din Piteşti, mi-a spus că le apăruse mai de mult, ca legătură a proprietarului, „un tip îmbrăcat în negru şi lățos”, de care nu ştie decât că e mafiot.

— De-aia te puseşi tu pe treabă atât de îndârjită.

— Păi, dă-ți seama! Eu îl caut la Piteşti – că n-am abandonat imediat, am mai scotocit noi puțin, dar degeaba – iar pletosul în negru aflu de la Crişan că e în atenția lor, suspect de jaf cu moartea victimei, aici!

— La Piteşti, ce se ştie că a făcut „omul negru”?!

— Mai venise de două ori la Piteşti, asta în urmă cu vreo trei săptămâni. La a doua venire, amicul ăsta al tău polițist zice că l-au pus în filaj. Numai că „omul negru” avea o maşină mai bună şi conducea „ca-n filme”. I-a lăsat mască, încă înainte să iasă din Piteşti. După aia au găsit maşina în care era; abandonată. O furase. Lățosul ăsta pare tare rău! conchise Lil. Simt că avem de-a face cu un tip de calibrul lui Barbu şi karatista lui, care… Ai citit lista mea de la Ileana, da?

— Să nu-mi spui că şi karatista e în libertate!

— Ba e! La proces, karatista „a mărturisit” că Barbu omorâse, nu ea. Şi-a rămas doar cu o condamnare minimă.

— E liberă şi asta, aşadar! Cum o cheamă?

— Valentina Popov. Tată lipovean sau rus, nu ştiu, mă-sa grecoaică. A copilărit la Tulcea şi Brăila. Uite, ți-am notat aici, fişă separată, tot ce se ştie despre ea, dar se ştiu cam puține, îmi oferă Liliana un petec de hârtie, mâzgălit pisiceşte. Unde a fost în ultimii ani, înainte s-o găsim noi pe această Tina, „adjuncta lui Barbu”, nu se ştie neam! A! Fir-ar să fie, am greşit! constată Lil şi începe să păcăne iar, mai furioasă, la clapetele lui „Gogu”.

Pe uşă apare Banu, care mă încunoştiințează că „e jos unu, Nuță Nițache” care vrea să vorbească numai cu „Cronometru”. Nimereşte la fix.

— Ia spune-mi, Banule, eşti brăilean?

— Da, zice Banu, aranjându-şi o şuviță de păr.

— Mâine îți vizitezi părinții! hotărăsc eu scurt, avusesem alt gând cu „Pierde vară” ăsta, dar prefer să-l țin cât mai departe şi pe el de caz, mi se pare mai sănătos.

— Daaa?! face mirat Banu.

— Nu ştiu cum şi cu ce ajungi, te priveşte, dar mâine, la prima oră, vreau să fi la Brăila! Să-mi afli tot ce se poate şi ceva pe deasupra despre fetița asta drăguță, Valentina Popov.

— Am înțeles, domnule comisar! face înviorat Banu, luând „fişa” dată de Lil.

— Poți, dacă vrei, să pleci chiar în seara asta! Că a copilărit în Tulcea Tina noastră. Faci o plimbare şi acolo! Mâine seară eşti înapoi, cu datele despre Tina şi satanişti!

— Satanişti?! face ochii mari Banu.

— Da. Mi-aduc aminte că au avut ceva cazuri la Tulcea. M-aş mira să nu fi fost şi micuța Tina în gaşcă! Adu-l pe Nuță în biroul meu şi poți să pleci, să-ți faci bagajele!

Banu iese pe uşă uşor împleticit. Lil râde:

— Îți dai seama că-i obligi pe-ăştia să alerge, în două zile, cât n-au alergat ei într-o lună?! Ce faci, de fapt? Îți torpilezi promovarea?

— Lil! Schimb două vorbe cu Nuță Nițache, să văd ce vrea. După care, plec să mă întâlnesc, la 18, cu un vecin de bloc, fost sereist. La 19,30 voi fi la Lucrețiu Armăşilă. După aia acasă. Dacă apare ceva nou şi urgent îmi comunici… pe unde mă găseşti.

Credeam că va fi simplu. Numai că, de cum l-am văzut pe Nuță Nițache, am simțit că lucrurile încep să se complice. Nuță Nițache avea o mutră de om care a văzut strigoi.

— Trăiți, dom'ne comisar! Vă raportez că am fost prădăluit.

— Ce-ai fost, mă?!

— Prădăluit, dom'ne comisar. Şi nu-i numai asta! Partenerul meu e în spital acum, vârât acolo de unu care…eu crez, dom'ne comisar, să iertați…că-i de-al dumneavoastră.

✶

✶ ✶

— Să vă spui cum a fost, şefu! începu Bebe. C-a fost cu vânzare. Dar să vedeți ce anchetă am făcut! Ca la carte!

„Lordul" se strâmbă. Fusese cândva şef de post Bebe. Într-o comună plină de bețivani care-l ştiau de frică. O încurcase în urmă cu vreo zece ani, când scosese Bebe o informație – privind maşini furate – de la doi adolescenți pe care-i pusese dracu să vină în comuna lui; să se pună pe băut şi pe scandal. Scosese Bebe informația, dar îi băgase pe ăia doi în spital. Fii de mahări amândoi, unul polițist. Îl dăduseră afară pe Bebe a doua zi.

— Ştii unde-i acum heroina? întrebă „Lordul".

— Încă nu, dar, dacă-mi dați mână liberă, aflu!

— Nu ți-am dat mână liberă?!

— Ba da. Dar acum un ceas, v-am întrebat pe telemobil dacă poci să-l iau la scărmănat şi pe „Irlandezul” matale. Şi-ați zis ca să vin întâi la raport.

— El a vândut? Eşti sigur? Spune ce bănuieli ai!

— Vedeți, şefu, tirul intrase la frontieră fără vreun necaz! A trecut unt! A ajuns la Deva, unde a descărcat „marfa de față”, a dat jos şi heroina. Ăia de la depozit – oamenii mei vechi, trecuți prin ciur şi dârmon – s-au prins că ceva nu-i în ordine, că poteraşii erau deja pe-acolo. Cineva turnase. Ăia din Deva dau un telefon la „Irlandezul”. Şi-i spun că nu-i cuşeră treaba. „Irlandezul” le-a zis să-i dea drumul „transportului” mai departe, că răspunde el.

— A zis el aşa? Că mie nu mi-a spus nimic.

— A zis, şefu. Ăia din Deva nu mă mint, că mă ştiu ei bine. Unul e-aici, a venit speriat şi el, să ştiți. Dacă vreți vi-l aduc, să…

— Nu vreau! Zi mai departe!

— La Piteşti, nevăstuica asta a matale avea, ce-i drept, o şustă aranjată. Au schimbat maşina aproape sub nasul tonților de polițai. Omul trimis de „Irlandezul” merge la garajul din Piteşti…

— Cine-i omul ăla? Şi unde e marfa acum?

— Aflăm, şefu! Aflăm. Că pe „Irlandezul” l-am băgat la beci, să stea la rece. Numai să-mi dați voie să-l iau eu …la prelucrat!

✶

✶ ✶

Romy Rădoi, zis „Comando” simți că ceva nu era în regulă; dar prea târziu. În magazia de vară în care se adăpostise pătrunseseră trei tipi bruneți, zdraveni, care îl admirau zâmbăreți

cum se trezeşte din somn. Doi erau aproape de patul pliant, al treilea, mai curând gras, cu trăsături parcă asiatice, rămăsese crăcănat, în dreptul uşii deschise.

Automatul era sub pătura ce-i servise drept pernă. Romy se ridică binişor în fund, îşi puse picioarele jos, încercă să-i aiurească, făcând pe speriatul, „năucit încă după o beție”.

— Am intrat şi eu aici… N-am acte…

— Dar heroina o ai? râse unul din cei trei.

Oamenii „Lordului” erau şi se lăsa cu bal.

— Heroina? se miră Romy, dar mâna sa apucase pătura, o zvârli brusc spre cel mai apropiat, înhăță automatul.

Celălalt tip i-l zbură însă din mână cu o lovitură de bombeu. În următoarea clipă zbura însă şi el peste cap, Romy Rădoi reuşi să-l pocnească şi pe al doilea, răsucindu-se brusc, dar se trezi izbit în ceafă de ceva care…*picase parcă din tavan.*

Când îşi reveni, avea mâinile şi picioarele legate strâns. Zăcea pe burtă, lângă pat, în timp ce ăia doi îl loveau cu picioarele. Cu coada ochiului zări în mâna celui din dreptul uşii o sculă orientală cu lanț. Cu aia îl muiase.

Apoi se petrecu ceva ciudat. Grăsanul se prăbuşi pe burtă, în mijlocul magaziei. Al doilea brunet pică peste el, al treilea se întinse moale pe jos, deşi… ăsta nici nu păruse atins de tipul blond care apăruse din senin. *Cine era*?

Blondul se apropie, luă de jos automatul, îl admiră, aprecie:

— Frumoasă jucărie! Ia spune! Vrei să te agăț de pironul de colo, să aştepți deşteptarea băieților ăştia răi? *Sau* mergi cu mine, să-mi arăți unde-i marfa bună?

— Şi după aia? Mă laşi în viață, nu? rânji „Comando”.

Blondul ridică una din mâini, zise cu silă:

— Promit! Nu mi-a plăcut niciodată să strivesc păduchii din părul altora!

Cine era ăsta? Şi *pentru cine lucra?*

VII. **HOŢII SE SIMT ÎN NESIGURANŢĂ**

A mai rămas doar jumătate de ceas până la ora când stabilisem întâlnirea cu vecinul meu de bloc, sereistul. Şi fac parte din oamenii care sunt punctuali. Iar Nuță Nițache constat că îmi mănâncă timpul, povestind şi repovestind cum au intrat, el şi Gică, în vila unui profesor universitar şi cum au fost „prădăluiți” de doi tipi, la ieşirea din vilă; cum încercaseră apoi, el şi „partenerul” Gică, să îşi recapete „agoniseala”. Istorioara asta ar fi hazoasă, dară aş avea eu timp. Dar n-am. Aşa că încerc s-o scurtez.

— Nuță! Ăia doi care v-au prădat, erau polițişti?

— La început am crezut că da, după aia că nu; după care …iar da. Acuşi… al dracului să fiu, dom'comisar, dacă mai ştiu ce să cred! mă lămureşte Nuță.

— Explică de ce! Nu cu amănunte!

— Când ne-au umflat din stradă şi ne-au adus înapoi în cocioaba lui dom'profesor, aşa am crezut. Şi eram fierți, dom' comisar! Că puteai jura că *e* caralii! Adică, să iertați, polițişti! Ne-au găbjit ca la carte, ne-au luat cu numele tatălui, *procest* verbal, inventarul pricopselii, ce mai! O sfeclisem! Mă şi vedeam student la academie! Adică pe vreo câțiva ani buni, în zeghe. Gicu şi mai rău. Că… asta nu…

— Adică nu ce, Nuță?

— …Că ieşise nenorocitul de Gică de la fereală! „Învoit pe trei zile, pentru bună purtare”! Na, acu v-o spusei şi pe-asta, geme aproape Nuță.

— Şi se-apucase să…?

— Ce să facă şi Gică, dom' comisar?! răbufneşte Nuță. Că terminase lovelele, bambiluşca lui îl lăsase pentru altul, pachete nu, parai nu, ce să facă amărăşteanul aşa, la pension?! S-a gândit să-şi scoată şi el de-un bufet, pentru a-i mai îmbuna pe tartorii de-acolo, na, ca omul! Şi ieşeam noi din bordeiul lui dom' profesor. Ne şi văzusem bravi! Bijuuri, arginteală, plus aproape unşpe mii, verzişori nou-nouți găsisem la dom' profesor. Bani „munciți", sigur! Da' pe ăla nu-l întreabă nimeni, dom' comisar! bombăne invidios hoțul.

— Îmi mănânci timpul, Nuță!

— Credeam că *e* curcani adevărați… adică polițai, să iertați. Şi că… am cacarisit-o. Başca ne halea pe-amândoi, nu? Da' când ne-au văzut ei fierți bine de tot – că dobitocul de Gică mai încercase să dea şi cu şişu – ne ia, adică aşa, la sentiment, unul din ăia doi. Cică ei ar putea să ne ierte, dacă ne pocăim. Că am putea să ne înțelegem. Să-mi vină rău, nu altceva, dom' comisar! Că eu îi propusesem mai-nainte asta, da' mă luase cu „plus încercare de mituire"! Şi acum… Mă gândeam eu… poate facem juma-juma! Ori ne lasă bijuteriile sau argintăreala! Sau măcar câte două mii de parai, că, vorba aia, noi, muncisem, nu?

— Mă, Nuță, tu îți dai seama ce spui?

— Ei, lăsați, dom' comisar, că mai *e* unii, ştiți şi matale, zău, cu care te mai poți înțelege, ca oamenii! Dar ăştia nu aşa voiau! Ne mai fierbe ăla, care părea şef, un pic, după care bag eu seama că lupul ăla rău voia toată agoniseala! Dar şi pe noi, să ne facă trompetişti! Asta ca să nu ne dungheze, ştiți?! Zicea că ține el la păstrare procesul-verbal şi agoniseala; nu „dă curs", adică mergem pe burtă toți, dacă, dacă, zicea el, le mai vindem trei ponturi. Adică să-i mai umfle şi pe alții! Să-i ia din oală, ca pe noi!

— Nu v-ați învoit.

— Ba da, dom'comisar! Acu' dumneavoastră ştiţi că eu nu. Dar eram în găleată de tot! Tolomache de Gică şi mai rău! Aşa că ce mi-am zis? Spun ca ăştia şi …ne rătăcim dracului pe undeva, pe la Arad, Timişoara, ori mai departe, până trece furtuna! Poate aranjăm şi cu nişte hârtiuţe pe-acolo, cum că eu „eram departe încă de trei luni"!

— Cum asta, Nuţă?

— Eh, dom' comisar! N-aţi zis să lăsăm amănuntili?

— Atunci zi o dată cum v-aţi dat seama!

— Ne-am dat! Că la despărţire, ne-au lăsat un celular.

— V-au lăsat un celular?!

— Păi, vedeţi că vă miraţi şi dumneavoastră, dom' comisar?! Că şi noi ne-am mirat. Ştiam că poliţia *nu vă dotă* cu aşa belea! Că-i curată belea, să ştiţi? Unu' tocmai aduna într-un bordei. O pereche dormeau ca doi prunci alături. Când îl sună bâzdâgania, că-l uitase capsomanul în buzunar. Muierea sare ca arsă, a crezut că-i venise acasă legitimu' şi…

— Nuţă, eu în cinci minute plec, înţelegi?

— Aoleu! Păi atunci… Ieşisem noi din vila lui dom' profesor, când ne dădură drumul ăia doi, ieşisem cam năuci, aşa, da' numai că îl aud pe Gică: „Crezi c-au fost poteraşi ăştia, nea Nuţă?! Că eu nu crez! De unde mă-sa celular la ei? Că o mai fac şi pe cinstiţii! Adică n-au vrut să împartă. Şi, dacă e cinstiţi, de unde celular, să ne mai doteze şi pe noi!? Şi – am înţeles, zic pe scurt, dom' comisar – am hotărât noi …să ne luăm înapoi ce era al nostru. Cioaca aia cu *procestul-verbal* fusese dimineaţa. Pe seară mă văd cu patru caftangii; foşti de-ai lui Jan-"Chelu", care ştiam eu că nu prea aveau ce face şi nici ce bea, că…Am înţeles, fără amănunte! face hoţul, văzuse un gest al meu. Pe scurt atunci, apăs eu pe burtica zbârnîitorii ăleia, cum ne învăţase, auz vocea lupului rău, îi spun că am un pont. Ne înţelegem, să ne vedem.

— Aşa vă ceruse el? Nu puteai să-i spui, prin celular, locul unde urma să se spargă o vilă?

— Nu. Că al dracu' ne-a zis, „fără detalii prin celular". Să-i spun numai că am ceva pentru el şi ora la care să ne putem vedea! Locul ni-l spusese el. Loc de ocnă! Spre o margine, între blocuri. De mi-era şi frică, dacă aş fi mers singur acolo. Că acum şi mie mi-e frică să mai umblu noaptea, dom' comisar

— Ai! Cum aşa?

— Păi, *e* nenorociții ăştia noi, care nici să-nvețe o meserie nu ştiu! Gică e din ăi cuminței, zău nu vă mint! Că *e* alții, care îi apucă amocu rău, că n-au prafu' bun. Şi vâră cuțitul în tine, pentru un ceas ori un portofel cu mai nimic, cum a pățit unu', cunoscut de-al meu…

— Înțeleg, te simți în nesiguranță! Zi mai departe!

— Păi, chiar mă simt în nesiguranță, dom' comisar, cu toți ăştia care umblă cu seringa în buzunar ori cu prafu' în nas, zău cu ăştia ar trebui să faceți ceva, că…

— Înaintează o propunere scrisă! La …cine vrei tu! Şi zi mai departe! I-au bătut caftangii sau nu? Tu ai participat la bătălie?

— Eu? Ce, eram nebun?! Că văzusem cum îl miruise pe Gică, asta în bordeiul lui dom' profesor, când scosese Gică bisturiu. Aşa că, în câmpu' ăla dintre blocuri, stăteam tupilat. Da-i spusesem şefului ălora patru că au de-a face cu doi bătăuşi de soi. Aşa că veniseră oamenii pregătiți. Care c-un box, care c-o rangă, care cu un lanț, care cu mai multe. Asta cu toate că erau nişte zdrahoni.

— Şi totuşi…anticipez eu.

— M-am crucit! Că i-a zvântat pe toți, dom' comisar! Lați i-a lăsat! Ăla rău, de părea şef, el i-a tăbăcit pe toți patru! Ălălalt a dat şi el; dar adevărul e că şefu', „Lupu" ăla rău, i-a domolit pe toți. Pachet i-a făcut, unul peste altul, după care a

strigat la mine! Mirosise el că eram pe-aproape, dar nu mă vedea.

— Şi ce-a strigat?

— Că ne lasă trei zile, mie şi lui Gică, să ne pregătim năsăliile.

— Gică unde e?

— Mai avea o zi de învoire, dar s-a dus înainte! La-ntristare s-a dus, cam verde! Că, dacă-i adevărat ce cred eu… Cred că-i pe dric Gică. Şi că-l terminase, încă în bordeiul lui dom-profesor, lupu ăla rău care ori e …ori a fost polițai.

— De ce crezi asta?

— *Una*, cum ne-a pregătit tacâmul. Când a făcut procesul-verbal! *Alta* că… l-am văzut cum îi punea pe-ăia patru jos! Toți pe burtă ajungeau! Şi el parcă… dădea să ducă mâna la spate, să scoată şi să le pună brățărili! Da' nu le-a pus.

— Văzuşi tu asta, noaptea?

— Văzui, că era o lună! Şi… De-aia…nu mai ştiu ce să crez, dom' comisar. Da' mi-e frică.

— Ia spune-mi cât ai înflorit?

— N-am înflorit-o, dom' comisar…

— Cum să nu? Ai zis întâi că Gică e în spital; după aia că s-a prezentat la puşcărie.

— Pe cuvânt de cinste, dom' comisar, că la puşcărie s-a dus! Da-l mutară azi-noapte la spital, că-i era rău de tot; de i-a speriat pe-ăia. De la caraba de i-o arsese „Lupu", când a vrut Gică să dea cu şişul! A zăcut atunci vreo zece minute Gică. Şi întreg nu mai era, încă de când am plecatără noi doi din bojdeuca lui dom' profesor!

— De unde ştii că l-au mutat la spital?

— Că m-a sunat acasă, pe tilifon, o doamnă doctor de-acolo. I-o fi spus Gică numărul. Că… în afară de mine… Gică nu mai are pe nimeni.

— …Ce spital?

— Asta… nu mai ştiu. Ba parcă… A zis ea ceva, a zis, crez, şi cum o cheamă; dar eram aşa de năuc azi-noapte, când a sunat că… Venisem după războiul cu ăia patru lăsați grămadă. Mă cam şi troscăisem…

— În procesul-verbal încheiat acasă la profesor era scris şi numele polițiştilor, da?

— …O fi fost, dom' comisar. Dar… nici nu m-am uitat.

— Acum mă minți!

— Nu, dom' comisar! Am eu obicei să citesc bine *procestele-verbale* şi numele ălora de mă priponesc, numai că… Eram cu gândul la… la altceva atunci… Că… Ştiam de brişca lui Gică şi…

— Nu vă percheziționaseră?

— Ba da. Dar pe Gică nu „Lupul", ălălalt care era cu el îl căutase de negi. Şi crez că…ăla, ăla s-ar putea să nu fie polițist…

— Îmi ascunzi încă ceva, Nuță!

— Nu vă ascunz, mă gândeam dacă… o fi aşa sau mi s-a părut. Când a fost cu zdrobeala aia dintre blocuri… Parcă la un moment dat…ăla de era cu „Lupul" a strigat la el. Un nume, dar nu sunt sigur…

— Ce nume?

— Paul, parcă. Aşa crez, dom' comisar.Nu pui mâna-n foc pentru asta. Că e posibil să fi fost Paul şi unul din hăndrălăi ăia; că… nu-i ştiu pe toți cum îi cheamă.

Îl las pe Nuță în grija lui Crişan; să se joace împreună. Să le facă portretul celor doi polițişti ori falşi polițişti, pe baza amintirilor din război ale lui Nuță. Doi polițişti, mult mai probabil, foşti polițişti; dintre care unul a căpătat deja – chiar în cursul dialogului meu cu hoțul – o poreclă. Una care, poate, îi va

rămâne: „Lupul”! Dacă e ce… *refuz eu să accept*, s-ar putea să fie o poreclă mai reuşită decât bănuieşte Nuță.

În „biroul mare”, Lil nu mai e, dar îl găsesc pe Niciu. Care stă pe un scaun, cu coatele pe birou. Pare „să monitorizeze” un virus nou, care, probabil, e acolo, undeva, pe tăblia de lemn.

— Ce faci, Niciule?

— Nimic, dom’ comisar. Mă gândeam că poate mai aveți nevoie de mine. Cu Țucu ăla din vecini am verificat. Tipul a evadat într-adevăr de câteva ori din spital, dar o luase pe droguri. Acum e de-o săptămână în cămaşă de forță. Nu-i el, o pistă închisă, oftează Niciu.

— Te-ai cam speriat azi, aşa-i? întreb moale, fără ironie. Că Niciu nu-i un om care să se sperie uşor.

— Nu prea înțeleg…cum de mai suntem în viață, zice la fel de moale Niciu. Că, aşa cum v-am zis, am simțit miros de gaz, încă de pe coridor. Când am intrat în camera aia unde aveau crematoriu şi am văzut lumânarea arzând pe jos… Nu ştiu cum m-am repezit şi-am stins-o nu ştiu când am închis robinetul de gaz, dar… Nu ştiu nici cum…de nu bubuise până atunci! Vă dați seama… Dacă mai întârziam câteva secunde, cred că…

— Exista, probabil, o gură de aerisire, pe undeva, Sau – Dumnezeu ştie! – ne apără vreun sfânt. Ori ai un înger păzitor.

— Credeți în aşa ceva?

— Nu ştiu, Niciule. Comunismul m-a făcut să-mi pierd credința. Tranziția m-a făcut să-mi pierd şi… necredința.

— E bună! surâde Niciu.

— Citesc atâtea în ultimul timp. Despre fapte incredibile, despre oameni care simt prezența unor spirite, care pot ghici unde e ascuns un om răpit ori un cadavru, alții care văd cu ochii legați, care află boala cuiva, uitându-se la o poză; ori care povestesc, cu lux de amănunte, despre „lumea cealaltă”,

încât – logic – nu pot admite că totul este escrocherie. Dar hai, că nu avem timp acum, de filosofie! Du-te acasă, mă, băiatule!

La ora 18,05 bat la uşa ex-colonelului Enescu.

Mă studiază prin vizor, deschide, intrăm în camera de zi, unde radio-portativul transmite nişte valsuri vieneze.

— Îmi pare bine că ai venit, zice ex-sereistul. Am să îți spun lucruri interesante; bune să nu mai dormi la noapte. Dar mai urgent e altceva. Am alături un tânăr, care a venit la mine. Îl cunoscusem încă înainte de-a pleca el în Germania. După aia a ajuns şi în „State”, unde – copil teribil cândva – şi-a luat un doctorat în informatică. Are o minte brici! Dar… Pare „în rahat până-n gât”, după propria-i expresie. Cred că ar fi bine să vorbeşti cu el.

— Alături, unde?

— În camera cealaltă. Îl cheamă Mihai Horn. I s-au furat actele, laptopul…

— Regret, dar am pe cap altele! Să se adreseze…

— Nu. Nu vrea, nu poate. Dar zice că n-o să-ți pară rău, dacă îl ajuți.

N-o să-mi pară rău, dacă-l „scot din rahat”?! Wanda – alt fost copil teribil – îmi spusese cândva… cam aceleaşi cuvinte. Nu-mi păruse rău niciodată. Dar Wanda e Wanda; cu promisiunile altora mă prăjisem de câteva ori bine de tot. Ăsta… cine o mai fi de fapt? Şi ce-o vrea?

— Să-l vedem, atunci!

— Eu o să rămân în camera asta, mă anunță Enescu. Dacă am învățat ceva în ultimii ani, e că cel mai mult trăiesc cei care ştiu cât mai puțin. Şi sunt oricum la pensie acum! încheie fostul sereist, ia tranzistorul, îl duce în camera alăturată, îl pune pe masă şi…ne lasă singuri.

Încăperea pare să fie o bibliotecă. Rafturi de cărți de sus până jos, un birou. Cu mâinile aşternute pe brațele unuia din cele

două fotolii, găsesc un tip de 30, poate 35 de ani, cu o expresie complet rătăcită.

— Sunt comisarul Dan Vasiliu. Aud că ați fost furat, domnule Horn. Vă previn că sunt foarte grăbit. Aşadar, când, cum?

Îmi relatează că a fost drogat şi furat ieri, de o femeie frumoasă, brunetă, care a reapărut cu tupeu azi şi vrea să-l şantajeze. Un chelner i-a spus că femeia ar fi „Prințesa" şi că „e aşa" cu poliția. Adăugă că, dacă nu are laptopul şi actele, el poate să se spânzure. Na, altul care vrea să se spânzure!

— În Bucureşti sunt tot felul de prințese în ultimul timp. Alte amănunte?

— Cred că e țigancă. Dar una şcolită. Isteață, îndrăzneață, foarte picantă; cu picioare splendide, ochi verzi… În ambele cazuri când am văzut-o era îmbrăcată în haine de culoare oranj. Oranj, cu negru.

Îmi place tipul ăsta. Nici eu n-aş fi fost în stare să fac un portret mai clar şi succint al Liței. Numai de n-ar fi o cacealma!

— Admițând că ar fi posibil să vă găsesc obiectele…

— Măcar laptopul şi portvizitul! Banii, maşina, ducă-se!

A doua oară a pus laptopul pe primul plan.

— Ce oferiți în schimb? întreb eu franc, americăneşte.

— Să zicem… numele a şase specialişti în alarme care lucrează pentru nişte hoți mari?

— E infim. Laptopul de ce vi se pare prețios?

— …Nu pot să vă spun asta.

— Splendid! Dar îl vreți înapoi, da?

— Şi cât mai repede cu putință. Nu veți regreta, domnule Vasiliu. Am şi informații care *vă interesează mult.*

Zece minute mai târziu, de la un telefon public, formez numărul Liței, bruneta devenită blondă şi redevenită brunetă. Aud, spre surprinderea mea, glasul „Blondei".

— În sfârşit! Dacă ați şti cât de mult vă aştept!

Încep să cred că am noroc. Dacă Lița-“Blonda” e acasă la ora asta – sper, singură – şi dacă mă aşteaptă. *Dar o fi singură*?

— Cu cine eşti acolo, Lița?

— A, cu tembelizorul! Dacă vă spun că v-aştept! De trei ori vă căutai la telefon! I-am lăsat vorbă caramelei matale.

— Cui?!

— Ilenei! Nu-i şi ea de-a noastră? râde Lița. Veniți?

De-a lor?! Ileana?! A, da, Lil mă prevenise că Ileana e pe jumătate țigancă, îmi spusese asta, încă de când o angajasem pe „caramea”.

— Aşteaptă-mă, sosesc! închei eu, dar formez imediat numărul de telefon de-acasă al Ilenei, întreb scurt: Ileana, m-a căutat azi la telefon vreo femeie?

— Da, zice Ileana. De trei ori, între orele 14 şi 16, până am plecat eu. Mi-a spus să vă spun că Lița, aşa a zis că o cheamă, are să vă comunice…

— Mulțumesc, Ileana.

Peste alte zece minute sunt în apartamentul „Blondei”. Şi-a transformat „livingul” în ceva ce seamănă a muzeu de antichități. Ar fi interesant să văd ce-a achiziționat pe-aici.

— Scoate, drac oxigenat, scoate iute ce-ai furat! intru eu direct în subiect.

— Care „drac oxigenat”?! se supără „Blonda”. Nu vedeți că v-am ascultat sfatul? Că m-am făcut „bronetă” la loc? Şi cum „ce-am furat?”, că m-am lăsat de mult, nu ştiți?! se supără şi mai tare Lița, e atât de serioasă, că-ți vine s-o şi crezi.

— Te-ai lăsat de buzunare şi-ai trecut la drogarea partenerilor de pat! Lița, n-am timp azi de poveşti. Unde-s actele lui Mihai Horn, banii, maşina lui şi laptopul?

— Ptiu, fir-aş a dracului! Cum ghicişi? Dom' „Cronometru", hai zău, să facem amândoi o afacere! Ne-apucăm de ghicit!

— Lița! Unde-i agoniseala?

— Păi, ce-s nebună, s-o țin aici?!

— Ce-ai vânturat din ea?

— Nimic! A dracului să fiu, nu m-am atins nici de euroi, că…mi s-a făcut frică.

— De ce ți s-a făcut frică?

— Dom' „Cronometru", ştiți matale că-l vând pe „Chelu" acum? Ăla mi-a dat orden să mă lipesc de Mişulică ăsta. Prin Fane mi-a transmis, că-i urgentisimo-galopando! Dar eu îi şterpelisem deja lui Mişulică toate ălea de le ziseşi adineauri. Îi picasem cu tronc lui Mişulică, încă înainte să primesc ordinu' lui Jan. Da' laptopul e cu o parolă a dracului…

— Ştii să umbli cu laptopul?!

— Ştiu. Da'n ăsta n-am putut intra! Şi când am mai văzut şi nişte cărți de vizită, ălea de le-avea Mişulică-n portvizit, mi-am dat eu seama că-i… cam nasoală treaba. Că-s nişte nume de granguri acolo, mari de tot. De-aia am vrut să mă sfătuiesc cu matale, să-mi ziceți ce să-i zic lui „Chelu"!

— Îi spui că îl agățaseşi pe Mişu, dar era grăbit. Nimic despre ce i-ai luat. Ia adu marfa, să văd şi eu!

— Stai numai un picuț! Că-i la o vecină! zice Lița.

Revine peste două minute „Blonda", în mâini cu o geantă diplomat cu cifru! Uite-a dracului! Meştereşte la cifru, deschide geanta, scoate portvizitul, din el cărțile de vizită.

Ei, drăcia dracului! Are dreptate fetița asta „bronetă", sunt câteva nume …de speriat! Cel mai interesant mi se pare că Lița cunoaşte numele astea; că ştie cine sunt tipii. O credeam apolitică. O vrea s-o ia pe urmele Wandei?!

De ce totuşi n-a dus Lița toată marfa asta lui Jan-„Chelu”? M-o simpatiza ea, dar…

— Eşti isteață, Lița! Informațiile sunt valoroase într-adevăr. Ai vreun necaz în prezent?

— Eh! Unu’ micuț. C-un colțan de la matale de-acolo! Vrea să-mi facă iar cazier!

— Cum adică „iar”?

— Păi, am avut unul mai de mult, pentru „buzunare”. Da’ ăla s-a şters, am avut grijă! Nu mi-ar trebui cazier, dom’ „Cronometru”. Că eu, acuşica, acuşica, absolventă de facultate! Nu mi-ar cădea bine, de! Că mă gândesc şi eu la ziua de mâine. Mai ştii când e bine să fii lacrimă de curată?!

— Cu ce te-a prins, cine, cum?

— C-o razie de-aia, la un bar de noapte.

— Aveai la tine droguri?

— Eu?! Ce-s dilie?!

— Arme?

— Doar un brici. Icişa! arătă Lița undeva cam mai sus de genunchi. Ce să facă o fată singură, noaptea, că e…

— Cine-i polițistul?

— Martin, sonatu’ ăla…

— Gurra!… Martin nu-i „sonat”, clar?! Aranjez eu cu Martin. Ia spune-mi altceva, Lița!… Iartă-mă, dar…Nu-mi amintesc bine cum a fost…cu prima noastră întâlnire.

— Hă! Habar n-ai! Nu că „nu-ți aminteşti bine”, zice, parcă cu altă voce, Lița. Te-am simțit eu de mult. Da’ ce-mi pasă?! Că, dacă nu erai matale atunci, dom’ „Cronometru”, picioarele astea două – le vezi? – nu mai erau. Ajungeam o amărâtă de cerşetoare. Şi uită-te bine, zău! Nu era păcat? Zi că nu, dacă poți!

*

* *

— Şefu, nu se lasă deloc „Irlandezul”, recunoscu Bebe. Zice că „ştie multe”. Că-i amestecat şi „Ducele” în afacere.

— „Ducele”?… A ajuns heroina la el?! izbucni „Lordul”.

— Asta n-a vrut să-mi spună. Şi mi-e că…dă ortu popii, javra, dacă mai…

— Adu-l încoace!

— E-aici, afară! zise Bebe, deschise uşa şi făcu semn unuia din oamenii lui, care vârî în cameră un „Irlandez” aproape de nerecunoscut.

— Bebe, tu pregăteşte o dubiță! Pentru un drum la pădure. Că, în cinci minute, o să-ți dau să îngropi acolo ceva, zise aparent liniştit „Lordul”; aşteptă până când Bebe şi ajutorul lui ieşiră din cameră, preveni: Să ştii că nu glumesc, idiotule! Ce-ai primit pân-acum, e floare la ureche! Ai să-ți doreşti să fi îngropat, fie şi de viu! Dacă mă mai minți…

— Jur că nu vă mint, îngână „Irlandezul”.

— Ce amestec are „Ducele”?

— Unul din oamenii lui, domnule. A săltat marfa de la Piteşti… Înainte să ajungă omul meu acolo.

— Înainte?! Şi tu ştiai asta! Dar mi-ai îndrugat poveşti.

— Eram sigur că …o recuperăm repede.

— Zău?! Cum? rânji „Lordul”.

— Oamenii mei au aflat cine-a săltat marfa. De la nevasta proprietarului garajului din Piteşti.

— De la nevasta… E şi aia amestecată?!

— Cred că da. Cred că …se culca mai de mult cu omul „Ducelui” şi… Dar oamenii mei sunt acum pe urma hoțului. Ştiu cine e …Au să-l găsească, vă jur! E unul nou, de-şi zice „Comandou”. Un tip pletos, îmbrăcat numai în negru. Îl găsesc oamenii mei. Îl găsesc singur! Că am trei caftangii…

✶

✶ ✶

— Încă o treaptă!… Şi încă una! Gata! Am ajuns!

Guțu, fiul lui Jan-“Chelu” încremeni îngrozit. Mersese să facă „o partidă de pomină” cu una din „fetele” lui tat-su, despre care auzise că-i nemaipomenită. Gagica îl primise bine, băuseră o şampanie, după care…În mod sigur, fusese drogat. Ratase partida, se trezise într-un portbagaj de maşină, cu mâinile în cătuşe şi cu un sac de cârpă pe cap.

Acum, îl cărase, mai mult pe sus până aici, ținându-l cam de ceafă, un tip pe care-l simțise solid. Îl adusese în ceva ce părea să fie un subsol. Aveau să ceară răscumpărarea! Cine ştie cât! Dacă ăştia nu, Jan vrea să-l jupoaie sigur! Dacă însă… aveau să-l omoare aici?! *Ai cui oameni or fi fost*?

— Scoate-i sacul! auzi o voce de bărbat.

Cel ce îl adusese pe scări îi scoase cârpa aia de pe cap. Descoperi că se aflau nu într-un subsol de bloc, cum crezuse. Subterana unui mare magazin probabil era! Unul rămas, încă de prin ’89, neterminat. Că încăperea în care se găsea era luminată prost, doar de un bec, fixat la capătul unui fir „clandestin”. Pereții şi tavanul numai beton, miros de mizerie, de stătut, de umezeală. Doi indivizi cu ciorapi pe față. Unul cam în spatele lui; celălalt lângă o maşină fără număr, o „Dacie” prăpădită, cu portbagajul deschis. Iar în portbagaj… în portbagaj se vedeau nişte pungi de plastic, pline cu ceva alb. *Heroina*!?!

— Spune care din pungi o doreşti! Alege, oricare! ceru tipul de lângă maşină. Ăsta e un cadou din partea mea, să i-l duci lui tat-tu!

Cadou?! Să i-l ducă? Adică aveau chiar de gând să-i dea drumul? Ba să-i mai ducă lui Jan şi… şi un pachet cu heroină?! Ce schemă o fi fost asta?

— Hai! Spune! Al câtelea pachet, din care rând! Sau, dacă vrei, de sub primul strat de pachete!

Dumnezeule! Era plin portbagajul?! Heroina pe care o căutau toți? Era la ăştia? Cine erau?!

— N-auzi, mă?! îl înghionti cel din spate. Zi, care-ți place!

— Al doilea, din… din ultimul rând, dar din… din stratul de dedesubt! se bâlbâi Guțu.

Cel de lângă maşina îndepărtată, cum îi ceruse el, al doilea pachet din ultimul rând, scoase de sub el un alt pachet, întrebă:

— Ăsta?

— Da.

— Bine, drăguțule! I-l duci lui Jan. Îi spui că va primi întreaga marfă, cu 25 la sută sub prețul de livrare al pieței. Dacă vrea să facem afacerea, pune, până mâine, la ora 12, în contul ăsta, o sută de mii de parai. Dacă nu vrea, rămâneți cu cadoul! Ai înțeles? Repetă!

Guțu repetă, nevenindu-i încă să creadă. Individul care părea să fie şeful îi vârî un cartonaş pe care era scris ceva în buzunarul de sus al cămăşii. Îi vârî şi punga de plastic în sân, sub cămaşă şi întrebă:

— Mai ai ceva de zis?

— …Şi…şi după ce pune banii în cont…

— Am să vă anunț eu când şi unde vă livrez heroina. Curând. La telefon am să vă spun şi o parolă: „Nu uitați banii, flăcăi!” Asta ca să ştiți că sunt eu. Repetă!

Guțu repetă cuvintele, individul reluă apăsat:

— Dacă vă pune dracu să încercați să aflați cumva ce-i cu contul din bancă, afacerea cade. Iar cu prima ocazie când ne întâlnim, drăguțule, n-aş vrea să fiu în pielea ta. Că n-ai să mai mergi „la fete” niciodată. De aia care te-a adormit, nu vă atingeți! Că… n-a avut de ales. E ceva neclar?

— Nu, domnule! îngăimă acum înviorat Guțu, calcula deja în gând avantajele afacerii.

— Sacu-n cap şi du-l la aer! comandă scurt tipul.

VIII. **TREBUIE SĂ ŞTII SĂ NEGOCIEZI**

De la o cabină telefonică, îl sun pe Lucrețiu Armăşilă. Vreau să mă scuz, pentru că voi ajunge la el mai târziu decât ora fixată. Când încerc să fac asta, aud vocea lui Lucrețiu furioasă:

— Duceți-vă la dracu, toți! Julietta era în maşina care s-a făcut scrum! De altceva nu-mi mai pasă!

Ipoteza lui Simescu? I-o împărtăşise Simescu? Ce altceva îi mai spusese la telefon?

— De ce credeți că Julietta era în maşină?

— Simt eu că-i aşa! aproape țipă Armăşilă, după care mă mai trimite o dată la dracu şi închide.

Simte? I-auzi! O fi vorbit la telefon cu Iulia? Să fie într-adevăr morți Julietta şi răpitorul sau „răpitorul” ei? Constat că dramele familiei Armăşilă – că trebuie să fi aflat Lucrețiu şi de moartea „guvernantei”, care „era ca o mamă” – nu mă impresionează deloc. În definitiv, în lume mor zilnic mii de oameni, unii de foame.

Când reajung în apartamentul ex-colonelului Enescu, gazda priveşte la geanta diplomat.

— Nu cumva i-ai şi găsit ceva din obiectele furate?

— Pe toate.

Enescu ridică o sprânceană şi remarcă:

— Eşti mare, domnule!

— Am avut şansă.

Enescu ridică acum ambii umeri. Nu pare să facă parte din oamenii care cred în şansă. Mă previne:

— Fii atent cum îți joci cartea! Că tipul ştie multe şi e speriat rău. Mi-a cerut o maşină de scris, hârtie şi mănuşi. Vâră şi scoate hârtia din maşină cu mănuşile pe mâini. Sper să nu fie un truc, n-aş vrea să te fraierească.

— De ce credeți că ar face-o?

— Dragul meu, eu am învățat să nu mai pun mâna în foc pentru nimeni. Şi important în zilele noastre nu mai e doar să fii bun, în indiferent ce domeniu. Ci, în primul rând, să ştii să negociezi. Ştii?

— Nu cred. Poate au să ne învețe la următoarea reciclare. Dar vă mulțumesc şi pentru acest sfat.

— Regula numărul unu în negocieri! Zici mai întâi nu! Iar de mulțumit, să-mi mulțumeşti la sfârşit, dacă vei avea de ce.

Pe Mişu Horn îl găsesc scriind de zor la maşină. Priveşte la geanta diplomat, întreabă:

— Le-ați găsit?! Pe toate?!

— Da, spun liniştit, Mişu oftează din adânc, eu însă adaug: Să vedem ce vă pot da. Laptopul nu.

— N-aveți ce face cu el! râde Mişu Horn. Sunt specialist în spargeri de coduri, chestii de-astea. Vă dați seama că ştiu să-mi apăr informațiile.

— Şi Pentagonul credea la fel. Şi-aud că le-a spart codul un puşti! amintesc eu, realizez că am atins un punct sensibil, dar mister Horn revine:

— Dacă se fac încercări repetate de acces la laptopul meu, se şterge tot, domnule Vasiliu.

Drace! O fi adevărat? Nu mă pricep. Dar mă întreb… Lița câte încercări o fi făcut?

— Vrei să jucăm în continuare la cacealma? Să ne târguim pe felioare? *Ai timp*?

Iar par să fi atins un punct vulnerabil, că Mişu îşi pune mănuşile pe mâini, gânditor; ia cele câteva file scrise la maşină, le bate de măsuță, să le facă „un vraf ordonat”, mi le întinde spunând:

— O.K., domnule Vasiliu! *Timpul* e de partea dumneavoastră. Cred şi *Şansa*. Un zeu şi-o zeiță în fața cărora mă plec, surâde Mişu dezarmant. Citiți astea întâi! Eu am să mai scriu ceva. Că am nevoie de laptop mâine dimineață.

— Hm! Să vedem! spun şi încep să citesc.

Îmi vine să mă crucesc, după primele fraze. Joacă oare la cacealma? O fi vreun mitoman? Când am isprăvit cele câteva file, nici nu ştiu ce să spun, ce să fac. Mişu bate la maşină mai departe. Ce-o mai fi scriind? Că ce-am aflat deja e stupefiant. O afacere bine pusă la punct, care – afirmă Mişu – „e menită să stoarcă țara de valorile sigure pe care le mai are”. Obiecte de patrimoniu de prin muzee şi mănăstiri, dar şi de prin case particulare. Se prevăd însă şi speculații financiare, fraude de proporții, pe computer; şi alte minunății murdare pe care nu le înțeleg bine – în domeniul escrocheriilor bancare pe ordinator n-am lucrat niciodată. Pentru toate astea, Mişu susține că vor fi aduşi specialişti străini, dar că se scontează şi pe aportul unor autohtoni, spărgători de seifuri ori de coduri. Că unii hoți de soi şi escroci au fost deja scoşi de prin puşcării. Cu alții „neprinşi niciodată” – scrie Mişu – deja s-a luat legătura. Un anume „domn Hary” îşi petrece timpul stabilind „relații de afaceri” cu oameni mari. Menționează că unii „sunt de mult în joc”; că s-au scos, cu ajutorul lor, „oficial sau nu” valori mari din țară, în ultimii 15 ani. *Ce-o fi scriind în continuare*?

Mişu Horn îşi pune mănuşile pe mâini, scoate hârtia din maşină şi mă uimeşte din nou:

— Ce ați citit e „povestea”! Pe pagina asta sunt referiri concrete la persoane. Nume, adrese, modalități de contactare, de eventual şantaj.

— Ce e adevărat? încerc să-l surprind şi eu.

— Totul, domnule Vasiliu. Ştiu cu cine vorbesc. Ştiu că sunteți al dracului şi mergeți până în pânzele albe, dacă vă fraiereşte cineva. Mai ştiu că pentru dumneavoastră a fost pusă la punct o întreagă strategie! râde Mişu. Aceea ar fi pagina următoare, pe care am s-o scriu – scuze! – dacă îmi dați laptopul. Şi cărțile de vizită. Astea mă interesează.

— Declarația dumitale…

— Scuze din nou! Nu e o declarație. E o notă pe care, vă dați seama, nu voi recunoaşte nici mort că am scris-o. Că aş fi mort, *dacă* aş recunoaşte. Din acelaşi motiv nu am făcut referiri la persoanele de pe cărțile de vizită. Că eu am să le contactez, în zilele următoare.

— De ce mai aveți nevoie şi de ăia?

— O, Santa Madona! Cum ar zice macaronarii – am făcut şi la ăia o specializare, nu oficială, bineînțeles! surâde iar Mişu. Pe cei de pe cărțile de vizită se bazează *o bună parte a afacerii.*

— Ce-i, de fapt, pe laptop?!

— Pot să-l văd? se intersează mister Horn.

Descui, cum m-a învățat Lița, scot laptopul.

— Ai de gând să ştergi tot?

— Nu, domnule Vasiliu. Ar fi păcat. Că sunt nişte trucuri profesionale, unele create de mine; astea s-ar putea să fie cam 90 la sută din informația existentă. Şi mai sunt nişte date, privitoare la anumite persoane. Îmi permiteți?

Îi dau laptopul, Mişu clămpăneşte la taste, constată:

— A umblat cineva la el. Din fericire, un ageamiu.

Asta mai trebuia, să fie Lița şi specialistă în computere!

— Facem târgul, cu o condiție! propun eu.

— Păi, nu ne-am înțeles? Vă spun „strategia”, în ceea ce vă priveşte! aminteşte Mişu. Vi se pare puțin?

— Ştiu că îmi poartă sâmbetele mulți. Vreau altceva.

— Altceva ce?

— Să ne mai întâlnim.

— A! face românul americanizat, pare să mediteze profund, aruncă: Dar nu ştiți cine vă lucrează din interior!

— Bănuiesc şi-asta. Ştii dumneata sigur?

— Nu, dar pot afla.

— Acum?

— Şi acum, dar nu ar fi prudent. Că am vârât eu nişte „speciale” şi la ordinatorul domnului Hary. Îmi poate obține datele laptopul ăsta; dar, dacă altcineva lucrează acum la ordinator, va şti la ce compartiment de informații am umblat, poate afla şi ce-am cerut.

— Pari un specialist priceput, mister Horn!

— Asta-i fleac, domnule Vasiliu. Am lucrat şi pentru servicii guvernamentale. Am plecat de la ăia, că plăteau prost, previne Mişu o întrebare pe care aveam de gând să i-o pun mâine.

— Domnul Hary ăsta cum se mai numeşte?

— Brown. Dar e unul din cele şase nume pe care le foloseşte. Probabil nici unul real.

— Adresa?

— E scrisă pe ultima filă dactilografiată. Dar o să ne mutăm curând. Aşadar, revine Mişu la cererea mea, eu vă propun *o singură* întrevedere. Am să vă aduc însă atunci „cârtițele”; cele pe care le ştim noi, desigur.

— Când?

— Mâine nu, că am altele de făcut. Şi nu vreau să dau de bănuit, schimbând programul. Poimâine, la ora zece dimineața. Tot aici? Aveți un loc mai bun?

— Mă tem că nu, recunosc eu.

— De-asta mă temeam şi eu; pentru cazul în care ne-am fi văzut de mai multe ori! râde Mişu – asta-mi place la el, că e vesel.

Se amuză oare pe socoteala mea? Mi-o fi înşirat baliverne?

— Am să vă aduc şi o copie de pe „fişa” dumneavoastră! Sustrasă din computerul lui Jan-„Chelu”. Fişă în baza căreia s-a stabilit „strategia cumpărării” de către specialistul nostru psiholog.

— Aveți şi aşa ceva? Un psiholog?!

— Evident. În linii mari, „strategia” a fost deja expusă unor şefi de clanuri mafiote. Ar trebui să-i mulțumiți psihologului! Pentru că unii şefi propuseseră lichidarea dumneavoastră imediată. S-a ajuns la un pariu. Pe zece lădițe de whisky scoțian, veritabil.

Ce mă întreb acum e dacă sursa informațiilor Wandei nu-i cumva tot tipul ăsta? Ori altcineva? Care „mă ajută” astfel „să verific” informațiile, *poate false*, strecurate şi Wandei?!

Jumătate de ceas mai târziu, după ce am mai pus la punct câteva detalii şi i-am restituit lui Mişu Horn tot ce i se furase, îl găsim în sufragerie pe ex-colonelul Enescu, care a simțit nevoia să fie o gazdă bună. Pe masă sunt de-ale gurii, toate româneşti, apetisante. Mişu Horn mulțumeşte, dar se scuză, zice că a „lipsit şi aşa prea mult de sub privirile domnului Hary”. Aşa că pleacă, grăbit. Rămân cu Enescu, să dăm gata nişte slană cu ceapă roşie şi alte câteva aperitive, total neindicate de medici pentru masa de seară. Dar asta pare să fie, şi pentru Enescu, masa de prânz. Îmi spune că la prânz, tocmai îi picase musafirul, care nu vrusese să mănânce nimic, n-a mâncat deci nici gazda. Dar mă anunță că are să-mi spună acum „câteva chestii picante”. Aşa că aduce din camera vecină aparatul de radio.

— Chiar credeți că e necesar? întreb eu.

— E mai bine, zice Enescu. Nu ştii cum vine vorba şi mai scapi ceva. Noroc! Horincă de Oaş! menționează el. Află că tipul ăla în negru de care mi-ai spus e un satanist, cunoscut sub

numele de „Comando”; că pare să fi bântuit prin diferite locuri fierbinți ale planetei, ca mercenar. Numele adevărat nu i se cunoaşte.

— Sataniştii ăştia …ce vor, de fapt?

— Ce vor?! Dezordinea mondială. Semănarea urii. De-aia, ținta principală e biserica creştină. Îşi racolează adepții în special din rândul tinerilor cu probleme. Psiho-sociologii spun că mizează pe „teribilismul vârstei”. Îi momesc pe puşti cu droguri şi femei goale, asta fiind baza atracției. Ideea e dezlănțuirea instinctelor. Se ajunge la ritualuri prin cimitire, unde sunt decapitate sau spânzurate de cruci animale sau păsări. Au loc şi mutilări sau ucideri ale unor copii sau maturi. Orgii în grup, unde se consumă vin amestecat cu urină şi sânge. Se ajunge la „contacte cu Satan”, care constau în sinucideri, spânzurări planificate, la date fixate dinainte.

— Sinucideri? Spânzurări? – mi-amintesc eu ce zisese procurorul despre „guvernantă”. Totuşi, ce-i poate atrage pe nişte oameni tineri la aşa ceva?

— Cauzele …sunt complexe. Satanismul se naşte şi trăieşte din mizerie, dragul meu. Din lipsă de valori reale. Li se insuflă, de fapt, de mici, uneori din desenele animate chiar, „nevoia de libertate totală”, şi setea de a ucide. Când un erou de serial S.F. din desenele animate seceră cu o armă laser câteva zeci sau sute de „răi”, se imprimă în mintea copilului *disprețul pentru viață*. Puştiul vede apoi la şcoală profesori care dau note, funcție de ce „primesc” de la părinți. Vede preoți care se târguiesc pentru cât să ia la o înmormântare. Vede polițişti ciubucari, filme în care învinge „cine ştie să se descurce”; mai târziu descoperă demagogia unor lideri politici. Pregătirea a fost astfel făcută; a apărut deja la copil sila de o falsă ordine; înainte de-a fi tentat de un lider satanist. Şi puştiul ajunge să-şi ucidă părinții ori frații; se cunosc mai multe cazuri de acest fel.

— E vorba deci de o fanatizare?

— O fanatizare de tip religios! Căci există şi o „biserică a lui Satan”! Înfiinţată la San Francisco, acum vreo treizeci şi ceva de ani. Au propovăduitori trimişi în toată lumea, au ritualuri macabre proprii, simboluri, semne distinctive, cum ar fi pentagrama, crucea inversată, cifra 666, culoarea negru!

— Şi zvastica?

— Şi zvastica, pe care au adoptat-o, ca şi fasciştii. Că… era un foarte vechi simbol, precreştin. Prost e că, prin „Internet”, sataniştii au început să comunice, să-şi facă prozeliţi, folosind ordinatoarele care îi fascinează pe copii.

— Dar Biserica Ortodoxă oare ce Dumnezeu face?

— Proteste, comunicate. Există şi un proiect de „Lege a cultelor”, care zace însă de mulţi ani, pe undeva pe la Parlament. Zace, ca şi protestele.

— Credeţi că ar fi posibilă o combinare a sataniştilor cu teroriştii?

— Sataniştii sunt dresaţi în direcţia unei supuneri oarbe faţă de lideri. Adaugă la asta cultivarea metodică a urii! Dorinţa de a ucide sau mutila. În consecinţă, orice e posibil.

Când reajung în garsoniera mea dublă, aud, desigur, sunetul dragului meu telefon. Liliana e.

— Te-ai uitat, dom’ne, la televizor?

— E stricat. De ce?

— S-a anunţat moartea Iuliei Armăşilă. Accident groaznic de maşină, informaţie vârâtă între două crime odioase şi un viol în grup. Să-ţi mai spun pe ce post?

— Nu, că-mi închipui.

Eh, Valy a făcut o treabă bună. Să vedem acum dacă a văzut programul ăsta şi notarul Iuliei.

Abia am închis telefonul, că sună iar. Mă întreb cum m-ar tortura blestemăţia asta de invenţie a domnului Bell, dacă aş

avea şi un mobil? De data asta e Simescu. Care îmi spune că ipoteza lui pare să fi fost corectă.

— I-ai comunicat-o şi lui Armăşilă!

— Nu, Dane, ce dracu!?

— Unde sânteți?

— Încă la Braşov; aşteptăm rezultatul criminaliştilor.

— Veniți când se va şti sigur cine era în maşină!

— S-ar putea să ne-apuce pensionarea pe-aici! cobeşte Simescu.

— Încearcă să fii mai optimist, dragul meu! Ăsta e farmecul meseriei! Fiecare cu ce …şi-a ales! îl consolez eu.

✶

✶ ✶

— Vreau să ştiu de unde te-au înhățat ei! pretinse nevasta lui Jan-„Chelu”.

— Eram pe stradă, începu Guțu, Irenke izbucni:

— Pe stradă, da? De ce fără body-guard? Unde te duceai?

— Eram cu maşina, fă! Că în maşină, în maşina mea m-am şi trezit… după ce mi-au dat drumul şi… m-am dezlegat, mi-am scos şi sacul de pe cap.

— Dar unde erai când te-au confiscat?!

— Zău că… eram pe stradă; coborâsem…

— Erai pe… începu brusc să înjure straşnic Irenke, în țigăneşte, ungureşte, româneşte, furioasă la culme. La ce nenorocită erai?! țipă ea.

Guțu începu s-o înjure şi el, să se jure că „nu fusese nimic”, se potoliră după câteva minute, când Irenke întrebă deodată:

— I-ai spus lui tac-tu *ce*?

— Nu i-am spus încă nimic. Acum mă duc la el.

— Păi, de ce?

— Cum de ce, fă? Că trebuie puşi banii, suta aia de mii de verzişori, în cont.

— Şi dacă mâine i-am pune noi? Am nişte economii.

— Şi cu ce plătim restul mărfii? Că suta e doar acontul.

— Pentru jumătate prețul pieței am. Şi-o să se mulțumească ăia doi şi cu atât. Că noi o să mergem acolo, cu oamenii mei. Dacă fac valuri, îi curățăm pe…

— Auzi, fă! o opri Guțu. Ce zici tu nu-i afacere.

— Hai, c-ai luat-o pe urmele lui tac-tu! *Iese* bani, mă?! Ştii cu cât putem vinde, după aia marfa, pe seceta asta?! De ce eşti prost?

— Mai e ceva! mârâi Guțu. Ăia doi…Adică unul din ei mă punea să repet ce spunea. Eu şi Luță am fost singurii din băieții lui tata care-am făcut armata. Şi acolo …la militărie e obiceiul ăsta, să tot pui să repete răcanul. „Să repete ordinul”, ştii?

— Adică tipul a fost militar?

— A fost sau mai e. Militar ori caraliu. Mai curând caraliu. S-ar putea să vină şi cu alții; care să stea pitiți pe undeva. Că locul de livrare ni-l va spune el. Tu o să stai la ogeac. Dar eu merg acolo. Şi primul pe care or să-l facă strecurătoare cine-o să fie?

— Ce-ar fi atunci…să vorbeşti cu oamenii noştri de la mustăria aia cu epoleți?! Poate ştiu ei ceva. Poate află unde e heroina dosită! Bagă-i în viteză! Că de ce mama dracului îi plătim? Ai putea să le fixezi şi cotă parte. Că e de unde, nu?

✶

✶ ✶

Era o noapte cu lună plină. O lumină parcă ireală, de basm, se revărsa peste livada de pomi înfloriți.

— Domnişoară!

Frank apăruse lângă ea ca o umbră. Cu pistolul mitralieră spânzurat pe umăr.

— Da, Frank.

— Domnul Walter a sosit acum o oră, şopti Frank.

— Îhî. Mersi, Frank! Hary unde e?

— La borțosul cu care s-a întâlnit ieri. I-a trimis ăla o limuzină. L-a luat cu el şi pe scârba de Otto.

Erau alsacieni. Şi Frank, şi Otto. Dar se urau de moarte.

— Cele două fetițe?

— S-a ocupat de ele domnişoara Clara. Le-a încuiat acum… în debaraua de la mansardă.

— Îhî!… De fiică-ta ce mai ştii, Frank?

— Nimic. Sper… sper s-o văd, când om termina pe-aici.

— Da, sigur. E o noapte frumoasă, Frank, nu-i aşa?

— Da, domnişoară. Aproape ca la noi e luna asta! observă Frank şi rămase contemplând, parcă mirat, cerul.

Holul mare al vilei era pustiu. Urcă liniştită scara, intră în camera lui „Walter”, cea de lângă încăperea unde instalaseră ordinatorul. Închise uşa, nu aprinse lumina.

— Nu te face că dormi!

— Îm?! Chiar ațipisem, mormăi Mişu Horn.

— Hary a întrebat de tine azi de trei ori. I-am spus că eşti ocupat cu ăia pe care ai să îi dăscăleşti mâine. Când ai de gând să dispari mai mult de 24 de ore – ca un imbecil – *măcar spune-mi*!

— A fost ceva …ceva neprevăzut, zău!

— Îmi închipui! …Idiotule!

Şi ieşi, reuşind să nu trântească uşa deloc.

IX. **ÎNTR-O LUME DE NEBUNI ŞI TRIŞORI**

În cea de-a doua mea zi de după concediu, merg întâi la Martin. Îl găsesc în biroul lui. Neras, cu ochii roşii, cearcăne şi o expresie sictirită. Mă gândesc c-am nimerit prost.

— Zi-i, Dane! Ce mai e?

În sfârşit, dacă vrea să-i zic. Îi spun de Lița-“Blonda”, care a fost prinsă într-o razie şi…

— Lasă-mă cu „Prințesa” aia! Am vrut s-o sperii. Că s-a umplut lumea de „prințese” cu briciul la portjartier! Nu i-am făcut dosar penal, nu-i fac, fii liniştit! Am altele acum pe cap. Ai auzit de Ioniță?

— Procurorul Ioniță?! Ce să aud?

— Vin acum de la spital.

— Ioniță? La spital? Ce-a pățit?!

— El n-a pățit nimic. Cred că ar avea de ce să-ți mulțumească. Mi-a spus că plecase de acasă, ca să-ți rezolve nu ştiu ce îl rugaseşi. Dar a rămas în apartament văru-su, venit din provincie.

— Ştiu că îl aştepta. Şi?

— A mâncat bietul om o bătaie soră cu moartea, în locul lui Ioniță. Măr l-au bătut! Trei hăndrălăi, pe care i-am căutat toată noaptea, zadarnic.

— Dar cum? Pe Ioniță au vrut să…?

— Asta în mod aproape sigur. Nu cred că aveau ceva de-mpărțit cu vărul ăla, sosit tocmai de la Dorohoi. Nefericitul

văr al lui Ioniță a auzit soneria, a crezut că s-a întors procurorul. A deschis. L-a pocnit unul în cap cu ceva; dar l-a izbit tare, de l-a făcut să-şi piardă cunoştința. Când s-a trezit, era legat de un scaun de bucătărie, cu căluş în gură. Ăia trei turnaseră o oală de apă pe el, să-l trezească; după care au început. Să-l vezi cum arată acum! Desfigurat, vânăt tot; l-au bătut metodic, bestial, cu palmele, cu pumnii, cu picioarele!

— Înseamnă că nu-l cunoşteau pe Ioniță.

— Eh! Asta e o ipoteză, plauzibilă, dar nu sigură. Că de semănat, seamănă vărul cu Ioniță. Statură, vârstă, are chiar şi barbişon. Ba – din câte a putut să ne spună – îşi aminteşte că unul din cei trei ar fi şi zis că „parcă n-ar fi procurorul”. Dar altul, care „părea apucat” a spus că „nu contează”.

— Şi l-au bătut în continuare?

— Cu sadism. Omul e confuz; şocat, în prag de comă. Abia distingi ce spune. Ştie că-i posibil să moară. Că e doctor. Și… i-au distrus rinichii, Dane; l-au terminat! Siguri nu putem fi deci nici măcar că a auzit vorbele alea ori…că i s-a părut c-a auzit?

— Intenția a fost „să-i dea o lecție” procurorului?

— Probabil. Rămânea „ca avertisment” şi în cazul în care nu era el.

Telefonul sună, urmează o scurtă discuție telefonică, apoi Martin anunță, brusc revigorat:

— Doi din băieții mei au dat de urma unuia din cei trei haidamaci. Mă duc acolo. Numai de n-ar fi pistă falsă. Că toată noaptea numai de-astea au fost!

Eh! Ziua începe grozav!

Cum ajung „în cer”, mă întâmpină Ileana, care îmi spune că are pentru mine un plic.

— De la televiziune! zice ea pe un ton mirat-admirativ.

— Vezi, Ileano, că azi s-ar putea să mă caute un notar. Nu ştiu cum se numeşte, dar mă găseşti urgent… ori pe unde oi fi!

Iau plicul, întrebându-mă dacă e de la vreuna din echipele puse pe drumuri degeaba de Şeful meu, când au vrut să captureze heroina. Îl deschid, e, din fericire, de la Valy. Două fotografii, cele făcute, cred, de Didi. Fundal, mascați; prim-planuri, nişte mutre necunoscute, dintre care una cu bărbuță de popă; tipul fiind şi îmbrăcat în anteriu. Nici un rând scris. Valy preferă, probabil, „să nu lase urme”.

Pe unul dintre indivizi parcă îl cunosc totuşi. Îi dau cele două poze Lilianei, cu mențiunea:

— Pune-ți memoria de elefant la treabă! Şi albumele! Vreau să ştiu cine-s tipii sau măcar unul din ei.

— Păi, stai, dom'ne, puțin! Că mă gândeam să termin situația, să mă ocup şi de identificarea pe computer a ucigaşului Eugeniei Elinescu.

— Pozele sunt prioritate absolută. În ce-l priveşte pe ucigaşul Eugeniei Elinescu, ia confruntă ce avem până acum şi cu listele despre sataniştii care ne-au dat de lucru! Se duce Crişan, uite acum, la calculatorul central şi-ți aduce hârtiuța, tot „pe mână scurtă”. Spune-le, Crişane, că le trimitem şi adresă, dacă au nevoie. Pune-o oricum pe Ileana să facă una!

— Am înțeles! zice Crişan şi dispare atât de repede, încât mă întreb cine o fi simpatia lui de la calculator?

— Na, că am uitat să-l întreb ce-a făcut cu portretele celor ce l-au prădat pe Nuță.

— Mi-a lăsat mie portretele. Sper că *nu-s bune*! mă anunță Niciu, pe tonul lui moale-flegmatic.

Privesc portretele. Şi constat că, de ce m-am temut…

Liliana, intrigată, vine şi se uită şi ea.

— Doamne! „Doi într-unul”? exclamă Lil.

— Da. Şi mă tem că nu-i bine.

— Ar putea fi o greşeală! Se mai întâmplă, nu? S-a mai greşit şi altădată! zice Lil.

Îmi revin în minte cele spuse de Nuță. I se păruse şi lui că era un fost polițist. Da, Paul Petre. „Doi sfinți într-unul” îşi zicea singur. „Eu sunt ăla şi ați încurcat-o, feții mei!” îi prevenea Paul pe directorii economici, care se făceau verzi când le pica în control, asta prin ’88. „Doi într-unul” îi rămăsese porecla. Nu lucra în serviciul nostru, ci la economic. Dar ne întâlneam la sala de sport. Unul din puținii parteneri buni. Karatist, mi se pare şi profesor de arte marțiale fusese cândva. Forță, reflexe excelente, tehnică bună, putere de concentrare. Şi o inteligență vie. El îmi spusese odată: „Dane, am ajuns la concluzia că nici nu mai avem nevoie de informații. Mergi – la oricare unitate economică – şi găseşti, sigur. Se fură ca-n codru, peste tot. Jalea cea mare însă nu e că se fură! Ci că se risipeşte! De zeci de ori mai mult decât se fură”.

Ceva aproape identic îmi spusese şi şeful lui. Asta fusese în 1988. Câțiva ani mai târziu – după ce trecuse printr-un val de speranță – Paul Petre mă anunțase: „Acum nu se mai risipeşte. Se distruge. Ori se vinde; tot. La prețuri… de jaf organizat. Praful se alege! Să vezi la cât o să ajungă leul, față de dolar, în zece ani! Că treaba mi se pare „cu bătaie lungă”. Şi, culmea, Dane, e că toți țipă că luptă împotriva corupției! Suntem țara cu cea mai multă corupție, dar fără nici un corupt!” Asta la Paul auzisem prima dată. Câțiva ani mai târziu, descopereau şi ziariştii „minunea”, „paradoxul” ăsta balcanic. Pe mulți „paradoxul” îi vârâse în spital ori îi făcuse să se pensioneze. Alții se adaptaseră.

Credeam că se adaptase şi Paul. Demisionase. Imediat fusese angajat de două firme mari – că Paul nu fusese doar karatist, ci şi economist, ba încă unul bun. Şi ştia

multe. Aflasem însă că nu se înțelegea deloc cu patronii firmelor. În ultimul an nu mai auzisem nimic despre el. Să fi căzut chiar atât de jos !? Să ajungă Paul să-i prade pe alde Nuță Nițache?! Era, din păcate, perfect posibil; că, înainte să demisioneze, Paul lucrase vreo câteva luni şi la noi. Crezuse, săracul, că dacă scapă de economic …n-o să-i vină să-şi ia lumea în cap!

S-a lăsat acum o tăcere cam stranie în biroul „din cer”. Nu ştiu la ce se gândesc Niciu şi Liliana. Eu îmi amintesc de Iosif Szabo, care încercase şi el s-o facă pe „lupul singuratic”. Se amestecase în lături, dar ăla măcar din dorința de-a răzbuna violul şi uciderea fiică-si. O răzbunase Ioşca. Dar plătise. Cu viața.

Ne scoate din această încremenire meditativă Ileana, care-mi spune că „a fost anunțată de la poartă”, unde se află un notar care vrea să vorbească numai cu mine. Cobor imediat. Şi-l întreb pe cel de la poartă unde-i notarul.

— E cu domnul inspector Banu, în sălița de aşteptare…

— Cu ciiine?! Banu? Eşti sigur?

— Da, că aştepta dumnealui mai de mult. S-a tot învârtit pe-aici.

Uite canalia! Uite javra! Eu îl trimit la Brăila şi el…

Intru în sălița de aşteptare. Banu e cu spatele la mine, îl pot auzi deci pe notar supunându-i cu morgă:

— Domnule, eu numai cu domnul Vasiliu Dan vreau să vorbesc. Vă rog să îl anunțați!

E un bărbat spre 40 de ani, uscățiv. Păr puțin şi decolorat, ochelari. Mă apropii de ei. Banu înlemneşte. Eu îi fac un semn cu degetul mare în sus, spun doar: „În biroul meu!” după care Banu se estompează cu un aer disperat, eu mă prezint. Notarul se prezintă şi el, dar vrea să vadă legitimația mea şi cartea de identitate! I le arăt.

— Am să vă înmânez un plic, domnule Vasiliu. Dar vă rog să îmi semnați, am pregătit un mic act…

— Vă rog să veniți cu mine! invit eu amabil, cu gând să folosesc biroul mare şi frumos al Şefului – dacă tot m-a lăsat la comandă…

— Nu e necesar, domnule Vasiliu. Vă dau plicul, îmi semnați de primire şi cu asta… Vă rămân la dispoziție, dacă mai aveți nevoie de mine. Asta e cartea mea de vizită!

Iau cartea de vizită, privesc plicul mare, sigilat.

— Când ați primit acest plic şi… de la cine?

— Domnule Vasiliu, acest plic se afla în altul. E vorba, de fapt, de o dispoziție testamentară specificată expres. Ar fi bine să citiți întâi ce este scris în plic. După aceea, dacă doriți…

Zece minute mai târziu, în biroul meu, Banu încearcă să se scuze. N-a plecat la Brăila pentru că… i s-a stricat maşina! Şi având în vedere că ar fi trebuit să meargă şi la Tulcea într-o singură zi… a ajuns la concluzia că *n-are rost să plece.*

— Raport scris! hotărăsc eu. Ce-am zis eu să faci, ce n-ai făcut, din ce motiv. Mă interesează foarte mult *motivul.* Fii atent *ce scrii*! Fă raportul *imediat*! Discutăm, funcție de cât de sincer vei fi! închei eu, am deschis uşa deja, îl scot afară şi tare mă abțin să-l trimit, cu un şut în fund, mult mai rapid, pe uşa „biroului mare”.

Desfac plicul adus de notar, plic pe care scrie doar: *Domnului Dan Vasiliu (îi va fi predat numai după moartea mea, dar în cel mult 24 de ore după ce s-a aflat vestea morții mele).*

Ia te uită de ce era grăbit domnul notar! În plic sunt vreo zece file, scrise mărunt, de Iulia, care specifică, din primele rânduri, că era scris „în deplinătatea facultăților mintale” etcetera; formule avocăţeşti învățate de la cineva. Şi urmează… *o turnătorie demnă de clanul Armăşilă.* Începe

cu fapte petrecute în urmă cu ani, cu porcării făcute de Lucrețiu; de la şicanarea asistentelor şi surorilor medicale care nu se culcaseră cu el, până la un cadavru ascuns sub duşumeaua casei, despre care Iulia afirmă că e o femeie omorâtă de bărbat-su, ca s-o moştenească. Eh! Eu mă miram că nu şi-a schimbat parchetul şi că nu se mutase! Drăguța de Iulia adăugă însă fapte de care ştiam – dar nu le putusem proba – cum ar fi că seiful secret din pivnița casei servise de ascunzătoare pentru bine selectate bijuterii, furate de Niky Oreanu şi Grigore Gorăscu. Fiind tăinuitori, soții Armăşilă primeau „chirie pentru seif”! Iulia precizează că Lucrețiu le furniza chiar informații hoților. Că s-a înțeles, după aceea, cu hoții şi cu Zizi „să nu-i dea în gât”, ba să le şi plătească el cei mai buni avocați şi multe, alte multe fapte jegoase. Sare Iulia peste nişte amănunte care nu ar fi stricat. Asta pentru că totul e scris cu ură, cu patimă. Dar, oricum, acest bizar „testament” mi se pare un paşaport excelent pentru penitenciar. Ajung la ultima filă, unde Iulia afirmă că se simte „amenințată cu moartea” de soțul ei, că lasă aceste rânduri în speranța că se va face dreptate, menționând că – în cazul în care plicul îmi va parveni în timpul specificat – averea sa personală va reveni unei fundații conduse de notarul care mi-a adus plicul.

Ei, da! Acum înțeleg grija domnului notar de a mă găsi urgent. Iulia a ştiut să-l motiveze temeinic.

Pun la loc, în plic, filele scrise de Iulia. Şi pornesc spre biroul colonelului Tache. Dar intru mai întâi în „biroul mare”, unde îi găsesc pe Niciu şi Crişan „distrându-se” cu fotografiile şi albumele.

— Din albumele astea iar nu iese nimic, zice Niciu. Cei patru complici care au jucat scena cu transbordarea din maşina „plină cu heroină” nu apar…

— Ba, uite că am găsit unul! îl întrerupse Crişan. Dom'ne comisar! Vreți să vă uitați puțin? Nu-i ăsta Gaby Ene?

— Ba da, constat eu. S-a îngrăşat binişor, dar… Cum mă-sa e şi ăsta în libertate?!

— Mă-sa ştie! Vă asigur eu! râde Crişan. Mi-aduc aminte cât s-a zbătut la proces să-l scoată nevinovat – că avea „probleme speciale" – pe „copilu"! E cel care a torturat nişte bătrâni, arzându-i cu fierul de călcat încins, nu?

— Întocmai! Şi, dacă e Gaby Ene, ia vedeți cine l-a scos, ce avocați, judecători, sentința, adresa actuală a maică-si, tot ce ne poate interesa! Verificați şi la computerul central, că Gaby ăsta e cam zburdalnic, m-aş mira să nu fie deja căutat pentru oarece!

Pe colonelul – pardon, comisarul-şef – Tache îl găsesc în biroul lui triindu-şi hârtiile din dosare borțoase.

— Ai găsit-o pe Julietta? mă ia în primire Tache.

— Nu încă. S-ar putea să fie moartă. Accident rutier, în maşina maică-si. Dar e numai o ipoteză. I-am trimis acolo pe Simescu şi Enache. Altceva voiam să vă arăt. Aveți timp zece minute, să vă uitați pe câteva file?

— Văd pe fața ta că-i ceva gras! surâde Tache. Ce-ai găsit? Vrăjitorii?

— Da, dar unele moderne, spun şi îi aşez pe birou „nota" scrisă la maşină de Mişu Horn, însoțită de o altă notă scurtă, explicativă, întocmită de mine, în dimineața asta, înainte de-a o porni spre sediu.

Până când Tache citeşte, eu revăd „testamentul" Iuliei, în întregime. Că Tache mai citeşte o dată, după care se scarpină în cap.

— Ce scrie aici, Dane…mă duce cu gândul la un film rusesc, începe aparent fără legătură Tache. Unui şef îi pun pe masă trei din subordonații lui nişte documente şi o casetă.

Rezultă că un mare mafiot fusese mână în mână cu un şef de poliție. Şeful celor trei se scarpină în cap şi începe: „Ce v-am făcut eu vouă? V-am cerut împrumut bani pe care nu vi i-am dat înapoi?! V-am furat nevestele sau iubitele?! Mai am câteva luni şi ies la pensie. De ce vreți voi să mă puneți rău cu toți şefii?!"

— Excelent! apreciez eu. În câteva fraze, a rezumat o stare de fapt… foarte complexă. Ar fi de râs, dacă… n-ar fi cumplit! Dar dumneavoastră nu sunteți şeful meu. Să înțeleg că nu ați citit nimic?

— Ce vrei să fac eu cu o asemenea „notă", care – slavă Domnului! – nu-i nici semnată! Şi nici tu nu-i scrii numele „autorului" ăsta… Stai! Nu mi-l spune, nu mă interează! Că sunt nişte nume mari aici! Dar poate că totul e o simplă fantezie a unuia care …inventează baliverne.

— Exact asta cred şi eu, am de gând să scriu un scenariu de film după „nota" asta! prind eu din zbor sugestia, adaug: Dar cum ştiu că „se fură des ideile mari", iar fişetul meu e unul ordinar, m-am întrebat dacă nu ați vrea să-mi găzduiți un timp ciornele pentru scenariu.

Tache pune filele într-un dosar, se ridică, saltă vreo cinci dosare din casa de fier, vâră sub ele „ideea de scenariu", se reaşază pe scaun.

— Rezolvat! încheie el capitolul. Ce mai ai acolo?

— Astea sunt pentru procurorul Ioniță.

— Hm! Sper să nu ajungă tot la mine! se uită urât Tache la plicul Iuliei. Că Ioniță vrea să se pensioneze.

— Să se pensioneze?! Ioniță?!

— Poate vrea să se facă avocat! Ar câştiga de zece ori mai bine, îți dai seama! Şi nimeni nu i-ar băga în spital verii! Eşti la curent, da?

— Sunt la curent, dar…

— Dane, sper să nu se pensioneze. Numai că lui Ioniță i s-a mai întâmplat ceva, în urmă cu ani. Nu se ştie nici azi cum a murit nevastă-sa, într-un spital. Cercetările nu au dus la nici un rezultat, se strâmbă scârbit Tache, schimbă apoi direcția discuției scurt: Tu caut-o repede pe Julietta, că altfel va fi bai! Că îți vine mâine şeful din concediu şi are să te întrebe! încheie Tache. Şi-acum, lasă-mă în pace, că am de triat nişte mizerii!

Îi mulțumesc lui Tache. De la secretariat îl caut la telefon pe Ioniță. Dar nu îl găsesc nicăieri. O fi la spital? Intru la Martin în birou, cu gândul să mă interesez. Cum mă vede, Martin părăseşte camera, în care însă, în afară de un băiat al lui, *pe cine zăresc eu*?! Mi se pare că visez, dar nu! Acolo, pe un scaun, e *Gaby Ene.*

— Simt că înnebunesc! zice Martin. E unul dintre cei trei care l-au bătut bestial pe vărul lui Ioniță. Sigur este el, dar nu vrea nenorocitul să scoată un cuvânt. Mi-a zis că să-i telefonăm mă-si; că el nu vorbeşte decât în prezența avocatului familiei. Întâmplător, mă-sa nu răspunde la telefon. Dar pierdem timp. Ăilalți doi bătăuşi au să afle, pot s-o şteargă din Bucureşti, dacă nu cumva şi din țară! Îl cunoşti cumva pe Gaby?

— Da. Mă laşi câteva minute singur cu el?

Martin mă priveşte. Ezită.

— Fie! oftează el, deschide uşa, îi face semn „băiatului lui” să iasă, eu intru, dar pretind:

— Adu-mi un scaun de bucătărie! Vezi la bufet, unul fără spătar îmi trebuie. Şi o funie! Să facem o reconstituire! Repede!

„Băiatul” lui Martin iese. Eu nici nu mă uit la Gaby, trântesc pe birou mapa – în care e „testamentul” Iuliei –, merg direct la telefon, sun la noi, „în biroul mare”. Răspunde Niciu. De care ştie Gaby. Că Niciu îl plimbase până la arest, după ce îl oprisem eu pe Gaby – în fața mă-sii – să-mi vâre un cuțit în burtă, asta în urmă cu nişte ani.

— Niciule, ce-ați mai aflat de Gaby Ene?

— E pe eliberare condiționată, dom'comisar. Altceva…

— Eliberare condiționată?! Mersi, dragul meu! Nu-l mai căutați pe flăcăul ăsta drăguț, că e aici, la Martin în birou. Dar aduceți-mi dosarul cu toate probele pe care le avem!

După care, închid telefonul şi încep aşa, agale, să îmi scot haina de pe mine. Cu ochii tot timpul la Gaby. Truc vechi, dar pe care l-am văzut în câteva filme americane – țara tuturor libertăților, nu? Şi eficient. Că scârbe ca acest Gaby sunt în stare să maltrateze, să tortureze metodic, dar, din experiență ştiu că se tem straşnic de orice durere fizică ce le-ar putea fi provocată lor. Se vede că descoperiseră şi polițiştii americani asta mai de mult – dacă se făcuseră şi filme, nu?!

Îl văd pe Gaby – foarte roşu la față când am intrat, acum galben – cum îşi muşcă speriat un deget. Dar bălmăjeşte totuşi:

— Conform drepturilor omului… Am dreptul …

Acum chiar am pornit-o spre el, gata să-l pocnesc, deşi nu aveam de gând.

— Ce-ai zis, mă? Dar bătrânii ăia pe care i-ai torturat?! Dar omul pe care ieri l-ați nenorocit pe viață? Ăia n-aveau nici un drept?!

Şi mai fac un pas, Gaby țipă deodată:

— Ştefan Muscă zis „Bondarul”! Şi altul, „Calu”, pe care nu ştiu cum îl cheamă. Vă jur că nu ştiu!

— Adrese! Nu false!

Îmi spune două adrese, dar „mă imploră” – scârba, idiotul – „să nu ştie ăia că el i-a turnat!”

— De acord, promit *să nu le spunem*, dacă-mi zici unde pot fi cei doi *acum*?

Gaby mai scapă două baruri. Pe uşă intră Niciu, cu un dosar rotofei în mână, a prins trucul din mers.

— Pe-astea le iau, să le citesc! anunț scurt, îmi îmbrac haina, iau „testamentul” Iuliei şi dosarul voluminos, îl îndemn pe Niciu:

— E unul din cei trei care l-au bătut bestial pe vărul procurorului Ioniță. Ascultă-i istoria! Atât, deocamdată. Dacă nu minte, vom menționa asta în raport.

Pe coridor îl găsesc pe Martin, numai nervi.

— Nu găsesc nici un procuror liber. În schimb, am găsit-o pe mama lui Gaby. O să vină! Cu avocatul familiei.

— Foarte bine. Pune-ți băieții să-i adune pe Ştefan Muscă, zis „Bondarul” şi pe un anume „Calu”…

— Ăia erau?! exclamă Martin.

— Îi ştii?

— Ba bine că nu!

Îi spun totuşi adresele şi barurile, Martin se încruntă însă:

— Dane, *mărturisirea* asta a lui Gaby…

— A fost făcută *din motive de conştință*! În dorința de a-i prinde mai repede pe complici. Nu puteam refuza să-l ascult, nu?

— Şi dacă te-a mințit?! Dacă va retracta…

— Căutați-i voi pe ăia doi, nu cred că m-a mințit. E speriat rău, că se ştie amestecat în povestea cu heroina.

— Ăsta?!

— Ăsta, că el a fost o pistă falsă. Dar nu i-am spus nimic încă de heroină, lasă-l să obosească mai întâi! Am impresia că a luat-o pe droguri micuțul, după cum se manifestă. Şi că s-a tâmpit deja, mi-a cerut „să nu le spunem ălora că el i-a turnat”.

— Păi, ăia…

— *Nu le spuneți*! Dacă vor deduce ei, îi priveşte, explic eu şi, peste jumătate de ceas, sunt în biroul procurorului Ioniță, care mă anunță că îşi scrie cererea de pensionare.

— N-o să v-o scrieți.

— Dane! zice moale, istovit Ioniță. Aş fi preferat să mă omoare pe mine.

— A murit?! Vărul…

— Da. E a treia oară când oameni… care nu aveau nici o legătură, care nu citiseră Codul penal măcar... mor din cauza mea.

De nevastă-sa, îmi spusese Tache. Cine să fi fost a treia persoană? Şi cum s-or împăca toate astea în capul lui – şi ale altora – cu Justiția? Şi cu minunatele „drepturi ale omului”, drepturi despre care Ioniță… urmase un fel de reciclare anul trecut.

— Am nevoie de un mandat de percheziție şi de reținere pentru Lucrețiu Armăşilă, spun plat.

Câteva clipe lungi, Ioniță pare să nu fi auzit. Începe apoi, rar, „filosofic”, istovit:

— Am constatat de mult… că noi, ăştia, care ne ocupăm zi de zi de gunoaie… devenim încet, încet …gunoaie. Iartă-mă, dragul meu, dar chiar *nu poți pricepe?*_Văru-meu, un doctor eminent şi care…rămăsese om, nu…un chelner ahtiat de bacşiş ca alții… zace acum pe masa de autopsie. Ucis de nişte brute! Care… poate nu vor fi prinse niciodată!

— Aici vă înşelați, una dintre brute e în biroul lui Martin, şi-a denunțat complicii, au plecat „băieții” lui Martin după ei.

— Cu o floare …sau chiar cu trei, zâmbeşte strâmb Ioniță, nu se face primăvara. Şi vrei mandat pentru Lucrețiu Armăşilă?! De ce? Ca să demonstreze iar avocații că „e duşmanul dumitale personal”?! „Obsesia” dumitale „de a zvârli cu noroi asupra unui om minunat, care face donații pentru orfani”?!

— De data asta nu mai scapă. Mărturisire olografă a Iuliei Armăşilă, lăsată la notar. Scrie că, simțindu-se amenințată cu moartea de soțul ei…

— Asta ai visat azi-noapte? Sau cum… Cum de ai intrat în posesia acelei „mărturisiri”?!

— Notarul mi-a adus-o adineauri. M-a pus să şi semnez c-am primit-o. E un act legat de testamentul legal al Iuliei. Iulia pare să fi murit într-un accident de maşină.

— *Pare*?! sesizează procurorul din Ioniță.

— Aşa cred, cel puțin până în prezent, cei care cercetează cazul, la Braşov. Şi televiziunea! S-a dat ştirea la un prestigios post.

— Şi dumneata… Dumneata ce crezi?

— Eu chiar nu mai ştiu ce să cred. Fapt e că, în maşina Iuliei Armăşilă, au ars două cadavre; din care unul era o femeie. Iar eu v-am adus aici plicul în care…

— Lasă-mă în pace, omule! se zbate ceva în glasul chinuit al lui Ioniță. Lasă-mă, pentru Dumnezeu, în pace! Te rog, omeneşte, creştineşte! Lasă-mă! Ştiu ce o să-mi spui, ştiu foarte bine! Că am fost intimidat, că sunt laş, că fac jocul unor nemernici mai mari, care stau, probabil, în spatele nenorociților ăia trei! Că asta îi va învăța „că se poate” şi la noi! Că e posibil să fie atacați, maltratați alți procurori sau rude ale lor! Ştiu! Dar nici eu nu mai pot, Dane! Înțelegi? Mi-a ajuns!

— E posibil să aveți dreptate în privința gunoaielor! o iau şi eu foarte rar, cam pe tonul cu care începuse Ioniță. E foarte posibil şi să nu fiu deloc un bun creştin – care ar trebui să ierte. Dar eu nu pot să uit când ne-a făcut ridicoli Lucrețiu Armăşilă – învățat de avocați, sigur, şi cu martori mincinoşi – în fața unei săli de judecată. Că mulțimea aia din sală a priceput atunci „cum merg lucrurile în justiție”. Au spus şi altora „cum a fost la proces”. Altora care ştiau bine ce canalie e Lucrețiu Armăşilă. Şi-au învățat toți să tacă. Să se supună. În fața unor scârbe ca Lucrețiu! Unui ucigaş. Că înşiră Iulia şi numele unor femei omorâte de Lucrețiu, când făcea chiuretaje clandestine,

înnebunit să ia bani! Nu s-a putut dovedi *niciodată nimic*. Iar acum, când avem în mână.

— Ia spune-mi, te ții de creştin? zice deodată Ioniță.

— Botezat ortodox. N-am priceput însă niciodată de ce se vorbeşte atât de mult despre „dacă îți dă cineva o palmă, întoarce şi obrazul celălalt”! şi atât de puțin despre faptul că Isus a intrat în templu cu *biciul*! Şi *l-a folosit*!

— Te-ai gândit vreodată să te faci avocat? mai e curios procurorul.

— Nici măcar în coşmarurile mele. Scuze! Aud că vreți să vă faceți avocat.

— Lasă-mi dracului dosarul! zice Ioniță. Dumnezeu să mă ierte, dar, dacă şi acum îl scăpăm pe Lucrețiu… cred că-l omor cu mâna mea.

Mă întorc la sediu, unde, în „biroul mare” îl găsesc pe Niciu. Îi spun că acum îl cred pe Gaby Ene „pregătit sufleteşte” pentru a trece la întrebările care ne interesează pe noi.

— Dom’ne comisar …deja am trecut. Că buboiul era copt, l-am spart. Şi cred că am făcut bine. Gaby era pândit de un acces: se droghează mai mult ca sigur şi… Începuse să se bâlbâie rău. Când i-am pus în față poza cu el, „popa” şi „mascații”, „a vărsat tot”.

— Ar fi trebuit să aştepți sosirea procurorului şi avocatului.

— O să recunoască şi în fața ălora. L-am lăsat pe Crişan acolo, în orice caz. I-am zis, dacă se împotmoleşte, să mă sune. Nu m-a sunat. Procurorul şi-a dat seama imediat cu cine are de-a face. Până şi avocatul, cel adus de mămica grijulie – am impresia că era scârbit de asemenea client.

— Avem, aşadar, numele celor care au jucat scena cu transbordarea heroinei?

— Numai al celui care a jucat rolul părintelui. Fost seminarist, dat afară pentru niscai porcării. Era în Bacău, cu Gaby, când a primit un telefon. L-a luat şi pe Gaby cu el, au jucat comedia, şi-au primit banii promişi. Au plecat spre Bucureşti şi ei, după numai o oră de la plecarea mascaților, şefului nostru şi echipelor de televiziune.

— Fostul seminarist e bucureştean sau băcăuan?

— Gaby spune că are câte o locuință şi-aici, şi la Bacău. Pare un tip de escroc „popa" şi e, bănuiesc, homosexual, ca şi Gaby. N-am intrat în amănunte, că n-am avut când.

— Lil unde e?

— M-a bombănit că „iar nu-i lăsăm vreme să facă ce-ar trebui", dar …ea s-a oferit să-l caute pe „seminaristul" ăla, pe la evidență, pe la cei ce se ocupă de prostituția masculină…

— O să-l găsească. Tipul pare să aibă simțul umorului! zic eu, amintindu-mi de servieta diplomat în care Şeful şi Banu sperau să găsească dolari sau diamante ruseşti şi unde se aflau doar un salam şi două pâinici rotunde.

— Prost e, meditează Niciu, că s-ar putea să nu ştie prea multe, la fel ca dobitocul de Gaby. Ei par să fi fost tocmiți doar pe post de clovni.

— Dar cineva le-a dat telefon!

— Mda! „Popa" ar putea zice însă că i-a telefonat „un amic bun de farse", despre care „ştie doar că îl cheamă Lică sau Nelu, pe care l-a cunoscut la o berică"! mai cobeşte Niciu. Ăilalți doi sunt importanți! Cei care au venit cu maşina schimbată, de la Piteşti.

— Dacă Liliana găseşte ceva cu care să-l agățăm, îl aduceți aici pe „părintele". În general, cu escrocii care au simțul umorului te poți înțelege. Trageți de el cât se poate! Eu plec să văd ce facem cu Paul, fir-ar să fie!

— Aveți grijă cu ăla! mă previne Niciu. Mai ştiu vreo doi plecați de la noi, acum şomeri, care s-au schimbat complet.

— În ce fel?

— I-a înrăit mizeria! Lipsa de activitate. Au luat-o pe băutură, s-au ticăloşit, s-au prostit, nu mai poți avea încredere în nimic din ce spun. Poate ar fi mai bine să vin şi eu?

— Îți mulțumesc, Niciule, dar… nu ştiu, în primul rând, dacă dau de Paul. Rămâi pe aici, dacă ceva nu mi se pare în ordine, te chem.

Un sfert de oră mai târziu sunt la poarta unei case vechi, dar bine întreținute. Am făcut cândva în casa asta un chef straşnic. Paul Petre fusese „avansat la excepțional” atunci.

Sun. Îmi deschide Maria, nevastă-sa, care constat că a îmbătrânit. A albit aproape complet. Din femeia foarte frumoasă care era au rămas doar trăsăturile regulate, acum asprite. O rog să-mi acorde câteva minute. Maria nu spune nimic, îmi face loc să intru. Întreb de copii, aflu că sunt la liceu.

— Despre Paul nu ştiu nimic, întâmpină Maria discuția pe care o simte neplăcută. Şi nu ştiu cum ai putea da de el. Acum o lună a venit, mi-a lăsat nişte bani, a plecat grăbit. Înainte mai dădea telefon; mai rămânea o zi, două; când apărea …din senin, aşa.

— De cât timp…?

— De vreo trei luni. Cred că şi-a găsit pe una mai tânără! zice plat Maria, liniştea asta aparentă mă face să cred că nu o asemenea presupunere o sperie de fapt, ştie sau bănuieşte ea ceva. Dar… e nevastă de polițist. Sau, mă rog, de fost polițist. N-o să-mi spună nimic.

— Maria, e ceva important. Poate foarte important. Trebuie să vorbesc cu Paul neapărat.

— Am să-i spun. Când vine sau dă telefon.

— Sigur, nu ştii nici o modalitate de-a da de el?

— Sigur.

Of, Doamne! Eu timp n-am. Aşa că scot din buzunar telemobilul pe care mi l-a dat Nuță, apăs cum m-a învățat el, pe burtica invenției mult perfecționate a domnului Bell şi aud, spre surprinderea mea, vocea lui Paul.

— Da.

— Sunt la tine acasă. Aş vrea să vorbim neapărat azi.

— Dan?

— Da. Când, unde ne putem vedea?…Paule! Să nu-mi închizi telefonul! N-am nici un chef să-şi percheziționez casa, dar, dacă mă obligi, o voi face!

Pauză. Apoi vocea lui Paul:

— Dă-mi-o pe Maria la telefon!

Îi întind Mariei telemobilul, vorbesc ei ceva, Maria merge şi se uită în stradă, într-o parte, în cealaltă, zice „nimic”, îmi restituie celularul. Îl iau, spun:

— Nu îți întind curse, vreau să vorbim *neoficial.*

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu.

— Sper că nu te-ai făcut o jigodie ca alții! oftează Paul. Vino la casa domnului profesor!

Casa pe care o prădaseră Nuță şi Gică, înainte de a fi la rândul lor prădați?!

— Ce să căutăm acolo?!

— Păi, râde Paul, avem o sesizare că s-ar fi făcut o spargere, nu? Ştii adresa, da?

— Strada am reținut-o, numărul…

— Doisprezece bis! Sună o dată scurt, o dată lung, iar scurt. Te-aştept, jumătate de oră, încheie Paul şi închide.

Eh! Ăsta e Paul. „Cam zărghit” de când îl ştiu!

Un sfert de ceas după această discuție, opresc maşina în fața unei case vechi, stil brâncovenesc sau aproape, cu o grădină

frumoasă, presupun, vara. Mult mai mare decât grădinița din fața casei lui Paul. Se văd tufe de trandafiri, o alee, pe care o parcurg. Ocolesc puțin, că uşa e pe partea laterală a casei. Sun, Paul deschide, îmi face semn să intru.

— Cred că eşti nebun, constat eu. Proprietarul, dacă…

— Proprietarul e la băi, cu familionul! Vine peste o săptămână, informație de la turnătorul tău, Nuță.

— Nu-i turnătorul…

— Atunci de unde ai celularul ăla?

— L-ai îngrozit. A venit să se plângă că se simte, bietul hoț, în nesiguranță!

— Mama lui! mârâie Paul. Dar nu cred c-ai venit pân-aici, ca să analizăm „spețaˮ aia! Ce vrei?

— Cu Nuță totuşi…

— Fii liniştit, n-o să-mi murdăresc labele cu un jeg! Spune ce vrei, am timp foarte puțin!

— Unde e Julieta!?

— Julietta! mă corectează Paul. De unde ştii?

— Cinstit vorbind, „am mers la plesnealăˮ. Am bănuit din descrierea vecinei; când ai luat-o pe tipă, descriere făcută lui Simescu. Trebuie să recunoşti că suntem buni amândoi, râd eu. Ce mă nedumerea era combinația nefirească. Un hoț care pradă hoți şi un răpitor într-o „afacere mareˮ. Nu-i ciudat?

— Simescu ştie de mine?

— Nu cred. N-am vorbit de tine, în orice caz. E acum la Braşov, cercetează presupusa moarte a Iuliei sau a Juliettei: Unde-i fata?

— „Fataˮ! pufneşte Paul. Ce ai tu cu cazul ăsta?

— Ordin expres al Şefului meu! Dar ție ce ți-a venit s-o confişti pe fiica lui Armăşilă?!

— Sunt în lipsă de fonduri. Am nevoie de bani mulți.

— Pentru ce?! întreb sincer nedumerit.

— Nu te băga, te depăşeşte!

— Ai înnebunit chiar de tot?! Ce dracu faci?

— Nu te băga, te depăşeşte! repetă Paul. „Fata” e în siguranță, vie şi ne…vătămată, o să apară ea, la timpul stabilit. Asta, sigur, este o *simplă presupunere* a mea. *O intuiție!* râde el.

— Paule, te-ai tâmpit?! Răpire şi seches…

— Fii, dom'ne, serios! zice Paul. Singură a fugit de acasă! Avea ea alt joc pregătit, pricepi? Eu doar am salvat-o, într-un moment neplăcut, de un băiat rău, rău de tot, care trişa urât! Şi Julietta trişează. Aşa cum trişează toți, de fapt. Ia hai să vorbim noi mai bine despre lucruri serioase! propune Paul. Cum ar fi despre heroină.

— Care heroină?

— Aia pe care şeful tău a ratat s-o captureze ca un gâgă! Cum poți să fi atât de bou şi să-l suporți pe imbecilul ăla?

— Şi ce-ai vrea să fac?

Paul ezită, mă priveşte, constată:

— Nu eşti încă suficient de copt! Să vorbim despre heroină, da?

— Ştii unde sunt cele 200 de kilograme?!

— În întregime nu! Că „s-a mai vărsat” ceva pe parcus. Dar nu prea mult. Facem o afacere?

— Sigur. Îmi spui unde e heroina.

— Şi eu cu ce mă aleg?! se miră Paul.

— Ascultă-mă bine, Paule! Ai luat-o pe-o cărare care nu duce decât la ocnă! Ori la moarte, adu-ți aminte de Ioşca! Şi ar trebui să te gândeşti la nevastă-ta şi la copii. Spune-mi unde e heroina şi aranjez eu cu…

— Minunată idee! Şi? După aia? Îmi propui ce? Să mă reintegrez în rândurile „apărătorilor legii”?! Poate alături de tine, sub comanda şefului tău, cel isteț, bun şi drept?

— Nu exagera acum! Nu sunt toți şefii…

— Şi dacă nu sunt, ce fac? Ce pot să facă, mă? Fostul meu şef de la economic nu era un tâmpit, de acord. Era şi foarte cinstit, caz rar! Ştii unde-i acum? La balamuc! Şi ăia care l-au înnebunit, *zburdă ca nişte mieluşei*! Sub nasul justiţiei, îşi fac afacerile mai departe, îşi îngraşă conturile în băncile străine!

— Ascultă, Paule!

— Nu, dragul meu, te-am ascultat! Acum ascultă-mă tu! Înainte să vin la voi de la economic, în alea câteva luni cât am mai stat în poliţie, am avut o discuţie cu un hoţ mare de tot. Îl prinsesem. Cu probe. Mi-a zis că „mă îmbracă în dolari din cap până în picioare”, dacă-l las în pace. Nu l-am lăsat. *Instanţa* l-a pus în libertate! „S-au pierdut probele” auzi?! Ce să mă mir? Că, ştii şi tu, la Iaşi s-au pierdut 120 dosare penale! S-au pierdut şi gata! A mai cârâit cineva pe-un post de televiziune, după vreun an, dar… a tăcut şi-ăla! S-au pierdut! Cruce!

— Vrei deci acum să te îmbraci în dolari?

— Păi, m-a şi îmbrăcat! Ăla! Mă angajasem, după ce-am plecat de la voi, la două firme. Pe care le-a cumpărat scurt, pe-amândouă, tipul de care-ţi spuneam. M-a chemat la el în birou şi mi-a propus ceva din nou. Am refuzat iar. M-a pocnit pe la spate, eu eram pe-un fotoliu, m-a pocnit în cap unul, nu ştiu nici azi cine şi cu ce. S-a trezit nevastă-mea cu mine într-un sicriu, la uşă, de era să facă infarct. Eu eram în sicriu, încă leşinat, muiat tot în whisky, îmbrăcat în hârtii de un dolar de sus până jos! Ce era să fac eu, Dane? Să-l dau în judecată?

— Şi ce vrei să faci acum?

— Eh! zice Paul, potolit subit. Eu vreau să-ţi ofer heroina. Pe tavă! O primeşti?

— Ştii să-ți ții gura, Frank?

— Hm! rânji Frank. Şi când m-au torturat tailandezii! Şi nu ştiți cum a fost acolo, domnişoară! Că eram tot cu domnul Hary, tot pentru „afaceri”; dar eu am…

— În țara asta ai mai fost?

— Aici nu! recunoscu parcă cu regret alsacianul.

— Hary a mai fost. Am mers azi să caut o vilă. Ne-a zis că e mai bine să ne mutăm.

— Ştiu, domnişoară.

— Am vorbit cu o femeie de la care Hary a mai închiriat o vilă, acum doi ani.

— Ne mutăm atunci acolo!

— Nu. Că femeia nu a fost de acord. Nici nu a vrut să mai audă de Hary. Părea foarte speriată. Deşi se pare că îi plătise foarte bine; asta a recunoscut.

— Îi plătise foarte bine?! nu pricepu Frank.

— Eşti sigur că ştii să-ți ții gura, Frank?

— …E cam de rău, aşa-i? simți ceva alsacianul.

— Nu ştiu. S-ar putea să mă fi mințit femeia aia, deşi… nu văd de ce ar fi făcut-o!

— Erați cu domnul Hary atunci?

— În primele zile, da. Eu i-am închiriat vila; dar am plecat. A rămas cu Otto şi cu încă trei, pe care… cred că îi cunoştea de mult. De-asta mi se pare… Chiar nu îmi vine să cred…

— Ce, domnişoară? îşi mută automatul de pe un umăr pe altul alsacianul.

— Frank, eu… Nici n-am bănuit. Fapt e că i-am aşteptat să se întoarcă, pe *toți cinci* la aeroport, în Austria era asta, dar …Mi-e teamă, Frank! Mi-e teamă că femeia aceea n-a mințit. Că de întors…după ce îşi terminaseră treburile pe-aici…nu s-au mai întors decât Hary şi Otto.

*

*   *

— Şefu, am pierdut heroina! anunţă spăşit Bebe.

— Ce, mă?! Ce-ai spus? o luă încetişor „Lordul”, dar începu să urce tonul tot mai mult: Asta e tot ce ai putut să afli?! Pentru asta l-ai deznodat pe nenorocitul ăla în bătăi?! Ca să-mi spui „că am pierdut heroina”?! Şi eu de unde scot acum nişte milioane de dolari, idiotule?! Să le dau ălora – lui Armăşilă mai ales – de unde, mă?

— Şefu, a fost cu vânzare.

— Atâta ştii să spui! Că „a fost cu vânzare”. Care vânzare? Nevasta ăluia din Piteşti?

— Mai încoace, şefu, la noi, aici, a fost cu vânzare. Că luasem noi urma lui „Comando” ăla. Îl găsisem şi avea heroina încă la el.

— Şi-aţi scăpat-o iar?

— Nu eu, oamenii lui „Irlandezul” l-au găsit, şi s-au dus la el trei, îl încolţiseră! L-au pus jos, zic ei, legat! Ce mai poveste! Dacă mi-l aduceau aici, scoteam eu din el şi…

— A! Dacă ţi-l aduceau aici! Dar el „s-a făcut nevăzut dintr-o dată”! Hai spune-mi-o şi pe asta!

— Păi, cam aşa a fost, şefu! Că avea, probabil, un complice „Comando” ăla. Eu aşa crez. De care ăia trei başbuzuci de-i trimisese „Irlandezul” nu ştiau. A apărut ăla, complicele; cineva îl anunţase, pe semne; şi i-a pus pe-ăia trei jos; că i-a luat prin surpriză!

— „Prin surpriză”, ai?! Şi crezi că „Irlandezul”, din beciul unde-l ţii tu, l-a anunţat pe complice!

— Nu „Irlandezul”, unul din ăia trei eu crez că era blat cu complicele. Şi ne dădu acuşica telefon, că vrea să negocieze cu matale.

— Ce să negocieze?

— Prețul heroinei. V-a trimis „cadou”, un pachet cu heroină, şefu. Cică, dacă vreți să faceți afacerea, lasă la preț.

— „Lasă la preț”?!

— Dacă-i puneți într-un cont o sură de mii de parai. Dacă nu, zice că nu se supără.

X. **LA CASA DIN VIS**

Când intru din nou în biroul procurorului, sper să găsesc mandatul gata. Ioniță, între două teancuri de hârțoage, atacă scurt, nervos:

— Vreau şi restul informațiilor privitoare la Armăşilă!

— Dosarul a rămas la dumneavoastră.

— Lasă-l pe-ăsta! bate cu palma Ioniță în unul din teancurile de pe birou. Adu şi „rezervele”! Ştiu că mai ai! Relațiile lui Lucrețiu cu avocații care i-au scos din puşcărie pe Niky şi pe Zizi Oreanu! Vreau să facem un dosar beton! Apropo de avocați, am vorbit ieri cu unul din ăia trei. I-am spus şi de tablouri.

— Vă mulțumesc. Am să trimit imediat dosarul. Şi…mai am aici ceva, vă las să citiți! spun şi îi pun pe birou o hârtie, o pagină, scrisă de mine în urmă cu un sfert de ceas.

Reajung la sediu, îi dau lui Niciu dosarul cu „rezervele”, îl rog să le ducă lui Ioniță. Întreb:

— Maşina serviciului mai există?

— Da, dar fără benzină! Că „nu sunt bani”, zice Niciu.

— Ia-o pe-a mea! Uite cheile! Cu Paul am vorbit. Nu a devenit o jigodie. Dar… situația e mai complicată.

Niciu iese, că sunase telefonul. Ridic receptorul şi aud o voce parcă gâfâită:

— Domnul Dan Vasiliu?

— Da.

— Notarul sunt. Cel ce v-a adus plicul. L-ați deschis?

— …De ce? tresar eu.

— Domnule Vasiliu, s-a comis o confuzie groaznică. V-aş fi recunoscător …dacă mi-ați restitui plicul.

Să însemne asta că Iulia e în viață? Îi telefonase Iulia? Aflase notarul, în alt fel, că nu murise Iulia Armăşilă? Şi-atunci? În maşină cine arsese?!

— …Îmi pare rău, domnule notar, dar…nu văd de ce v-aş restitui acel plic.

— Ah, Dumnezeule! Pentru că…pentru că am greşit. Şi tâmpiții ăia de la televiziune şi de la două ziare au greşit, m-am luat după ei şi… Era specificația aceea expresă a Iuliei Armăşilă ca „în 24 de ore”… M-am gândit să nu…să nu întinez memoria… ultima dorință a clientei mele…

Ei, auzi, drăguțul de el! „Să nu întineze memoria” Iuliei! Domnul notar îmi vorbeşte în continuare, încercând să mă convingă, îmi vorbeşte repede, îngrozit de perspectiva neîncasării „pentru fundație”, sigur, a averii considerabile, adunată de Iulia – inclusiv prin „semănarea cancerului”, cum zicea Wanda.

— De aceea, v-aş ruga mult, domnule Vasiliu, să-mi restituiți plicul acela, în care…

— Regret, l-am deschis. Plicul e la procuror deja.

— La care procuror? vrea să ştie notarul.

— Asta nu vă interesează.

— Dar…clienta mea nu a murit…

— Ei, cum? De unde ştiți?

— Asta nu are importanță! Dar rezultă că nu aveți dreptul să citiți ce era acolo! mă ia altfel acum notarul, înfierbântat de ideea că-i va scăpa averea Iuliei.

— Stimate domnule notar! Pe plicul pe care dumneavoastră mi l-ați dat scria clar că trebuie să mi-l înmânați numai după decesul clientei dumneavoastră. Da sau nu?

— Da, dar…

— Nu mai încape nici un „dar”. Că nu ați îndeplinit condiția. Ați ratat afacerea şi cu asta basta! Consolați-vă cu ideea că ați contribuit la *înfăptuirea dreptății*! Sunteți jurist, sunt sigur că vă bucurați nespus de mult! închei eu, închid, formez numărul lui Ioniță şi îl previn că notarul umblă să-şi recapete plicul.

— I-ai spus că-i la mine plicul?

— Nu, dar poate presupune …ori afla.

— Lasă-l să presupună! În câteva ore vei avea mandatul. Reținere şi percheziție domiciliară. Am citit şi hârtiuța aia, propunerea de verificare. Sunt de acord, în principiu, dar trebuie şi acolo pregătită acțiunea.

Nu închid bine telefonul, că mă trezesc în birou cu Liliana. Mă informează că „l-a adus pe taica părintele”.

— Pe cine?! De ce?

— Fii calm, că am de ce. Tipul e în evidență la proxeneți, dar… Apare şi o escrocherie recentă. Progresează şi-ăsta! Că escrocarea s-a lăsat cu sinuciderea unui bătrân. Dar nu există plângere. Vecinii care l-au îngropat pe bătrân spun că să-l lăsăm pe „popă” în grija lui Dumnezeu. Ei, bine, eu nu vreau să-l las.

— Începi să te simți Dumnezeu, Lil?

— Păi, dacă Dumnezeu văd că doarme – Doamne, iartă-mă! Lasă-mă să-l împachetez eu pe „popă”! Că pe tine te aşteaptă domnul avocat.

— Ce avocat?

— Nea Florică, zâmbeşte Lil. L-am văzut jos, când veneam cu „popa”. Am trimis-o pe Ileana să-l conducă în biroul şefului nostru drag, „să-i facă o cafea şi puțină conversație” până vii tu.

— Bine. Ocupă-te de „popă” atunci!

Pe Nea Florică îl găsesc patrulând prin biroul şefului meu. Nu cred că e nervos din cauza cafelei oferite de Ileana, care Ileană cred că zice „bogdaproste” c-am apărut şi ne lasă singuri.

Cel pe care toți îl ştiu de „Nea Florică” e un avocat bun. Şi om de viață se zice c-ar fi. Scrie şi poezii, epigrame. Bun cozeor şi burlac convins; ca şi mine. Dar plin de bani, nu ca mine. Debutează furtunos – nu ca „la bară”. Acolo o ia întotdeauna metodic, avocățeşte, cu o voce egală, monotonă – cred cu scopul de-a adormi completul de judecată – încă înainte de a intra „în fond”.

— Domnule Vasiliu, eu vă stimez de mult!

— Daaa?! mă mir eu, că fusese unul din apărătorii lui Lucrețiu Armăşilă, când ne făcuse de râs în instanță cu martorii pe care îi cumpăraseră, dar despre care spusese Nea Florică „la bară” că „se răzgândiseră, mustrați de cuget”.

— Chiar aşa, domnule Vasiliu şi…să vorbim pe şleau! Eu unul nu am chef să predau Codul penal în puşcărie!

— Păcat! Educația juridică ar fi…

— Ia lăsați-i pe-ăia cu „educația juridică”, domnule, că unii din ei ştiu legile, mai ales pe-astea noi, mai bine decât mine! Altul s-a certat cu mine că nu pricep „rolul virgulei în Codul penal”!

— Mi se pare un subiect interesant!

— Da, dar eu nu vreau să duc controverse de-astea la pârnaie! Nici să-mi pierd dreptul de a profesa. Imbecilii ăia doi de colegi ai mei nu îşi dau seama în ce troacă au intrat! Foşti colegi, că eu m-am despărțit de ei, gata! Le-am spus: Pân-aici, stimabililor, eu cobor din trenul ăsta, cât mai e timp! Până nu se-mpute „bisnisu” de tot!

Remarc în sinea mea că *nu zice nimic de tablouri*. Mai remarc limbajul colorat – eh, un poet e un poet, nu? – dar şi

amestecul de metafore. Că stau şi eu, ca neiniţiatul, şi mă întreb: Într-o troacă erau? Sau în tren? Dar „se-mpute bisnisul” îmi place!

Nea Florică îşi continuă expunerea colorată, plină de invective la adresa foştilor parteneri de afacere:

— Vor să-l scoată pe Nae Orâtu, zis „Frumosu”, condamnat pentru dublă omucidere dovedită indubitabil! Având ca argument doar că „au primit banii înainte şi nu vor să piardă încrederea clientului”.

— Clientul fiind Jan-“Chelu”, fratele lui „Frumosu”.

— Nu cred, domnule Vasiliu. Clientul e o persoană pe care nu o cunosc, ei au tratat cu acea persoană. Vă jur că nu o cunosc! spune Nea Florică şi – culmea! – pare sincer. „Frumosu” şi „Brişcă” vor fi scoşi, cred ei, pe „eroare judiciară”. Că va apărea un nenorocit canceros – i s-a garantat „asigurarea pe viaţă a familiei” – care „va recunoaşte” uciderea victimelor.

— Şi victimele lui „Frumosu” şi ale lui „Brişcă”!

— Da, domnule Vasiliu. Le-am spus că sunt idioţi, că bate la ochi de la o poştă! Dar mi-au zis că nu contează. Că au aranjat deja cu cine trebuie. În sfârşit, nu au şansă de reuşită. I-a explicat şi domnul procuror Ioniţă unuia din cei doi foşti parteneri ai mei că „deschid Cutia Pandorei”, că se vor compromite prosteşte, mai ales dacă se apucă să-i pună pe foştii puşcăriaşi să vă cheme în instanţă pe dumneavoastră, pentru „însuşire de bunuri şi abuz”.

— S-ar părea că aveţi încredere în mine! Păi, cum? Că în instanţă ziceaţi altceva.

— Ei, aia era în instanţă! Şi… Eu am văzut dosarele; ştiu că are Ioniţă dreptate.

Încă *nimic despre tablouri.* De ce oare?

— Sunt tineri şi proşti! menţionează Nea Florică.

Na, că avem şi un conflict între generații!

— Cum „sunt tineri şi proşti”?! mă mir eu. Aş înțelege să fie tineri şi dornici să apere dreptatea. Să apere, fără bani, nişte nedreptățiți!

— Ei, hai să fim serioşi, domnule Vasiliu! Că am muri de foame toți avocații! Jalea e că mulți din ăştia care-au ieşit de curând din facultăți, *nu ştiu carte*! Şi nici nu vor să învețe. Dar au învățat, ai dracului, la repezeală, toate culisele! Toate sforile cum se trag, la cine trebuie să meargă, cât să dea şi cum! De câştigă nătărăii în cauze pe care eu… le credeam pierdute. Dar cu ce vor să facă ei acum n-o să le meargă! Că, dacă încearcă, nu vor reuşi decât să se facă de rahat. Şi dacă mă implică în porcăria aia, e suficient două telefoane să dau şi… sunt terminați. Nu de Coana Justiția! Altfel îi pot isprăvi pe foştii mei parteneri! Şi ei ştiu că pot.

Telefoane?! Cum s-o fi făcând că telefoanele din biroul şefului meu tac atât de cuminți?! Că de obicei, nu tac deloc. Mă uit la ele şi…descopăr ceva. Unul din cele trei aparate e pus între două mici teancuri de cărți de pe birou. Iar receptorul e aşezat pe aceste cărți. Nu în furcă.

Nea Florică, înfuriat, pledează mai departe, eu ies din birou şi surprind, în camera alăturată, o scenă interesantă. Lenuța, secretara şefului meu, a ridicat două receptoare şi le-a pus lângă aparate – ca să n-o deranjeze cumva vreun apel. Al treilea îl ține strâns lipit de ureche. Cu o mână. Cu cealaltă acoperă receptorul, căci îi transmite ce aude lui Banu. Banu mă vede, îi face semn. Lenuța dă să pună receptorul în furcă, dar eu i-l iau din mână şi îl aud pe Nea Florică întrebând nedumerit: „Dar unde eşti, domnule? Mă laşi să vorbesc singur!?” Verific şi celelalte receptoare. Nici o convorbire întreruptă. Le pun în furcile lor pe toate, îi spun lui Banu: „În biroul meu!”, aştept să iasă, mă întorc spre Nea Florică, apărut în uşă.

— Mă gândeam că poate mai doriți o cafea!

— A, nu. Am să plec chiar acum, că merg la tribunal.

Îl conduc spre ieşirea din sediu, timp în care mă interesez curios:

— Chiar nu mai aveți încredere în Justiție?

— În Justiție?! Apăi…vorba lui taică-meu – Dumnezeu să-l ierte! – că a murit anul trecut. El spunea: „Coana Justiția asta n-a dus-o prea bine cu sănătatea niciodată. Dar la noi a intrat în comă în ’89. Când s-a făcut circul ăla de proces, cu execuție imediată, în ziua de Crăciun!” Taică-meu fusese tot avocat; şi legionar, domnule Vasiliu. Mai fusese şi la Canal! Nu se poate spune că-i iubea pe comunişti. Dar avea dreptate. *Tonul* pentru cum trebuia să fie noua justiție, atunci s-a dat.

Mai schimbăm câteva fraze fără importanță. Când ajungem aproape de poartă, Nea Florică pare să-şi amintească subit:

— De tablourile alea substituite mai ştiți ceva? Credeți că originalele ar putea fi recuperate?

— Imposibil nu e, dar va fi foarte greu. Foştii dumneavoastră parteneri ce spun însă de păcăleală?

— Ce spun? Ioniță le-a făcut un serviciu, fără să vrea. Au vândut toate tablourile, domnule Vasiliu. Aseară. Au găsit urgent nişte chilipirgii capsomani mai mari ca ei! I-au prostit cu certificatele de expertiză, la fel de false ca şi tablourile, şi au scăpat de ele!

— Cui le-au vândut?

— Eh! Unul din cumpărători ar fi Jan-„Chelu”. Celălalt… poate e mai bine să nu-l ştiți încă. Credeți-mă, e mai bine.

Când reajung în secretariat, o găsesc pe Lenuța, roşie ca o sfeclă, vorbind de zor la telefon. Umblă încărcată cu bijuterii de aur; şi „nu poartă două zile la rând aceleaşi bijuterii” –

informație Liliana Manea, care mi-a spus şi cum îşi făcea rost de bijuterii Lenuța. Era combinată cu partenerul soțului.

— Cum îi mai merg afacerile soțului? întreb eu pe un ton de salon.

Lenuța a pus receptorul în furcă, mă priveşte, se ridică în picioare, spune încet:

— Ce vreți, de fapt?

— Să vorbesc cu bărbat-tu ceva. Să-i arăt şi nişte fotografii, o casetă, o chitanță de plată la un motel, fleacuri de-astea! zic eu – ştiu şi că omul de afaceri e gelos foc.

— Ce vreți, de fapt? repetă Lenuța, ceva mai apăsat.

— Demisia.

— Să-mi dau demisia?! Eu? Pentru că…am tras olecuță cu urechea?! Şi de ce? Că nici n-a zis mare scofală Nea Florică ăla, nici dumneavoastră! Banu mă tot întreba „ce spun, ce spun?” eu…

— Pentru ce ai recunoscut acum, zic eu – scoțând ca din întâmplare, din buzunarul de la piept al hainei, reportofonul Juliettei – îmi faci raport. Cum ai regizat scena, de câte ori ai mai folosit trucul. Aştept hârtiile amândouă! Jumătate de oră aştept, în biroul meu.

Şi ies, furios – pe mine furios, am ajuns să mă războiesc cu Lenuța! Dar-ar toți dracii! Şi mai trebuie să mă războiesc şi cu Banu!

Îl găsesc în biroul meu, scriind de zor. Îmi întinde raportul. Dar e numai cel cu Brăila. Motivează că „i s-a stricat maşina”.

— Eu credeam că scrii altul!

— Domnule comisar! Abia intrasem; Lenuța mi-a spus doar…

— Minți! Nu abia intraseşi în secretariat, îl opresc eu scoțând iarăşi reportofonul ăsta bun, care nu a înregistrat nimic, dar…

— Ei, poate intrasem de vreo cinci minute!

— Scrie asta! Acum. Ce ți-a zis că a auzit Lenuța.

Mai cârâie Banu, dar, până la urmă, scrie raportul.

Peste câteva zile aveam să-mi dau seama că exigența asta aproape bizară, poate pedantă, a fost foarte bună *şi să mă întreb atunci ce-mi venise acum*?

Îl expediez pe Banu, trimițându-l să vorbească măcar la telefon cu Brăila şi Tulcea, să încerce să afle ce-i cerusem despre Tina. După care iar mă trezesc în birou cu Lil, înfuriată şi ea.

— E o mare şulfă avortonul ăsta de popă! Dar de ştiut, nu ştie mare lucru. Pe scurt, tot ce-am aflat e că unul din cei doi care au venit cu maşina de la Deva, cel care i-a dat telefon să joace comedia cu geanta în care erau două pâini şi-un cârnat e fiul lui Jan-„Chelu”.Atât, restul sunt palavre.

— Păi, nu-i puțin.

— Da, dar javra asta de fost seminarist o să scape. Că nu sunt plângeri împotriva lui.

— Vorbeşte cu cei care se ocupă de escroci ori de proxeneți. Spune-le şi că a folosit un paşaport fals şi o maşină furată! Să-l ia ei în primire! Eu plec să-i fac o vizită lui Jan-„Chelu”, peste …zece minute.

Nu trebuie să mai aştept decât patru, Lenuța vine, în mână cu două hârtii. Se uită la ele, se uită la mine. Zice rar:

— Dacă vă spun cum vă pune coarne „Lil” cu Niciu …am putea uita asta?

— Liliana nu-mi pune coarne, că nu-s nici soțul, nici amantul ei. Nu mă interesează viața intimă a subordonaților şi nu-mi place să uit nimic. N-a mers! Dă-mi hârtiile!

Le iau, le citesc, pe demisie scriu „De acord, motive întemeiate”, i-o restitui.

— Să plece spre conducere!

— Eu adică să…?! se miră Lenuța.

— Până se aprobă, eşti în serviciu. O înregistrezi şi expediezi!

Când ajung, 15 minute mai târziu, pe strada unde şi-a făcut „noul bârlog” Jan-„Chelu”, sunt foarte curios. Strada o ştiu bine. Casa însă, vila „măricică” a lui Jan nu am văzut-o, decât atât cât se poate vedea peste gardul înalt. Oare cum o fi înăuntru? S-o potrivi cât de cât cu interiorul din vis?!

Sun la poarta blindată. Asta-i ca în vis. Dar lipseşte ceața! Iar eu nu sunt cu şapca în mână, că nici nu am şapcă. Acum am să aud o voce hârâită în micul difuzor zăbrelit.

Uite că nu aud însă nimic.Poarta se deschide singură. Şi văd grăbindu-se să mă întâmpine – nu Popiuc, cu potăile lui fioroase – ci un body-guard, probabil. Unul pe care nu-l cunosc, dar care mă cunoaşte. Că nu trebuie să spun cine sunt, mă salută el respectuos şi mă anunță că „Nea Jan” mă aşteaptă. M-au văzut printr-o cameră cu circuit închis, ascunsă undeva. I-au şi raportat lui Jan…

— E singur Jan sau are musafiri?

— Singur, dom’ comisar. Că l-a chinuit o măsea, de două zile!

Evident, visele astea sunt o prostie, îmi spun. Când intru însă în holul, dar mai ales în sufrageria mare a vilei… încremenesc. Pentru că…diferă foarte puțin de cea din vis! Camera lungă, fotoliile, măsuțele, scara interioară, vitraliul ca de biserică, *toate sunt la locul lor …exact ca în vis*! Ei, cum asta?! Dacă nu am fost niciodată aici! Dacă doctorul Tomescu spune că „fragmente de *realitate* etcetera…*cum de am văzut în vis camera asta*?

Şi poftim că apare şi Fane-“Speriatu”. Care mă salută, mă anunță şi el că Nea Jan mă aşteaptă. Urmează scena cu

glasvadul care se trage într-o parte?! Şi la masă…Jan, în centrul…

Ba nu. Fane mă conduce într-o altă cameră. Lungă şi asta, cu aspect de „birou de lucru” – mai mare decât biroul şefului meu, în orice caz.

— Să trăiți, domnu’ Vasiliu! Nici nu ştiți ce bine îmi pare că ați venit! mă primeşte amabil Jan.

— Ai auzit cumva că scot măsele?!

— Dumneavoastră?! Nu, dom’ comisar, că dumneavoastră lucrați fen! râde Jan. Ați văzut ce căsuță mi-am făcut? Vreți să vă conduc, să v-arăt şi camerele? Şi piscina, şi tablourile, că am pus mâna ieri, dom’ne comisar, pe nişte tablouri… Nu de-ălea cu „Răpirea din Serai”…

— Poate altădată, Jane, că acum sunt grăbit.

— Aoleu, iar pe grabă, dom’ comisar! Că Fane atunci de ce mai munceşte?

— Munceşte? Fane? De când? mă uit eu în jur, dar Fane nu mai e nicăieri.

— Păi, i-am spus eu să facă ce ştie, să pună tot personalul la treabă, să pregătească o gustărică acolo, nu mare lucru, că…

— Jane, am nişte informații care au să-ți cam taie pofta de mâncare. Ți-am zis că nu mă vâr în afacerile tale, dar să nu te prind cu droguri. Şi aflu...

— V-au mințit ăia de v-au spus! Să dea…

— Jane! Ştiu sigur. Şi-mi promiseseşi.

Jan se uită la mine, mă invită să stau într-un fotoliu, se aşază şi el. Se trage apoi încet de mustață şi începe rar, parcă obosit:

— Apăi …nu-i aşa de uşor, domnu’ Vasiliu. Că în negustorie dumneavoastră nu prea ştiți cum e! Trebuie să ții pasul. Că altfel te-au ras concurenții. Îți iau clientela hoții ăilalți

de negustori. Şi, dacă la barurile şi la restaurantele lor găsesc muşterii… tot ce doresc …de! Se duc şi ei…unde ştiu că găsesc.

Trist e că are dreptate. Raziile prin baruri, dar mai ales prin restaurantele elegante sau cazinouri sunt rarități. Că, dacă mergi pe-acolo şi dai de cine ştie ce persoane, ori fii sau fiice de persoane importante… Sună telemobilele uneori, „să faci retragerea urgent” şi când faci o razie în piață, la zarzavaturi! Dară-mi-te când ai avea neobrăzarea să faci o razie într-un restaurant select ori într-un cazinou, unde vin să mai spele un ban unii, să mai primească o mită alții… Să se mai distreze o Juliettă ori o nevastă a…cine ştie cui.

— Şi îți mai strici, dom’ne comisar, şi relațiile! Cu ăi de-afară! Unii mari de tot. Că doar cocaina şi heroina nu cresc prin brazii noştri, nu? Da’ piața la noi e acuma! Ca şi-o făcură. Şi mai sunt şi nepricopsiții ăştia de tineri, unii chiar din familia mea. Nu prea mai pot să mă înțeleg cu ei, domnu’ Vasiliu! mi se confesează Jan şi *pare* sincer şi-ăsta.

— Ai probleme de familie?

— Destule, dom’ne comisar. Cu Guțu mai ales. Că ăstuia i-a intrat în cap, nenorocitul, să facă repede avere. El să facă! Şi face praf tot ce câştigă. Merge la ruletă şi pierde ca un prost! Şi măcar nu pierde la cazinoul meu, dobitocul! se indignează Jan. Cel mai mic la fel! Că vrea să se însoare, deşi are numai 17 ani, dom’ne comisar. Da’ nu vrea să se-nsoare oricum, vrea casa lui, vilă, piscină cu valuri, altă piscină pentru cățel, auziți! Că păgubitoarea aia de l-a-mbrobodit, prostu, nu vrea altfel! Eu i-am zis: „Ascultă, mă, nepricopsitule, de câte ori te spălaşi tu în viață, mă?” Că ăsta a ieşit, nu ştiu cum – mă-sa poate ştie, Dumnezeu s-o ierte, c-a murit – dar a ieşit un nespălat, dom’ne comisar. Acu’ dumneavoastră mă ştiți! De când eram chelner am învățat. Şi le-am cerut tuturor oamenilor mei, le-am spus: „Ştaifu, bă”! Toți sunt curați şi bine-îmbrăcați, i-ați văzut!

Numai nepricopsitul ăsta mic *nu se spală*! Da' vrea *piscină cu valuri*!

— Şi? Cum ai rezolvat? râd eu, că-i ştiu pe părinți.

— L-am cârpit de nu s-a văzut. Şi pe Guțu şi pe Mițu i-am cârpit mai ieri. Dar nu ştiu cât oi mai putea, dom' comisar! şopteşte Jan. Că le-au intrat în cap porcăriile de le văd prin casetele lor de video, pe la Ti-vi! Numai cu ochii în alea stau.

— Prost e, Jane, că s-a amestecat Guțu într-o afacere cu heroină. Erau într-o maşină vreo 200 kilograme , au schimbat-o la Piteşti cu alta…

— Nu se poate! N-a fost Guțu acolo! Că el a venit să-mi ceară… Adică… Nu, nu se poate!

— Jane, *mi s-a spus* că el era în maşină. Întrebarea e: unde se află heroina acum? Ia cheamă-l încoace pe Guțu, că trebuie să ştie!

— Acum nu pot, că-i plecat la Timişoara, zice cu un aer mofluz Jan. Nu vă mint. Abia diseară vine. Mi-a zis că „are o afacere mare acolo, că ar fi o greşeală să pierdem chilipirul". Da' ştiți cum îl bat, când vine, dom' comisar!? Măr îl bat, mama lui de…

— Nu mă bag în afacerile de familie. Dar te previn, Jane! Dacă-l prind, ți-l bag în puşcărie. Şi de pomană ai să umbli după aia, cum umbli acum să-i scoți pe „Frumosu" şi pe „Brişcă"!

— Dom'ne comisar! oftează Jan… A fost o prostie.

— Jane, ştii că nu îmi place să mă minți!

— Să vă spună Fane, dom' comisar! Uite, să vă spună Fane cum a fost cu „Frumosu" şi cu „Brişcă"! Zi, Fane! se întoarce el spre „Speriatu", care a reapărut în cameră.

— Gustărica e gata! preferă să zică Fane.

— Las-o-ncolo de gustărică, mă! se zbârleşte Jan. Zi cum a fost cu ăia, de ne-o răpiră pe „Ochelaristă"! Zi, pe bune, ca la spovedanie să zici, cu domnu' Hary, nu ascunde nimic!

— Nu mă interesează cum v-au răpit-o pe „Ochelaristă”! Vreau să ştiu unde este heroina acum!

— Asta nu ştie nimeni, dom’ comisar! mărturiseşte spăşit Fane. Că a fost cu lucrătură mare.

— Ce „lucrătură”?

— Erau trei şefi de bandă, preia spovedania Jan. „Lordul”, „Ducele” şi „Dogaru”.

— „Dogaru”? Cine-i ăla?

— Domnul doctor Armăşilă. Că dracu l-a pus şi pe-ăla! izbucneşte Jan. S-a vârât în construcții, el, doctor cu patalama. Mă rog, s-a vârât. A câştigat mai bine decât mine, ascultați ce vă spun! Învârteli mari, cu materiale, cu locuri de casă cumpărate, cu petrol, a scos dom’ doftor o grămadă de bani! Da’ mai nou, a investit şi-n prafuri.

— Lucrețiu Armăşilă?! În droguri?!

— Da, dom’ne comisar. Lucra cu „Lordul”. Le-au mers un timp afacerile găitan! Până acum, de curând, când cu ălea 200 kilograme de heroină. Cineva a vârât strâmbe. A vândut pontul. Că… vă păcălîră pe dumneavoastră la Piteşti, dar maşina aia adevărată, cu heroina… nu mai ştie nimeni unde a ajuns.

— N-o şti Guțu cumva?

— Nu, dom’ne comisar. Nici „Lordul”, nici „Ducele”, nici Armăşilă nu ştiu niciunul nimic.

— Eşti sigur? întreb, să fiu eu sigur că Paul nu m-a mințit.

— Sunt, că am şi eu oamenii mei în găştile lor, na! Şi-mi spun că se bănuiesc toți unii pe alții. Caută marfa înnebuniți. Dar heroina aia nicăieri! Şi-au mai picat, tocmai acum, la graniță, două transporturi; au picat în mâna poliției de frontieră. Secetă mare! S-au dus şi „rezervele”, se pierd clienții, vă dați seama ce-a ieşit! Haideți mai bine să gustăm ceva, dom’ne comisar! Bem o rusoaică, veritabilă!

— Aş prefera un whisky scoţian veritabil.

— Whisky scoţian?! se miră Jan. Să vedem…

— În contul celor zece lădiţe pe care ai pus pariu.

— Aoleu, fir-aş al dracului! Că ştiţi mai… Ne-aţi lăsat – ca la anchetă, zău aşa – să ne golim sacu! Dar ştiaţi şi ce…

— Bag seama că mai mult eu ţi-am dat informaţii, aşa că rămâi dator! Ai grijă de Guţu! În privinţa tablourilor, zic să le mai verifici, înainte să mi le arăţi.

— Nuu, că sunt cu expertize! Credeaţi că eu cumpăr…

— Ia verifică şi expertizele! Asta e deci încă o informaţie grasă pe care ţi-o dau, trece-o în cont!

— Mă speriaţi, zău, dom'ne comisar! Că am dat o groază de bani. Şi sunt luate de la oameni serioşi.

— Aşa zicea şi un pacient căruia îi spusese doctorul că are sifilis: „De unde, dom' doctor, că m-am culcat numai cu o femeie serioasă, măritată!"

Am trecut toţi trei în sufragerie, unde e o masă lungă, încărcată cu bunătăţi.

Pe mine însă altceva mă uimeşte. Că sufrageria asta lungă, lambrisată, cu grinzi de stejar în plafon, cu masa mare şi cu scaunele cu spătar înalt… *seamănă uimitor de bine cu cea din vis*! Ei, cum naiba?! Cum o să-mi explice *ştiinţific* doctorul Tomescu „potriveala"?!

Înfulec două sandvişuri, că tot mi-era foame, Jan şi-a pus „o rusoaică" pe care o dă peste cap, îşi mai pune una, mănâncă ceva şi el, dar e total fără chef.

— S-au schimbat multe, dom'ne comisar, zice trist Jan. Nu mai e ca altădată.

Ia te uită! Un nostalgic?! Fane a apărut cu o sticlă înfundată în mână, dar îi spun să n-o deschidă, s-o lase pentru o zi când om fi mai veseli toţi.

Când să plec, Jan se învioreazaă subit.

— Să vă arăt măcar ce cățelandri am, domnu' Vasiliu!

— Ai câini?! tresar eu.

— Nişte cățeluşi. Dar o să crească! Hai, să vi-i arăt!

Chiar sunt curios. Aşa că îl urmez în curtea mare. Peluza îngrijită, arboret ornamental. Mă duce la un fel de țarc, unde dau din coadă trei dobermani încă micuți.

— Auzi, Jane! Iar te-au păcălit.

— Asta nu se mai poate, dom' comisar!

— Ba da. Aş zice să scapi de potăile astea, că le vine bâzdâcul.

— Ce fac? Cum le vine bâzdâcul?

— Interesează-te, dacă vrei, dar eu ştiu că-i apucă uneori şi…sar din senin la gâtul stăpânului!

— Ăştia?! încremeneşte Jan.

— Ăştia! Rămâi cu bine şi nu uita ce-am vorbit!

Jan chiar a rămas ca prostit subit, cu ochii la javre. Mă conduce Fane, îl întreb:

— Guțu era puştiul drăguț care voia să devină aviator?!

— Ăla, dom'ne comisar. Păgubitoarea astălaltă, a lui Jan, e de vină, zău aşa.

— Cum?! Mama vitregă?!

— Să nu mă spuneți lui Jan, că mă jupoaie, dom' comisar! Că nu crede nimic şi nu mă mai ascultă, în ultimul timp. Da' nevastă-sa şi Guțu… Chestia cu Timişoara e basm. Ea l-a pus pe Jan să-şi facă şi vila asta nouă, mare cât un muzău, prin care umblă Jan singur ca o stafie, zău aşa, de-l apucă pandaliile. A văzut „sofrageria" şi „livingul" la dom' doctor Armăşilă. Şi-a vrut bambilica „la fel să fie"! La fel a făcut-o Jan. Că ştie gaşperița să ceară şi nu se lasă damicela până nu-i faci ce vrea ea! încheie cu năduf Fane.

Am ieşit deja pe poarta care s-a deschis în fața noastră. Îmi iau la revedere de la Fane şi urc în maşină voios.

Asta era! Nu-i nici un vis prevestitor, nici un mister! Văzusem interiorul lui Jan în casa lui Armăşilă, de câteva ori. Iar Armăşilă îmi spusese anul trecut că unii din clienții săi, care nu se prea pricep, dar sunt impresionați de scara interioară, de grinzi, vitralii şi mobilă grea îi cer: „Uite, să fie ca asta!” Eh, un mister l-am dezlegat. Mai rămân alelalte!

Peste numai jumătate de ceas sunt în maşină, împreună cu Ioniță, Niciu şi Crişan. Mergem la domnul Lucrețiu Armăşilă. Abia aştept să-l anunț că poate să se bucure. Iulia trăieşte, deci va avea cine să-i aducă portocale la vorbitor.

Numai că, ajunşi la vila Armăşilă, ne întâmpină „Guguştiucul Unu”, care bâlbâie ceva aproape neinteligibil, că el n-are nici o vină, că nu avea de unde să ştie… Pare năuc şi-ăsta! Urcăm toți scara splendidă, intrăm în dormitorul Juliettei. Lucrețiu Armăşilă, cât e de lung… pare acum şi mai lung. Că atârnă de-o funie agățată de cârligul frumoasei plafoniere din delicatul dormitor al Juliettei. Ei bine, la asta *nu mă aşteptam*!

— Iar ne-a scăpat! zâmbeşte strâmb Niciu.

Câteva minute mai târziu, suntem din nou în sufrageria cu fereastra ca un vitraliu de biserică. Ioniță a cerut să vină o echipă de criminalişti, îşi închide telemobilul şi îl ia la întrebări pe „Guguştiucul Unu”:

— Când a venit acasă Lucrețiu Armăşilă?

— Acum vreo trei ceasuri.

— Ce a făcut? A vorbit ceva cu dumneata?

— Nu. Se tot învârtea prin casă. A urcat de două ori, a coborât, s-a aşezat uitați, acolo. Părea cam dărâmat, dar… A primit, acum vreo două ore, un telefon.

— Ai prins ceva din discuție?

— Nu. Că a fost foarte scurtă, de altfel. Dar cred că a întrebat dacă „e sigur”.

— Dacă e sigur de ce? Cine?

— Asta nu ştiu, domnule procuror. Dar după ce a închis celularul …s-a aşezat, uitați, în fotoliul de-acolo. Nu se mai agita. A stat nemişcat pe fotoliu, cam cinci sau zece minute.

Cine îi telefonase? Notarul?! Încerca oare să se pună bine cu Lucrețiu? Sau… Primise o altă veste? Şi mai tristă? Că eu unul nu mi-l imaginam niciodată pe Lucrețiu Armăşilă spânzurându-se!

— După aceea, continuă „Guguştiucul Unu”, a scos iarăşi telemobilul şi a mai vorbit.

— Îl sunase cineva sau…?

— Nu. A format un număr domnul Lucrețiu. Şi a zis doar: „Fă-o!”

— „Fă-o” ?! tresar eu.

— Da, domnule comisar. Cel cu care vorbea a mai întrebat ceva, cred, domnul Lucrețiu a repetat: „Fă-o! Primeşti restul de bani astă seară, acasă la mine!” După aceea, a închis, s-a ridicat din fotoliu, mi-a zis foarte liniştit să nu îl deranjez. Că vrea să stea în camera Juliettei. De unde era să-mi dau seama?!

Eu am apucat deja receptorul telefonului, păzit atât de bine şi de inutil, formez centrala, cer interiorul nostru, aud glasul Lilianei.

— Acum căutam numărul de telefon al lui Armăşilă. Că adineauri m-a sunat Enache. Au găsit-o pe Iulia la Poiana Braşov, într-o cameră de hotel, dar împuşcată; un singur glonț, în frunte. Body-guardul ei, cu care pare să-şi fi petrecut ultimele zile şi nopți, nu e de găsit nicăieri.

— Când a fost împuşcată?

— „Trenache” zice că „era caldă încă”. Au întârziat. Voi?

— Şi noi am întârziat. Soții Armăşilă ne-au scăpat amândoi… pentru ultima dată, conchid eu, pun receptorul în

furcă, mă întorc spre Ioniță: Ar fi bine să nu vină încă echipa de criminaliști!

— De ce?

Îi relatez discuția purtată cu Lil şi presupunerea mea că ucigaşul Iuliei goneşte acum spre Bucureşti, să-şi primească plata de la Lucrețiu.

— Microbuzul criminaliştilor n-are ce căuta în fața vilei, închei eu. Prefer o reținere isteață, nu cu împuşcături.

— Eşti sigur că-i body-guardul Iuliei?…

— Poate fi şi un alt ucigaş, unul plătit special de Lucrețiu pentru asta. Dar oricum, dacă i s-a promis restul de bani de către Lucrețiu, va veni „kilerul"… să-şi ia plata.

Două ceasuri mai târziu, am lăsat luminată în vilă doar o cameră de la etaj – nu dormitorul Juliettei, desigur. Că s-a întunecat deja, aşa că… aşteptăm toți cinci în semiîntuneric. Ioniță şi cu mine pe câte un fotoliu, „Guguştiucul Unu" întins pe canapea, Niciu şi Crişan pe câte un scaun, la uşa din spate a vilei. Singurele surse vagi de lumină vin de la etaj – pe scara monumentală, care i-a plăcut atât de mult proaspetei neveste a lui Jan – şi prin geamul înalt, cu aspect de vitraliu, penetrat discret de neonul de pe stradă.

— Şi dacă n-o să vină nimeni? cobeşte Ioniță.

— Eu v-am spus să ne lăsați doar pe noi! şoptesc. Ssst! adaug, pentru că am auzit ceva la yala uşii din hol.

Da, cineva descuie yala. Dacă nu-i fantoma Iuliei sau Julietta, nu poate fi decât ucigaşul – că lui „Sardeluță", şoferul lui Armăşilă, „Guguştiucul Unu" zicea că-i dăduse liber Lucrețiu „pe azi"! Mă întreb de ce nu a sunat şi de la cine are cheia?! Lucrețiu? Iulia?

Aud, în sfârşit, deschizându-se uşa grea de la intrare, închizându-se la loc, paşi care se apropie de uşa sufrageriei în

care ne aflăm. Individul nu intră însă, a încremenit. A simțit ceva? „Intuiție profesională”?

Pe naiba! Se aude acum, tot mai tare, sirena unei maşini de poliție! Se apropie. Maşina frânează în fața casei! Înjur în gând, criminaliştii trebuie să fie! Deşi îl auzisem pe procuror vorbind la telefon şi cerând să se amâne venirea lor „la locul faptei, până la ora când vor fi anunțați!” zisese clar Ioniță. Procurorul face însă gafa – legală, poate, dar gafă – să-l someze pe tip. Ies din spatele uşii tocmai la timp. Individul, un zdrahon, tocmai scosese pistolul. Îl pocnesc scurt, cumplit peste mână, dau să i-o răsucesc la spate, dar animalul ăsta pare mai puternic decât am crezut şi mai „şcolit”. Arma a căzut, dar zdrahonul mi-a scăpat, e în sufragerie acum cu un cuțitoi, scos el ştie de unde, în mână. Puțin îi pasă că Ioniță repetă somația, amenințînd că trage – *cu ce* să tragă oare?! Nu cred că are pistolul la el, nici că ar trage, în lumina asta mai rău decât „chioară”.

Zdrahonul e speriat de polițiştii de afară care vor veni – nu l-am auzit reîncuind yala – ştie că, *dacă* îl prindem, „intră pe viață”. Se vede că nu-i convine perspectiva deloc, e dispus deci să-şi vândă scump pielea. Pistolul pe care l-a scăpat e pe undeva pe jos, pe la picioarele mele, dar…nu ştiu unde. Mă fac că l-am găsit, mă aplec repede, mă ridic, strig şi eu la el să arunce arma, că trag şi…*trucul pare să meargă.* „Guguştiucul Unu” a descoperit însă undeva cel de al doilea comutator şi… *aprinde lumina*!

Zdrahonul vede acum că nu suntem niciunul înarmat. Vede şi propriul lui pistol, la un metru de mine, se repede să mă spintece şi să-şi recupereze puşcociul.

Îl cosesc fulgerător din mers, îl prind de-un picior şi-l răsucesc pe burtă. Urlă şi scapă cuțitul, înfrânt de durere. Mă tem că… i-am cam dislocat vreo încheietură.

Alertați de somațiile pe care probabil le-au auzit, în ușă au apărut Niciu şi Crişan. La uşa de intrare se aude soneria.

— Cătuşele! îi zic lui Niciu. O ambulanță! lui Crişan, eu merg la uşa de intrare, o deschid, întreb: Cine e şeful echipei?

— Eu, zice unul.

— Ia hai încoace! hotărăsc eu scurt, îl trag înăuntru, trântesc uşa, o încui, nu vreau să-i spun cât de tâmpit şi indisciplinat e de față cu echipa lui – dacă o fi aşa. Că s-ar putea şi să fi uitat altcineva să-i transmită ce zisese Ioniță.

— Ce-i asta, domnule comisar? întreabă el nedumerit, eu îl conduc la Ioniță, care întreabă enervat:

— De ce-ai venit, domnule!? Nu ți s-a spus să vii *când te chem*?!

— Ba da… Dar…Suntem de azi-dimineață, domnule procuror. Ne credeți că nici n-am mâncat? Ne-am zis că aici, dacă-i vorba de o sinucidere prin spânzurare, să terminăm dracului şi cu asta, că mâine, la şapte…

— Ascultă-mă bine, dragul meu! o iau eu calm, deşi îmi vine să-l plesnesc. Cât mai eşti polițist, nu faci ce crezi! Nici „ce-ți zici”. La ora asta puteai să ne găseşti morți. Ba puteai să fii şi dumneata cu un glonț în cap! Ai priceput? Raport scris, privind neexecutarea ordinului! Să-l văd, mâine dimineață, la ora opt, pe biroul şefului dumitale!

Alte două ceasuri mai târziu, sunt în apartamentul de două camere al lui Ioniță. Am tot vorbit, pe drum.

— Bei un coniac? întreabă Ioniță, dar îşi aminteşte: Ba nu, că eşti cu maşina.

— Puteți să puneți o pălincă, dacă aveți! În noaptea asta mă găzduiți pe canapea.

— Chiar crezi că…vor încerca ăia iar?

— Nu atât de curând. E totuşi mai sănătos.

— Şi maşina dumitale? întreabă Ioniță.

— E mai în siguranță decât în fața blocului meu. De furat, n-o fură nimeni, că-i tentează altele, mai de soi.

— Ai de gând chiar, mâine la opt, să verifici dacă şi-a scris criminalistul raportul? surâde subțire procurorul.

— Ar trebui. Că borfaşii au ajuns mai disciplinați decît noi. Ăia ştiu că, dacă *greşesc*, nu se-aleg cu o mustrare, *se-aleg cu gâtul tăiat*.

— Nici nu ai ajuns mare şef şi te-ai pornit să faci curățenie! râde Ioniță. Ştii că şeful dumitale m-a sunat indignat? Mi-a spus că ai abuzat de încrederea lui şi ai aprobat o demisie „inimaginabilă”!

Prost e că – exceptând informațiile Lilianei – nu am acele probe de care îi vorbisem Lenuței. Nu am nimic… decât cunoaşterea psihologiei persoanei! Ştiu că Lenuța nu-i proastă să renunțe la un soț doldora de bani. Nu va rămâne şomeră, nici muritoare de foame, nu-i duc grija.

— Credeți că acea „propunere de verificare”…

— Bine că mi-ai adus aminte! zice Ioniță. Trebuie să mai dau câteva telefoane.

— La ora asta?!

— Da. Că nu suntem singurii nebuni care ne facem de lucru la ora asta, n-avea grijă!

— Credeți chiar că „ne facem de lucru”?

— Ştii ce m-a uimit cel mai mult la Lucrețiu Armăşilă? sare deodată Ioniță la alt subiect, după obiceiul lui.

— Nu ştiu.

— Că i-a spus ăluia care urma s-o lichideze pe Iulia, să vină la el, să-i dea restul de bani. Deşi, sunt convins, simțise Lucrețiu că i s-a înfundat. Hotărâse deja să se spânzure. Ăsta a mințit, a înşelat *şi în pragul morții*!

Se aflau undeva, la marginea Sibiului. În fața lor, o căsuță prăpădită; unde iscoada le spusese că stătea acum nevasta unui pădurar, fugită de la bărbat-su. Aici se ascundea Sile, unul din cei doi body-garzi care fusese „Omul lui Fane”. Sile, care-i vânduse „Domnului Hary”, când le răpise „Ochelarista”. Intrase în lipsă cruntă de lovele Sile; că iscoada îi cumpărase puşcociul, pe mai nimic; dăduse o ciftea şi cotârlei. Aşa că… drumul era liber. Jan spusese „să nu-i lase urme pe față”. Eh, pe față nu aveau să-i lase.

Luță, fiul lui Jan şi al ursăresei, strânse în pumn bastonul noduros cu care învățase să izbească aprig, la picioare. Odată doborât, Sile…

De două zile îi luaseră urma scârbei ăsteia; care stătea, pe semne, acum la televizor, cu coarda aia; că se vedea, prin fereastră, lumina albăstruie.

— Bă, voi ațineți-vă prin spate! Să nu ne mai scape! hotărî Luță, aşteaptă până când cei doi hăndrălăi cu care venise de la Bucureşti se prelinseră prin curticică, porni hotărât, zvârli de perete uşa cocioabei cu o singură lovitură de picior şi intră.

În cămăruța strâmtă nu era însă decât un puşti, care se ridică binişor din pat. *Iar le scăpase Sile*!

Banii în cont, cei o sută de mii de parai, îi depusese încă de dimineață. Dar Irenke… avea dreptate. Dacă ar fi putut să obțină ălea 200 kilograme de heroină, fără să mai plătească, *ar fi*

fost grozav. Dacă o greşeau însă… Se întrebă ce-o să zică taică-su, când… avea să afle? Că Jan avea să afle, cumva; mai devreme sau mai târziu. Şi în cazul în care o zbârceau… Avea să-l belească, asta era sigur.

Văzu acum semnalul luminos; semnaliză şi el. Cele două maşini rulară lent, venind din direcții opuse, opriră una lângă alta. Guțu coborî geamul portierei şi începu dur:

— Ce-ai aflat de heroină? Unde e?

— Nu ştie nimeni.

— Auzi, bă, comisare! se zbârli Guțu. Eu țin, de azi-dimineață,oamenii, în şase maşini! O să-i țin şi la noapte. Şi mâine. Dacă îi țin de pomană, dacă nu-mi zici unde e heroina, stricăm afacerea cu doamna matale. Ba, dacă ne umflă alții marfa, pe cinstea mea, că te trimit la pension, auzi?!

— Ce vrei să fac, dacă...?

— Fă ce ştii! Pe dracu în patru! Dă-te peste cap *şi află*! Şi dă-mi un telefon urgent, la orice oră! Că-i unul de-al vostru, mă! încheie Guțu şi demară furios.

Era cel de-al patrulea caraliu pe care încerca „să-l stimuleze”. Un dobitoc şi-ăsta! Un vândut de trei parale! Poate Irenke avea dreptate. Ar fi trebuit să se orienteze spre caralii mai de soi. Cum făcuse „Ducele”. Şi „Lordul”, probabil. Dacă unul din ăia afla primul unde e heroina, dacă le sufla marfa... Se întrebă... *Ce avea să-i facă Jan*?!

XI. **AM PIERDUT FOCUL DE ARTIFICII!**

Primul drum îl parcurg în dimineața asta, pentru a-l lăsa pe Ioniță la biroul lui. Trec apoi pe acasă, fac un duş, mă schimb. Ajung la serviciu, o găsesc, ca întotdeauna pe Ileana, prima sosită. O chem în birouaşul meu şi îi dau să bată la maşină un text de-o pagină, pe care l-am pregătit împreună cu Ioniță. O instruiesc apoi puțin, în legătură cu acest text; nu cum să-l bată, desigur. Ileana ezită.

— Nu ştiu dacă am să pot, şopteşte ea.

— Să vezi că ai să poți! Faci cum ți-am spus, dacă ai încredere în mine!

— Mi-e că au să-şi dea seama!

— Ileano! Dacă vei fi emoționată, dacă vei părea cam încurcată, cu *atât mai bine*!

— Cum aşa? se miră Ileana.

— Aşa! Că ei vor înțelege altfel emoția ta. Poate au să-ți aducă şi o ciocolată! O primeşti! Dar n-o mănânci, că e mai sănătos! Bate acum, te rog, pagina asta!

Trei minute mai târziu, îi văd intrând pe uşă pe „cei doi crai de la Braşov”, Simescu şi Enache. Arată cam mototoliți. Slavă Domnului că au venit! Eu tocmai mă gândeam să-i chem la Bucureşti. Încep oare să am noroc? Îi invit cu un gest să se aşeze pe unicele scaune pentru musafiri, care încap în coşmelia de micro-birou, întreb:

— Ia spuneți, dragilor, ce isprăvi aveți să mărturisiți!

— N-a ieşit nimic! rezumă „Trenache”, trist ca un erou de telenovelă.

— În maşina care a ars şi a explodat, nu erau nici Iulia, nici Julietta! e ceva mai explicit Simescu.

— „A ars şi a explodat”?! Derapase întâi? A fost accident sau nu?

— S-a crezut inițial că a fost accident, se strâmbă agasat Simescu. După aia, cei de la circulație au ajuns la concluzia că, mult mai probabil, a fost vorba de un scurtcircuit provocat. Maşina pare să fi luat foc în mers, pe serpentină, aşa s-a produs deraparea, prăbuşirea, explozia, incendierea întregului vehicul. Cercetările sunt încă în curs. Fapt e că noi am găsit-o pe Iulia la hotel, împuşcată, în camera ei. Body-gardul a dispărut.

— Ăla o fi trecut acum frontiera! presupune Enache.

— L-am prins pe body-guard, fii pe pace!

— Cum?! Când, domnule? *Aici*?!

— Venise să-şi primească banii pentru „contract”, Enache! Asta chiar nu mai e important acum. În ce o priveşte pe Iulia, am înțeles. Dar de unde ştiți că nu fusese în maşină *Julietta*?!

— Nu fusese. Că din aia care fusese în maşină a scăpat o mână mai puțin carbonizată, pe care era tatuat un scorpion, zice Simescu. Julietta nu avea aşa ceva, m-am interesat în prima zi, ea are nişte trandafiraşi pe mâna aia şi... alte tatuaje... pe burtă.

— Tipul care era în maşină?

— Actele nu s-au găsit. Se bănuieşte că tipul ar fi fost un hoț de maşini „profesionist”. Care opera mai de mult la Poiană. Au şutit frumoasa maşină a Juliei – el şi complicea ori iubițica lui – dar n-au ştiut că cineva meşterise cu talent la ea, înainte! Riscurile meseriei! rânjeşte Simescu. „Nu-i pentru cine se pregăteşte...”

— Există vreun nebun în zonă, care a mai...?

— Nu, că *încă* nu am ajuns din urmă, chiar atât de mult, țările dezvoltate, râde Simescu. La Poiană a fost o chestie cu țintă precisă. Pe Iulia o voia moartă cineva. *Sau* pe body-guardul ei; dar ipoteza a doua e mai puțin plauzibilă; că băiețaşii ăştia musculoşi preferă să-şi rezolve litigiile cu picioarele.

— Noi am vrea să plecăm acum acasă, Dane! Că azi-noapte aproape nu am dormit...

— Regret, Enache, dar rămâneți pe poziții! Presimt că, într-o jumătate de oră, va fi nevoie de toți câți suntem aici.

— Asta sper că nu e valabil şi pentru mine! surâde Simescu. Sau... te-a numit cumva şeful întregului serviciu?

— Nu m-a numit, dar merg acum la şeful nostru, să-i prezint un material pe care îl bate la maşină Ileana. Va fi sigur de acord cu planul, că e vorba de heroină.

— De heroină? Care heroină? se miră „Trenache".

— Aia de-o pierdurăți săptămâna trecută!

Au amuțit amândoi. Îi scot frumuşel din birou, îi anunț pe Liliana, Niciu şi Crişan să nu plece nicăieri, iau de la Ileana, sub ochii lui Enache şi Simescu, primul exemplar al raportului, plec, dar mă opresc în camera unde îşi au birourile Simescu şi Banu. Dar Banu nu-i aici! Uite că ăsta iar îmi strică planurile, drăgălaşul! Unde-o fi?

Din fericire, îl găsesc la Şeful în birou. Şeful mă ia în focuri, bineînțeles, imediat ce mă vede:

— Ce înseamnă asta, domnule Vasiliu!? Ce-i povestea cu demisia Lenuței?! Cum o să-şi dea fata asta demisia şi de ce?! Şi ce ai făcut cu cercetarea privitoare la dispariția Juliettei?! Că eu doar pentru asta ți-am lăsat mână liberă, domnule Vasiliu! Julietta ți-a scăpat?! Că pe ceilalți din casa Armăşilă aud că i-ai terminat, cu ancheta asta, pe toți!

— Nu i-am terminat eu, s-au terminat singuri. Julietta sper că e bine, sănătoasă. Am însă altceva aici, mai important! Am putea captura transportul acela de heroină!

— Care transport? Ce heroină? face Şeful, mirat ca o moaşă cu experiență, căreia îi spune doctorul că e „în cinci luni”!

— Unul de 200 de kilograme. Aştept un telefon de confirmare. Dar în acest raport scrie clar că am aflat unde se află maşină cu cele 200 kilograme de heroină. Ştiu şi „parola de acces”. Nu ne rămâne decât să ne grăbim, până când... nu ne-o iau alții înainte.

— Cum ai aflat? Când? Şi unde? face neliniştit Şeful.

— Aş prefera... încep eu, dar mă opresc.

— Banule, ia dispari de-aici! pricepe Şeful.

Banu iese repede, Şeful porneşte şi mai furios:

— Ce crezi dumneata, domnule Vasiliu?! Că o acțiune de capturare a unei asemenea cantități de drog se începe aşa, cum ai bate din palme?! Îmi aduci o hârtie şi gata! *Fără un plan*?! Aici trebuie mobilizate forțe serioase! Că ăia – dacă-i adevărat ce spui – n-or fi proşti să lase nişte milioane de dolari în paza câinilor maidanezi!

— Ba, se pare, chiar aşa e! Dar într-un loc bine găsit, unde nu bate la ochi nimănui! Aşteaptă cumpărătorii! Au vorbit deja cu unii din ei. Azi se va face „livrarea mărfii”. *Azi, în dimineața asta*! Aşa că vă rog să citiți raportul, să-l aprobați şi să trecem urgent la treabă, până nu găsim „cuibul gol”! închei eu, îi pun pe masă hârtia dactilografiată de Ileana, ies, fără să mai aştept aprobarea, lăsându-l pe Şeful meu... cam buimac.

Nu merg însă la cămăruțele noastre „din cer”, mă opresc în biroul lui Tache, unde am surpriza să dau... de Ioniță.

— L-am pus la curent! mă anunță Ioniță. *E mai bine aşa*. Şi am mai discutat cu cineva, *în principiu*. I-am spus despre ce e vorba, dar fii liniştit! N-am spus nici nume de persoane, nici loc, nici parolă, nimic.

— Să sperăm că va ieşi bine! se scarpină în cap Tache. Că vă cam jucați cu focul. Nu ştiți ce relații au... Şeful dumitale, mai ales, Vasiliule!? Dar mă rog, eu pot să îți dau patru oameni şi două maşini, că pentru asta, presupun, veniseşi la mine.

— Ați ghicit, vă mulțumesc.

— Când îți trebuie? întreabă Tache.

— Cam în 20–30 de minute. Peste o oră. Sau două! Nu ştiu cât îi va trebui şefului meu, ca să aprobe, „o acțiune fulger”.

Revin la echipa mea. În holul mic ce dă în cele trei cămăruțe – biroul meu de şefuleț, biroul „mare” şi improvizația făcută sub scară pentru „secretariatul” Ilenei – o găsesc pe Lil, furioasă ca un arici proaspăt supărat de vulpițe.

— Bine că ai venit! Îmi venea s-o plesnesc, nu ştiu ce să-i fac proastei ăsteia! începe Lil. L-am găsit pe Banu citind copia unui raport! Pe care aud că ți l-a bătut Ileana în dimineața asta şi în care e vorba de heroină.

Le duc pe amândouă în biroul meu, închid uşa.

— L-a citit până la cap? mă întorc eu spre Ileana.

— Da, domnule.

— Simescu?

— Şi el! Mi-a oferit Banu chiar şi o ciocolată, cum ați presupus. Dar una expirată! râde Ileana.

— A! face Lil, parcă ar fi călcat pe-un şarpe.

— Altcineva, în afară de Banu şi Simescu?

— Nu, nimeni, zice Ileana.

— *Nimeni în afară de Banu şi Simescu*! Ai reținut, Lil? Că s-ar putea să avem nevoie de un martor. E perfect până acum, înseamnă că nu mai e nevoie de „Varianta B”.

— Viperă! se întoarce Lil spre Ileana. Adică nu puteai să-mi spui?! Că... chiar era să-ți cârpesc una!

De greşit, eu am greşit, fir-ar să fie! Că ar fi trebuit într-adevăr s-o previn pe Liliana. Putea da peste cap tot, cu

„vigilența” ei, care, de data asta... De greşit, aşadar, eu am greşit, dar mă înfurii tot eu, na, ca un şef:

— Ia las-o mai uşurel, Lil, cu „cârpitul”! Ileana a făcut cum ai învățat-o tu! „Să nu divulge nimănui din ce-i spune şeful, că de-aia e secretară”! Greşesc?!

— Păi, când o prinsesem luând înapoi copia raportului din mâna lui Banu?! explodează Lil. De unde era să-mi dea prin cap! Că mie nu îmi mai zici nimic! Ai început să nu mai ai încredere nici în mine?! Bine-am mai ajuns toți, domnule! încheie Lil şi-i arde o înjurătură birjărească la adresa „vremurilor în care trăim” – nu ştiu ce are ea cu „vremurile” astea minunate în ultimul timp – încheie practic: Şi-acum? Ce facem?

— Te duci şi le spui lui Niciu, Enache şi Crişan să-şi ia puşcoacele. Că mergem curând la o nuntă! Nu fi supărată, n-a fost vorba de neîncredere. „Scena” a fost aşa, „am uitat, pur şi simplu, o replică”! Dar a ieşit bine, *sper*!

Lil pleacă, totuşi bosumflată. Eu o privesc pe Ileana.

— E posibil ca ăia doi să fi bănuit ceva?

— Nu, domnule.

— Bun. Te-ai achitat foarte bine de prima ta misiune operativă. Ce-a fost am uitat. „Te-ai lăsat păcălită” de Simescu şi Banu, e mai sănătos aşa. Asta pentru cazul în care te întreabă cineva, dar *presupun* că nu. Spor la treabă!

Rămas singur în birou, meditez la povestea asta în care m-am vârât şi care mi se pare tot atât de curată ca nişte cârpe de spălat closete prin gări. Oi fi greşit? Nu cred. Şeful nu dă nici un semn. Aşa că scot din buzunar telemobilul pe care mi-l dăduse Nuță Nițache, apăs pe clapete, numărul se formează, aud apelul, repetat de două ori, apoi vocea lui Paul:

— Da!

— Am împins bolovanul. Să vedem acum ce avalanşă stârneşte.

— Avalanşa s-a şi pornit! râde Paul. Că ăştia se mişcă repede, nu ca voi! Văd sosind primele şase maşini care înconjoară acum „locul cu pricina”.

— *Şase* maşini?!

— Stai că mai apare... o coloană! Alte cinci maşini, dar din care... una, microbuz.

— Eşti într-un loc sigur?

— Şi înalt; din care pot vedea – cu binoclul – tot, ca la teatru. Voi vă mai moşmondiți mult?

— Nu. Venim! închei, închid şi merg la Şeful.

— Într-o jumătate de ceas plecăm, domnule Vasiliu. Că am luat toate aprobările, am primit şi întăriri de la forțele speciale. Vor fi aici în...

— Sunt informat că se află deja acolo cumpărătorii. Dacă nu ne mişcăm acum...

— *Se află deja*?! tresare Şeful. Aşa repede?! Dar cum... Cum or fi ajuns atât de ... scapă el, *cred*.

— Mergeți cu noi sau plec doar cu echipa?!

Aşa se face că – grăbindu-l pe Şeful – cam într-o jumătate de oră ajungem chiar, la locul stabilit în plan, „divulgat” de Paul. Ar fi trebuit să se facă aici, din câte ştiu, un mare complex sportiv. Lucrările au rămas în faza primară. Ar fi trebuit să se înalțe şi un bloc-turn, care urma să adăpostească săli de sport, administrație, cineva îmi spunea şi un hotel. Acum, din blocul-turn proiectat au rămas doar subsolurile, parterul – în care viețuiesc broaşte – şi ceva din stâlpii de susținere ai primelor etaje. Nu prea departe sunt blocuri de locuit. În unul, probabil, e Paul, cu binoclul la ochi.

Când ajungem în câmpul unde, alături de un mic cimitir de maşini, trebuia să găsim autoturismul cu heroină, constat că... am pierdut focul de artificii.

Aici s-a dat un război fulger. Că bătălie mi se pare cam puțin spus. Maşini ciuruite şi abandonate, unele încă arzând. Cadavre împrăştiate în jurul lor, arme, printre care văd şi o bazooka! Şi răniți care gem în agonie...

— Crişane, tot ai experiență...

— Am înțeles, chem ambulanțele!

Mă apropii de o maşină a forțelor de intervenție rapidă, care au ajuns şi ele, vorbesc cu şeful lor, îi arăt vreo zece indivizi, care fug peste câmp, departe.

— Adunați-i! Pe toți! O să-i cernem după aia, că unii ar putea fi simpli martori.

Maşinile pleacă în trombă, eu le atrag atenția lui Niciu, Enache şi Lil, că s-ar putea să mai fie unii care „fac pe morții", mă apropii apoi de şeful meu care... s-a apropiat prea mult de „locul faptei"! Că vomită! Aşa că îl las şi mă îndrept spre maşinile lui Tache. Din altă maşină coboară şi Ioniță, împreună cu alți trei indivizi pe care nu îi cunosc. Tache, rămas nemişcat şi sceptic lângă propria-i maşină, priveşte câmpul de bătălie şi întreabă:

— Oamenii „Ducelui" sunt sau nu aici?

— Nu ştiu. Mă duc acum să aflu.

Şi încep să umblu printre autoturisme şi cadavre. Văd oameni ai „Lordului" – pe trei îi cunosc bine, că îi vârâsem la zdup cândva – şi pe cei ai lui Jan-„Chelu", printre care e fi-su, Guțu. „Eh, Jane, asta n-o să-ți cadă bine deloc! Se vede că nu l-ai bătut cum trebuia!" Că Guțu e mort.

Băieții lui Tache fac poze, filmează şi adună conştiincioşi armele împrăştiate peste tot. Eu mă îndrept spre centrul micului cimitir de maşini improvizat. Aici ar trebui să fie „miza", maşina cu heroină pentru care s-au omorât nenorociții ăştia. Ciudat e că nu-i văd nicăieri pe oamenii „Ducelui"! Zăresc în schimb un „Nissan" nou-nouț. O maşină frumoasă, solidă.

Mi-ar plăcea una ca asta pentru echipă! Nu gioarsa pe care o avem şi care... n-are nici benzină! Că – ce să-i faci? – am terminat-o. Două cadavre lângă „Nissan”. Mă apropii, că ... par ambele ale unor femei!

Când ajung la trei paşi, un cadavru zvâcneşte brusc. Şi se repede la mine muierea, turbată, nu altceva! O față realmente desfigurată de ură. Şi-ar vrea dumneaei să-mi vâre neapărat în burtă un soi de pumnal curbat, arăbesc. N-am pierdut zadarnic cele două săptămâni de concediu. Că pe fetița asta rea o fac să descrie în jurul meu un cerc în plină viteză şi să se proptească cu capul în maşina de lângă care țâşnise. Perechea ei însă e şi mai rea, că năvăleşte, în mână cu o săbiuță. Şi nu-i femeie, că-i nebărbierit tipul, îmbrăcat tot în negru şi el. Zboară flăcăul pe lângă mine şi se prăbuşeşte mototol la pământ, după ce s-a izbit de o rablă de maşină din „cimitir”. Aud însă în spate o somație, strigată de Niciu. Că pletosul a scos de la gleznă un puşcoci mic, de damă, trage în mine. Se aud alte două plesnituri. Pletosul e mort acum. Că au tras Niciu şi Liliana, aproape concomitent.

— Te-a lovit?! strigă Liliana.

— Cred că mi-a stricat haina. Şi încă ceva! adaug, glonțul fusese bine tras, dar – armă de calibru mic – bucățica de metal s-a proptit în... insigna mea de polițai! Pe care o am pusă într-un soi de portvizit, împreună cu legitimația.

Liliana vine, mă cercetează, izbucneşte:

— Bine că ne spui nouă să avem grijă, că s-ar putea să mai fie „unii care fac pe morții”! Puteai fi bun de morgă acum, pricepi?! Pricepi?! țipă ea.

Eu tac, „uşor confuz”. Că era s-o încasez tare de tot, are dreptate. Uite că sunt bune la ceva şi insignele astea!

Ioniță a apărut lângă mine, priveşte insigna, mă sfătuieşte ca un procuror ce e:

— Să păstrezi bine asta! Va fi utilă.

Niciu i-a pus cătuşele fetiței rele, îmbrăcată în negru.

— Ştiți cine e, domnule comisar?

—... Tina?!

— Da.

— Atunci, până nu se trezeşte, pune-i o pereche de cătuşe şi la picioare!

Din depărtare se aud sirenele ambulanțelor care sosesc. Îl văd însă pe Şeful, venind spre noi, grăbit. Îl lăsasem dărâmat, vomitând. Acum a constatat şi el că oamenii „Ducelui” nu sunt aici – mă întreb *cum dracu de au lipsit ăia*?! Să nu-i fi anunțat Şeful?! Acum chelbosul cu aspect de supozitor nevricios se propteşte în fața mea şi începe:

— Ştii ce e în „maşina cu heroină”, domnule Vasiliu?! *Lapte praf*! E plină cu pungi din plastic cu *lapte praf*! Te-ai făcut de râs din nou, domnule, asta e! Te-ai făcut de râs! conchide el şi ne întoarce spatele, se duce repede, pe picioarele lui scurtuțe, spre maşinile în care am venit.

Dar se opreşte. I-a văzut pe Simescu şi Banu. Cei trei tipi care veniseră cu Ioniță tocmai îi urcă într-o dubiță apărută de nu ştiu unde. Şeful se repune în mişcare – mai puțin vioi – numai după ce dubița a plecat. Ioniță îmi şopteşte surâzător:

— În privința lui, uite că ne-am înşelat!

— Sau „Ducele” a fost mai prudent, spun eu. Ori oamenii lui au sosit mai târziu, au văzut „războiul” şi au preferat s-o şteargă urgent.

— Posibil! Dar, fapt e, oamenii „Ducelui” *nu* sunt aici! încheie discuția Ioniță.

Două ore după aceea aveam să aflăm că.. nu era tocmai aşa. Câțiva din cei prinşi de „mascați” – oameni ai lui Jan, unul al „Lordului” – negau cu străşnicie că lățosul care încercase să mă omoare cu pistoletul ăla de damă şi Tina ar fi din clanurile lor. Unul afirma chiar că lățosul ar fi fost omul „Ducelui”;

despre Tina nu ştiau nimic. Tina, evident, intrase în starea ei de muţenie, pe care o ştiam încă de când o arestasem la restaurantul lui Ghiță Caraivan.

Ce să fi fost cu „negri” ăştia doi?! Îi trimisese „Ducele” numai pe ei?! Nu părea o ipoteză logică. Aflaseră şi cei doi, pe cine ştie ce cale, de „locul unde era heroina”?! Veniseră aici şi fuseseră surprinşi de cei din convoaiele de maşini? Se ascunseseră, sperând să adune heroina, după ce se omorau între ei membrii celor două bande? Apărusem noi apoi şi preferaseră s-o facă pe morţii?! Dar de ce se repeziseră la mine? Ura! Mi-amintesc feţele lor, când m-au atacat. Da. Erau pline de o ură nebună. Pentru că li-l ucisesem pe Barbu?! Probabil. Să fi existat şi un alt motiv?!

Vânzoleala care urmează – ascultarea unor martori întâmplător aflaţi în apropierea „bătăliei”, interogarea unor răniţi sau muribunzi, la spitale, întocmirea unor grămezi de hârtii ne iau mult timp. Lil îşi găseşte vreme totuşi să afle altceva, că vine la mine, întreabă:

— Ştii al cui era „Nissanul”?

— Al „Ducelui”?

— Nnă! face Lil. Proprietate personală a „Lordului”. Singura maşină – aflată la „locul faptei” – care *îi aparţine*. Cu acte!

Aşa se face că, peste o oră, împreună cu Ioniţă şi Niciu, suntem primiţi la locuinţa splendidă a „Lordului”. Asta nu seamănă deloc cu „buncărul” lui Jan. Pare mai curând o vilă suspendată! Că parterul e plin de geamuri, care dau spre o terasă mare, care dă şi ea într-o grădină!

Pe „Lord” îl găsim flancat de doi avocaţi cu mutre de molii studioase. Ne asigură unul din ei că „domnul fost senator nu ar avea cum să aibă vreo legătură cu acel aberant război al heroinei” despre care vorbim noi. Ioniţă îl întreabă pe „Lord”

dacă „Nissanul” cu numărul... îi aparține. Cei trei se sfătuiesc, „Lordul” declară liniştit:

— Da. Dar, dacă l-ați găsit în câmpul despre care vorbiți, înseamnă că mi-a fost furat. Îl păstram într-un garaj, nu l-am mai folosit de trei ani.

— De ce nu îl foloseați? e curios Ioniță.

Iar şuşoteală între cei trei, apoi „Lordul” ferm:

— Îl dăruisem, de fapt, fiului meu, care este în Canada, la studii.

— Cum se numeşte fiul dumneavoastră? întreabă Ioniță.

— Romeo Rădoi. Numele de familie şi l-a păstrat după maică-sa. Suntem divorțați de mult.

— Soția este în țară?

— Nu, domnule procuror. A murit anul trecut, în Canada.

— Şi, de trei ani, fiul dumneavoastră nu a mai venit în România?! se miră Ioniță.

— Nu. Vorbim des la telefon, evident. Trebuie să merg eu în Canada, anul ăsta, când o să-şi ia masteratul! E un copil bun! Pe care îl pasionează cărțile şi ceasurile vechi. Are o colecție întreagă.

Ceasuri?! *Colecție*?! Aşa se explică smulgerea de la gâtul Eugeniei Elinescu a acelui ceas? Pe Ioniță cred că recenta ucidere a vărului său l-a făcut dur. Că scoate din servietă poza lățosului, făcută după ce primise un glonț în frunte, altul în gât şi i-o întinde peste masă:

— Pe acest om îl cunoaşteți cumva?

„Lordul” priveşte poza, dar nici nu clipeşte. Opreşte cu un gest încercarea unuia din avocați de a-i spune ceva, zice liniştit:

— Nu, domnule procuror. Nu l-am văzut în viața mea. Cine e?

— Un individ care... se pare că lucra pentru „Ducele”!

— „Ducele”? Care „duce”? se miră, alb la faţă „Lordul”.

Discuţia mai continuă zece minute aşa... dar – cum, ca întotdeauna, Ioniţă nu vrea să se grăbească – plecăm de la simandicoasa vilă... după mine fără nici un rezultat. Ioniţă nu-i de aceeaşi părere, mă rog; discută cu unul din cei doi tipi care s-au oferit să ne conducă spre poartă, pe aleea mărginită de frumoşi brăduţi canadieni. Cel de-al doilea om al casei a fost cândva informatorul meu. Ştiam că era atunci un mărunt contabil. Acum profită de ocazie şi-mi şopteşte:

— Financiar e terminat. Făcuse, împreună cu Lucreţiu Armăşilă, „o afacere mare” cu arabi. Ăia au şters-o din ţară şi i-au lăsat ţuţ. Paguba e uriaşă. Vă mai caut eu la telefon, zilele astea, încheie el, se înclină politicos şi ieşim pe poartă.

Afacere mare cu arabi? Împreună cu Lucreţiu?! Şi arabii – au prins, probabil, de veste că ăştia doi „erau cam în plopi” cu pierderea milioanelor de dolari pe care sperau să le ia pe heroină şi „s-au retras din afacere”?! Eh, asta ar mai explica sinuciderea lui Lucreţiu!

Ioniţă primeşte un apel pe telemobil şi ne anunţă că merge la apital. Unul din răniţi „vrea să-i facă o mărturisire ca unui preot”.

— Înmormântarea vărului dumneavoastră când e?

— Mâine, la ora unsprezece, zice Ioniţă. Vă las la sediu, mi-e în drum, adaugă el, că... suntem în maşina lui.

Întreb când a mai avut timp să se ocupe şi de înmormântare. Îmi spune că au sosit în Bucureşti soţia şi fiii decedatului.

La sediu mai semnez nişte hârţoage, mă mai ciondănesc cu Şeful, care nu se dovedeşte deloc cooperant. Se tot agită, foarte nervos, dă din mâini ca un crab pe fundul unei oale de noapte. Revin deci „în cer”, unde Ileana mă anunţă că sunt căutat de o englezoaică.

— Cine-i aia?

— O doamnă Helms.

— A! Spune-i că nu sunt aici.

— Zice că e foarte important!

— Ştii englezeşte, Ileano?!

— Eh, aşa cât să mă înțeleg...

De ce am eu sentimentul – ori presimțirea? – că ar trebui „să mă fac că nu sunt aici”? Şi de ce altceva îmi zice că *merită să fiu curios*?

— Ai să faci atunci pe translatoarea. Spune-i doamnei Helms că am sosit chiar acum! zic eu, întrebându-mă ce naiba o mai vrea şi „vampireasa” asta? De ce nu mă întreabă prin Matei dacă l-am găsit pe „Dracula din Bucureşti”?

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră! mă anunță Ileana.

— Asta mă tem că va fi mai greu! presupun eu, iau telefonul, zic „Da”! reflex.

O voce de femeie îmi comunică – în franțuzeşte – că are o dischetă foarte importantă, pe care ar dori să mi-o dea.

— Cu vampiri?!

Dar doamna Helms mă asigură că nu cu vampiri. Discheta pretinde că i-a fost dată de un domn cu care ar fi trebuit să mă întâlnesc azi, la zece, în blocul meu.

Hait! Chiar am uitat de Mişu Horn! Aşa că accept să ne vedem. Doamna spune că se află chiar vizavi de sediul nostru, într-o maşină marca „Opel”, de culoare oliv.

Cobor, traversez strada, zăresc „Opelul” oliv, în care nu e însă decât o singură femeie, la volan. Bărbat-su? Matei? Pe-ăştia pe unde i-o fi pierdut? Şi de unde până unde îl cunoscuse atât de bine pe Mişu Horn, de îi încredințase discheta? Ce dischetă să fie? Cea cu „cârtițele”? Doamna Helms m-a văzut, deschide portiera. Urc, mă mir:

— Parcă nu ştiați franțuzeşte, doamnă Helms!

— Discheta nu-i aici, o să vă rog să mă însoțiți la locul unde se află, zice, de data asta în cea mai curată limbă română, doamna Helms.

Ştie româneşte?! Juca teatru? Şi față de bărbat-su?! Ori bărbat-su ştia că vorbeşte dumneaei româneşte? Controla dialogurile, în română, traducerile lui Matei? Toate astea ca să dezbată importanta problemă a „vampirului din Bucureşti”?!

Nu ştiu de ce... am senzația că *am fost răpit*. Că această cuconiță – cu ochelari galbeni la ochi, pentru că a început să se întunece – seamănă foarte bine, dar... *parcă* nu-i sclifosita aia de nevastă a polițistului american.

— Soțul meu a rămas cu Matei, la Bran, explică doamna, simțind parcă nedumerirea mea.

Nu, nici glasul, nici tonul nu sunt aceleaşi. Şofează bine, maşina în care suntem se îndreaptă spre partea de sud a Capitalei. *Unde* mă duce nebuna asta?

— Nu vă neliniştiți, domnule Vasiliu! Sunt de fapt psiholog, consilier particular al unui domn care se află în România, venit ca membru al unei comisii internaționale.

Eh, cu asta chiar m-a liniştit! O fi „domnul Hary” acel membru al unei comisii internaționale?!

— Nu, nu „domnul Hary”! îmi ghiceşte gândul şi zâmbeşte tipa. Pe Mişu Horn îl cunosc de câțiva ani; el a trebuit să plece din România, mi-a lăsat discheta despre care spunea că ştiți ce cuprinde.

— Şi unde mergem acum, doamnă Helms?

— Am închiriat – pentru perioada în care am stat în România, că mâine dimineață plecăm – o mică vilă.

Ei, auzi! „A închiriat o mică vilă”! Hm! Şi Doina Rogojeanu închiriase o mică vilă.Şi mai apoi fusese găsită moartă în acea mică vilă, în urma unei explozii teribile. Aflasem ceva mai târziu, de la Tache, că Doina Rogojeanu fusese o foarte

bună ziaristă, dar şi... teroristă ori anarhistă, Dumnezeu ştie exact ce fusese! Dar una de talie internațională, una care avea o soră în poliția berlineză, ambele plecate din România când erau copii. Urmase însă marea surpriză, abia după explozie. Cu câteva zile înainte, vorbisem cu doctorul Tomescu despre întâmplări paranormale. Doctorul susținea că există spirite, că sunt unele care transmit mesaje *şi prin telefon*! Nu crezusem, bineînțeles, cum nu cred nici azi. Totuşi, a doua zi după acea explozie teribilă din mica vilă, fusesem sunat la sediu. Centralista îmi spusese că e „o convorbire cu Viena”!

Mă gândisem că Ulrike – polițista pe care o cunoscusem la Berlin, la o „reciclare” a mea – aflase de moartea soră-si şi venea pentru înmormântare. Vocea persoanei din Viena nu părea să fi fost însă a polițistei Ulrike. Îmi amintesc dialogul nostru şi azi, că... mă trecuse un curent rece pe şira spinării. Îmi spusese acea voce că „pluteşte pe-aici” (pe deasupra Vienei?). Că ne-a scăpat de şeful clanului. (Şeful acelui clan era faimosul Ghiță Caraivan). „Şi, hm! Şi ți-am aranjat o întâlnire cu Ulrike, nu! Ai putea să-mi mulțumeşti! Cu bine! Jocul continuă, fiecare pe drumul lui!”, încheiase *vocea* Doinei.

Rămăsesem atunci cu receptorul telefonului în mână... cam năuc. Asta pentru că Ghiță Caraivan dispăruse definitiv din aceeaşi noapte – cea în care avusese loc explozia la „mica vilă”. Ceea ce mă făcuse să cred că, de fapt, cadavrul găsit spulberat de teribila maşină infernală nu fusese al Doinei; ci al lui Ghiță Caraivan. Nu divulgasem nimănui această bănuială. Nici despre „vocea care-mi vorbise din Viena” nu pomenisem. Oare de ce îmi vine în minte acea convorbire *acum*? Că asta *nu* poate fi, totuşi, Doina Rogojeanu. Chirurgia plastică o fi făcând ea minuni, dar... statura...

Statura realizez subit că... Da, eu ştiu statura – mărunțică – a nevestei polițistului american. Pe-asta de lângă mine nu am

văzut-o decât stând la volan! Nici picioarele nu i le pot vedea, că poartă pantaloni.

— Nt, nt, nt! Ce gânduri vechi ne umblă prin cap! observă doamna Helms.

Drace! Ea e! Doina! Şi aia remarcasem, când vorbeam cu ea – înainte de a-mi telefona din Viena – că îmi citea uşor gândurile, ea ştia cum naiba făcea asta. Sau *face*? Dau să întreb: „Doina?" dar mi-o ia înainte din nou, zicând:

— Sunt Diana Helms, soțul meu poate confirma.

Pare să zică „mai bine o lăsăm aşa! Numele, zău, nu are nici o importanță!"

Pare să zică?! Oare există între noi doi un fel de corespondență telepatică? *Şi eu* înțeleg ce gândeşte? *Sau cred că înțeleg*? Cine e de fapt, femeia asta şi ce urmăreşte?

— Poate confirma, reia „Diana", că sunt o soție model. Adică una care nu se amestecă în treburile soțului; cum nici el nu se amestecă în afacerile mele.

Şi iarăşi cineva îmi şopteşte că *ar trebui* să mă opresc aici. Dar mă aud întrebând:

— Numai în afaceri nu se amestecă?

— Hm! Nu... *Nu numai* în afaceri! surâde doamna Helms. Fiecare cu viața lui. E mai bine aşa. Nu crezi?

— Nu es-te un ca-păt de drum, Bebe. E doar o bă-tă-lie pier-du-tă! stabili „Lordul", părând calm.

— Am înțeles. Dar ne-au murit şase oameni. Alți patru sunt la spital şi... S-ar putea să ciripească.

— Ştiau de mine ceva? întrebă moale „Lordul".

— Ăia nu cred, domnule. Dar de mine ştiau în mod sigur.

— Atunci... Dă-te la fund, Bebe!... Dispari! A-cum, i-mediat.

— Nu mai e nimeni în vilă, domnule.

— Ştiu. Eu le-am dat liber. Caută-mă peste câteva luni.

Bebe se strâmbă. „Nu era un capăt de drum”? Pe dracu! Mai văzuse el cândva, la un fost şef al lui, privirea asta goală şi liniştea asta... ciudată. Tare ciudată. Era limpede. Încă o dată, el, Bebe... *o cam* buclarisise.

Şi-acum? „Să se dea la fund” zicea mumia asta. Zău? Unde? Că-l găseau, mai devreme sau mai târziu. Avea nevoie de-un spate. De-o protecție sigură.

„Ducele”?! Ei, da. *Putea fi o soluție.*

Ticu Luscov, zis „Zvârlugă” intră prin poarta şi prin uşa „din dos, a slugilor”, în vila închiriată de domnul Hary. Urcă la etaj, cu speranța că va petrece o noapte plăcută, în compania „donşoarei Clara”, una din cele două şerpoaice şucare din „staful” şefului. Era străinache şi-asta. Dar bănuia el că, în pat, aveau să se-nțeleagă; doar nu venise să stea la taclale cu pițipoanca.

Uşile vraişte toate. Intră într-o cameră şi înmărmuri. Domnul Hary stătea cuminței într-un fotel. Cuminței de tot, că avea o gaură-n frunte. Alături de el, Clara, cu gâtul tăiat.

Na, că rămăsese iar fără stăpân! Se rupsese şi şandramaua asta. Cine să fi făcut isprava?

Coborî prudent la parter, unde, în uşa terasei, mai dădu de unul din teutonii domnului Hary, şi-ăsta şănțuit la

gât, de-o mână sigură. În holul mare alt haidamac! Fusese sugrumat, pe la spate, cu o sârmă, probabil. Cineva îi răcise pe rând; cineva cunoscut, din gaşcă, îi cam luase pe nepregătite, pe toți! Ticu simți că cel mai bine era să spele putina urgent. Că, dacă apăreau acum caralii... el era numai bun – cu matricola lui – de luat la raşchetat. Dar ştia unde-şi țineau ăştia hârțoagele lor şi gologanii. Când deschise însă uşa, îl izbi un val de fum. Ardea ceva mocnit... adică arsese mocnit. Că acum, când deschisese uşa, pălălaia izbucni aprig, făcându-l să fugă iute din „prăvălia" asta, unde... nu era bine să mai stea nici o clipită.

În capul străzii, intră în primul restaurant de cartier întâlnit, cu gând să troscăiască ceva. La una din mese, „Sardeluță", singur, cu o baterie lângă el.

— Am rămas şomer! anunță, cu limba cam împleticită, Sardache. Dom' Lucrețiu a dat în primire, mă! I-am telefonat; că trebuia să-i duc ceva. Şi mi-a zis unu' de-acolo...

Mintea lui „Zvârlugă" umbla iute de tot.

— Auzi, neamule! şopti el încruntat. Şi eu am pierdut un os bun. Şi prost e că o să se lase cu scotoceală; cu luat la pieptănat, curând, la de-ăştia ca noi, cu patalamale de bună purtare! Ia nu te mai prăfui tu! Hai cu mine la o excursie de studii!

— De ce? N-am nici o vină, mă! Pe cinstea mea, că...

— Nici eu. Dar, până să-şi dea seama caschetarii, ne bagă în fabrica de broşat. Şi-o să ieşim cam ofiliți, dacă nu ne-om trezi chiar în postu mare!

— Ce excursie vrei, mă? Unde să mergem?

— Să studiem vinuri la o cramă! Păi, nu ți-a zis ție dom' Lucrețiu să-i faci rost de un vin bun?!

— Mie? făcu aburit Sardache.

— Ție, vacă! Mergem cu coşciugul dogarului, oprim la cramă...

— Eu nu merg nicăieri! Nu urc la volan! Nu de sticleți mi-e! De mine. Că-s pulbere, nu vezi?!

— Lasă, că am să conduc eu. Simt că se-ncinge asfaltul, fratelo! Trebuie să plimbăm papucii...

— Nu papucii, roțile! protestă Sardache.

— Ba papucii! Că maşinuța faină a dogarului o mărităm!

XII. **DAR SE PUTEA ŞI MAI RĂU**

Ora şase şi douăzeci. Dimineață frumoasă. M-am trezit singur în patul mare, într-o încăpere care... Seamănă mai curând a cameră de hotel. Remarc acel strict necesar de mobilier, fără nimic personal. A cui o fi vila asta?

O aud pe „doamna Helms” vorbind la telefon cu cineva, în franceză. E în bucătărie nevestica asta simpatică – „nevestele altora ni se par întotdeuna mult mai simpatice!” observase cândva Simescu. Disting, din ce spune doamna, doar un nume, „Frank”, şi că „se vor vedea la Paris”. Bine e că simt şi ceva miros de prăjeală. Şuncă, ouă, caşcaval – menuul vechi şi binecunoscut al tipilor şi tipelor nepereche.

Nu aş putea spune că sunt mahmur. Deşi am golit vreo două – sau trei? – sticle de şampanie bună aseară, sporovăind „ca nişte oameni maturi”, cum se zice mai nou.

Ceea ce sesizasem în continuare era faptul că doamna asta ciudată părea să-mi ghicească permanent gândurile – iar asta, credeți-mă, nu e un sentiment tocmai plăcut. „Fii calm, nu sunt o nebună care te-a adus aici, ca să te otrăvească!” demarase discuția, în seara trecută, această doamnă Diana Helms... sau cum o fi chemat-o, de fapt. Aşa că-mi ceruse să destup eu sticla de şampanie, turnasem în două pahare frumoase, băuse prima. După ce băusem şi eu, mă informase amabilă: „Să ştii – aşa, pentru cultura generală – că aş fi putut înghiți un antidot, acum

două minute!” Mă întrebasem din nou cine era ființa şi ce urmărea? Stăteam pe fotolii, în sufrageria vilei ăsteia închiriate, doamna Helms picior peste picior, pe față cu un zâmbet drăguț. Părea amuzată de ceva. De exemplarul din fața ei? Avea chiar o dischetă primită de la Mişu Horn sau totul fusese un simplu pretext?

— Am discheta! zisese imediat doamna. O putem viziona, dacă vrei. Cuprinde, mi-a spus Mişu Horn, printre altele şi „o fişă”, care te descrie în amănunt. Date de identificare, performanțe, amante, colegi, inclusiv unii care te-au vândut.

— Nu mi se pare nimic nou sau interesant.

— Mie, da! Mişu Horn pretindea că de vândut te-au vândut unii, dar de cumpărat *n-a fost nimeni în stare să te cumpere*! Un asemenea polițist mi-a trezit curiozitatea. Mi-am zis că merită să studiez fenomenul!

— Aici ai cam greşit-o, cred, doamnă Helms!

— Zău?! N-am greşit-o, că n-am crezut, se apărase nostima doamnă. Am presupus imediat că trebuia să fie o eroare, când s-a făcut „fişa”, desigur.

— Nu-i nici o eroare şi nu sunt chiar un exemplar atât de rar pe cât crezi. Dar ideea cu „fenomenul” am mai auzit-o. Fusese emisă de tânăra nevastă a lui Jan-„Chelu”. Era în vis, într-adevăr...

— În vis? O visezi pe nevasta lui Jan-„Chelu”?!

— Nu cred că am văzut-o în viața mea. Jan le propunea... unor cunoscuți ai lui să mă valorifice „ca fenomen” într-un circ – asta însă şi la sugestia nevesti-si. Ceilalți nu se arătaseră încântați de idee.

— Toate astea în vis?! se mirase psiholoaga.

Şi uite-aşa, ne prostisem, pălăvrăgind despre vise; despre vise şi visători; ronțăind alune şi mai bând câte un pahar.

— Masa e gata! îmi întrerupe acum amintirile psiholoaga – dacă o fi într-adevăr şi psiholoagă această doamnă sosită din bucătărie – adaugă: O bună nevastă trebuie să ştie să pregătească şi masa, nu?!

„O bună nevastă”! Da, mă rog! Arată foarte bine în dimineața asta. Şi se mişcă natural, de parcă luăm micul dejun împreună măcar de câteva luni.

Douăzeci de minute mai târziu, terminăm de mâncat şi, nu ştiu de ce, *nu numai* menuul ăsta mă face să-mi amintesc de cel pe care mi-l oferise Wanda cândva, când mă rătăcisem în bârlogul ei. Au ceva în comun Wanda şi psiholoaga. Poate ochii gânditori, care par să vorbească înaintea cuvintelor? Poate faptul că şi cu Wanda mi s-a părut, de multe ori, că mă aflu într-o bizară, greu explicabilă telepatie! Întrebarea e *dacă* telepatia e reciprocă?

— Wanda e, de fapt, singura care crede cu adevărat că nu eşti vândut *încă*!

Wanda?! Cum dracu a ghicit iarăşi la ce mă gândeam?! Şi de unde ştie de Wanda?!

— Care Wanda? fac eu pe nedumeritul.

— Eh! Ne-am cunoscut acum câteva zile. Lasă, că are să-ți povestească ea. Vorbeam de pariul... Ştii de pariu, da? Cel cu „îl cumpărăm sau îl lichidăm?” Pe zece lădițe de whisky!

Ea de unde ştie? Îi spusese Wanda sau invers! Ca psiholog, poate al domnului Hary, această Diana îl sfătuise să nu mă ucidă, ci să mă cumpere?! Ființa mă uimeşte în continuare, căci reflectează:

— *Pariul*! Hm, hm! Pariul să fi fost „*mobilul*”? Ceea ce te face să te încăpățânezi să rămâi nevândut? S-au mai pus şi alte pariuri asemănătoare? Mai de mult? Îhî, îhî! Te ambiționezi deci „să le faci în necaz”? Tot aşa cum *refuzi* să înveți engleza? Limba care se vorbeşte – într-un anume hal, mă rog – *şi în*

„*State*”?! Vai, limba celor ce se cred „mândria planetei” *refuzi* s-*o înveți*?! Un căpățânos, da? conchide Diana sau... cum s-o fi numind de fapt?

— Să-ți spun Diana, Doina, cum?

— Cum vrei! Ce importanță are?! E adevărat ce-am dedus?

— Posibil. S-ar părea că începi să ghiceşti şi ce... s-*ar putea* să fie în *sub*conştientul meu!

— Te miră?! Dar ăsta e rostul oricărui psiholog, nu? „Saltul” s-a făcut, *poate*, în ultimele decenii, doar în direcția cantității! Acum psihologii sunt plătiți să *stabilească exact* ce e în subconştientul unor *mase* de oameni. Ori ce *trebuie* să fie! Cum poate fi determinat fiecare să aspire la o maşină! La o maşină mai bună! La o vilă! La una cu piscină! La încă o piscină, pentru copii sau pentru căței! *Progresul*, nu?! De ce crezi că au făcut Romy şi Julietta ce-au făcut?

— De ăştia doi de unde mai ştii? întreb, dar realizez subit că Doina, acea Doina Rogojeanu pe care o cunoscusem avusese ea ce avusese – veche dispută aprigă de familii – cu clanul Armăşilă.

Da, da! Atunci Doina *le trimitea ilustrate*. „Ilustratele din Singapore”! Cele „din partea unchiului multimiliardar”. Care făcuse clanul harpagonic al Armăşililor să se extermine, pentru a moşteni cât mai puțini *imensa avere* – inexistentă, de fapt, pentru moştenitori, că totul rămăsese până la urmă, mafioților din Singapore. O plasă straşnică dată familiei Armăşilă. Foarte discret lucrase Doina atunci. Eficient. Ingenios! Utilizând ca armă doar informația. Se răzbunase pe cei ce îi distruseseră familia, trimițând... simple ilustrate. Pe Ghiță Caraivan, însă, membru al aceluiaşi clan, ea îl lichidase, *probabil*. În acea explozie de la vilă. Lucrețiu şi Iulia Armăşilă atunci îi scăpaseră. Avusese acum vreun rol această „Diana

Helms” în eliminarea ultimilor membri ai clanului? Dar Julietta...?

— De unde ştiu de Romy şi Julietta?! Ei, bine, dragul meu polițist, ne aflăm în fața unei tragedii *moderne*! zâmbeşte Doina. În Shakespeare, Romeo şi Julieta se iubeau, dar familiile lor se urau. Ceea ce ducea la moartea tinerilor. Acum e... puțin invers. Acum Romy, fiul „Lordului” şi Julietta, fiica lui Lucrețiu Armăşilă nu ştiu dacă se iubesc, eu nu cred, dar *se înțeleg*. Se înțeleg să-şi asmută familiile, una împotriva celeilalte. Pentru ca tinerii să-i moştenească mai repede pe bătrâni.

— Şi aproape reuşesc.

— Da. Ruinat, Lucrețiu se spânzură, „Lordul” va intra în puşcărie curând, dacă nu se va sinucide şi el. Julietta e fericita moştenitoare. Ori *crede* că e. Taică-su nu i-a lăsat prea mult; că şi casa e ipotecată. Romy l-ar fi moştenit şi el pe taică-su. Dacă nu interveneați voi, să le stricați jocul şi să-l împuşcați pe dementul ăla satanist!

— Astea cum le-ai mai ghicit?

— Acum n-am ghicit. Să zicem că am fost un atent observator; ştii, lupta dintre clanuri mă pasionează.

— Şi ce te mai pasionează?

— A! Şi sumele mari. Alea de se vântură într-o economie declarat sărăcită! N-ai idee ce sume! Habar n-ai ce se poate câştiga sau pierde de cine trebuie, într-o noapte de joc, la cazinouri! Termină-ți sucul de portocale, să plecăm! Peste trei ore am bilet reținut. La un avion care nu cred că m-ar aştepta, dacă întârzii.

— Chiar *trebuie* să pleci?

— Vezi că şi tu ghiceşti! Da. Trebuie. Azi. Nu plânge sau nu te bucura, s-ar putea să reapar pe-aici, mai curând decât bănuieşti! surâde Doina.

— Ai avut un amestec în „tragedia modernă”?

— Nu tocmai. Că mi-a luat-o Julietta înainte. Farmecul meseriei uneori este să fii un simplu observator. *Ai început să înveți asta ieri, sper*!

— Ce înseamnă „nu *tocmai*”?

— Nimic pentru care să ai motive să mă arestezi, zâmbeşte angelic Doina. Cel mult... aşa, o informație strecurată, să zicem, unor arabi! O informație sau două plasate... altor persoane. Am învățat mai de mult ce înseamnă să obții, dar mai ales *să oferi* informații inocente.

— Ce joc e ăsta, de fapt? Al cui?

— Ți-am propus cândva să intri în el! aminteşte Doina.

Da, îmi propusese „să aranjeze” detaşarea mea într-un grup de polițişti care ar fi lucrat în afara țării, ca „schimb de experiență între poliții”. Crezusem că-i nebună. Ori că se laudă. Sau că urma să fiu cumpărat, în alt chip, cine ştie de cine. Refuzasem.

— Şi ți-am mai spus atunci, reia Doina, că eu nu fac o propunere de două ori. Şi n-o fac. Dacă totuşi vei avea nevoie de bani, îți las aici un număr de telefon.

— Nu-mi lăsa!

— Ba da. Că s-ar putea să ai nevoie. Să-ți recâştigi dreptul de a lucra în poliție! râde Doina. Dacă numai asta te pasionează..

— Cum o să-mi recâştig dreptul să...?!

— Păi, cine ştie!? De data asta ai scăpat, dar la un cui. Se putea sfârşi istoria şi mai rău, ştii asta. Iar acum... După câte boroboațe ai făcut în ultimul timp, s-ar prea putea să fii luat la întrebări. N-ai fi primul, nici ultimul, nu? În toată lumea, dragul meu, polițiştii care nu se opresc, când stăpânul trage de lesă, sunt eliminați cumva din sistem. Şi atunci... poate vei avea de ales. Îmi dai telefon *ori* te duci, cu şapca în mână, la poarta lui Jan-„Chelu”.

— De unde ai bani, în definitiv?

— Are vreo importanță? ridică un umăr Doina.

— Imensă.

— Bani se găsesc peste tot. Am învățat să mă descurc, la fel ca alții. Cu istețime, nu cu parul.

Într-un fel şi Paul făcea cam la fel, nu? Ea cum proceda oare? Era un fel de escroacă? De anarhistă? Sau... ce Dumnezeu o fi fost? *Cu ce țel final*?

În maşina ei, în apropierea unei stații de metrou unde o rugasem să mă lase, schimbăm ultimele impresii „de oameni maturi”. Întreabă:

— Promiți să reflectezi măcar la vechea mea propunere? Sau vrei să rămâi sluga Şefului? Şi ultimul incoruptibil din țara asta, numai bun de-mpăiat.

— Reține că nu sunt singurul polițist necumpărat! Mai sunt destui. Şi polițişti, şi ziarişti, şi procurori, ba mai sunt chiar şi judecători cinstiți!

— „Săraci, dar cinstiți”! râde Doina. Şi? Ce *fac*? Pentru că ăilalți *fac*!

Parcă şi Paul zisese ceva similar. O coincidență?!

— Vrei să discutăm serios?

— Ți se pare neserios? zâmbeşte Doina.

— Mi se pare că ordinea oricât de rea e preferabilă unui haos oricât de bun.

— Hm! Oare? se-ntreabă ziarista.

— Am constatat asta într-o fierbinte lună decembrie. Şi în ce-a urmat. Dacă vom continua acum „să ciordim fiecare câte ceva”, ca să ne facem vile, s-ar putea să ne trezim ciordiți de pe hartă. Bucată cu bucată! Unii abia aşteaptă să ne guverneze. Şi nu sunt atât de idiot ca alții, să cred că ar fi mai bine sub un călcâi străin; oricare ar fi ăla.

Stătea nemişcată, cu ambele mâini pe volan. Mâini frumoase. Degete nervoase, prelungi. Se întoarce, mă priveşte de parcă mă vede prima oară. Ochi splendizi. O expresie gânditoare, parcă îndurerată; care cred că are să mă urmărească; aproape obsesiv. Rosteşte rar, schițând mai mult o grimasă:

— Touché! Promit să reflectez la asta. Păstrează totuşi numărul acela de telefon! E acolo şi un cont bancar!

De ce am ciudata senzație că – în ciuda tonului şi a cuvintelor reci, „de afaceri" – femeia asta e gata să-mi ia mâna în mâinile ei, să-mi lipească mâna de obrazul ei, mai exact de gât, şi să rămână aşa câteva clipe lungi, nemişcată, cu ochii închişi.

Mi-a transmis asta? Încep să simt şi eu *sub*conştientul ei, bine stăpânit?!

Prostii! E mult mai probabil orgoliul meu; stupid.

Doina priveşte țintă în față. Cu buzele bine strânse. Spune deodată un „Pe curând, Dan!"

Îmi place femeia asta! Tot mai mult.

Un ceas mai târziu, singur în biroul meu, cu privirea în gol, mă întreb... dacă nu cumva... această bizară Doină *are dreptate*. De ce naiba o fi folosit însă acea identitate a Dianei Helms? Ori îmi spusese *numai mie* asta?! Cum a ajuns s-o cunoască pe Wanda? Cum a supravegheat prăbuşirea clanului Armăşilă? Ce alte mistere or mai fi, pe care eu, poate, nici nu le bănuiesc? *Şi unde o fi Julietta*?

Niciu vine şi îmi relatează cum a recunoscut body-guardul Iuliei că fusese angajat de Lucrețiu s-o asasineze pe doamna doctor. Liliana apare şi ea, îmi povesteşte nu mai ştiu ce despre falsul preot şi „cum a rezolvat ea cu escrocul ăla". Crişan îmi mai aduce la semnat nişte hârtiuțe, „privind acțiunea de ieri, domnule comisar", zice el, eu îl ascult, semnez, cu gândul, nu ştiu de ce, la cățeluşii lui Jan-„Chelu". Dacă nu i-a returnat, ăia

au să crească! În cât timp cresc oare dobermanii ăştia, ca să ajungă la fel cu cei din vis?

Şi Popiuc zis „Brişcă”? Oare ce-o fi făcând el şi drăgălaşii lui de avocați? Ce-or fi făcând Simescu şi Banu? Or fi încă în anchetă? Or fi găsit niscai motive plauzibile prin care să justifice că nu de la ei aflaseră fiul lui Jan-„Chelu” şi „Lordul” locul unde era heroina? Sau unde *credeau* că era.

Noroc cu Şeful! Care mă extrage din această stare nesănătoasă de apatie. Că mă invită în biroul lui. Unde pe cine credeți că-mi prezintă? *Pe Julietta*! Julietta care, zice Şeful, a venit singură să anunțe că „totul e acum O.K.”!

Ei, da, sigur! Că proaspeții ei părinți adoptivi sunt morți, nu?

Julietta, îmi explică Şeful, afirmă că nimeni nu i-a făcut vreun rău, „nici nu ar avea ce să reclame”. Că Julietta a fost, „într-o mică excursie prin țară”.

Mă uit la tânăra „răpită”. Arată mai mult decât anii pe care-i are. O făptură mai curând bondoacă; într-un minitricou şi o fustă lălâie. Cu buricul la vedere. Spre mirarea mea, nu poartă nici un fel de cerceluşi, nici în urechi, nici în nas, nici în buric. Are doar trandafiraşii, de care pomenise Simescu, tatuați pe braț. Şi mai are o mutriță veştedă, albicioasă, uşor buhăită. Îşi plimbă privirea asupra mea, cântărindu-mă parcă.

— „Totul e bine când se termină cu bine”! Nu, domnule Vasiliu? mă întreabă Şeful, prietenos ca un pui de doberman.

Dar ăsta nu va mai creşte! Decât, poate, pe scară ierarhică. Mai ştii?! Cățeluşii lui Jan însă...

Mă întreb de ce-i atât de vesel Şeful? Şi atât de liniştită Julietta. Ea „să fi vândut pontul” cu heroina? Să fi pus la cale creatura asta cu aer stupid învrăjbirea familiilor, cum zicea Doina? Ea şi Romeo al ei? Poate şi „guvernanta”? O şti Julietta că moşteneşte mai mult belele de pe urma lui taică-su? Dar de

pe urma Iuliei? Oare ce s-o face acum – dacă n-o ia notarul – cu averea Iuliei?

Totul, întreaga asta afacere de familie a Armăşililor începe să nu mă mai intereseze de loc. Eu mă întreb iar *de ce o fi atât de vesel Şeful* – care poartă acum o discuție plăcută şi sprințară cu Julietta. Pentru că nu a fost şi el luat la scărmănat, alături de Simescu şi Banu? Bănuielile vechi, ale mele şi ale lui Ioniță, că şeful era omul „Ducelui”, să fi fost *ne*întemeiate? Să *nu* fi fost amestecat „Ducele” în afacerea asta, cu heroina?

Cu perspicacitatea lui de hipopotam duios, Şeful nu-mi intuieşte gândurile; râde încântat de ceva şi mă întreabă:

— Auzi, domnule Vasiliu, ce zice domnişoara Julietta?

— Iertați-mă, cred că nu mă simt prea bine!

— A, nu-i nimic. La fel am pățit şi eu! mă consolează şeful. Săptămâna trecută, ştii, când am ratat tot aşa, transportul din „papucul” ăla. Se-ntâmplă, domnule, se-ntâmplă să mai şi ratăm! Dar domnişoarei îi pare rău că nu s-a căsătorit, auzi!

Cred şi eu! Acum ar fi văduvă, drăguța de ea! Ar moşteni astfel şi averea „Lordului”, nu? Dacă „amantul ei”, hodorogul ăla de „Lord”, nu făcuse deja vreun testament favorabil Julietei! Asta *dacă* „Lordul” o mai fi având averea *fabuloasă* de care se vorbea. Să fie adevărat ce zisese contabilul lui? Că „financiar e terminat”. Cum oare?! Aşa iute? Averile acestea – făcute de diverşi „baroni” din nimic, mai rapid decât în „Țara tuturor posibilităților” – să se poată spulbera *la fel de repede*?! Nu ştiu de ce, dar nici măcar asemenea idei nu mă mai interesează. Simt că, încet, încet, tind spre a nu mai fi interesat... chiar de nimic.

Ăsta să fi fost *scopul*? Al cui? Să fie *altă formă* de a câştiga cineva *un pariu* pus pe capul meu?! Pe câte sticle de whisky?!

Bătrânul meu şef încearcă acum să o încurajeze pe tânăra orfană, spunându-i că are „tot timpul să se mărite, că o fată cuminte şi romantică”...

— Ia spune-mi, domnişoară, cam cât ai pierdut ultima oară la cazinou? atac eu brusc.

În ochii Juliettei sclipeşte ceva ce pare ură, o ură crâncenă, întunecată, o ură pe care parcă am mai văzut-o în ochii Tinei şi ai lui Romeo. Sclipirea se stinge însă în clipa următoare, că Şeful răspunde în locul ei, prompt:

— Domnule Vasiliu! Dar ce tot vorbeşti?! Ce să caute la cazinou o fată ca domnişoara?!

Aş vrea s-o mai întreb multe pe „fată”. Dar îmi dau seama că are un avocat mai teribil decât avocații „Lordului”; nu ar avea nici un sens. Rămâne pe altădată. Nu văd de ce sunt aici, în definitiv. În această tragi-comedie modernă, care mi se pare în stare să provoace vomă unor curățitori de latrine. Aşa că mă scuz şi plec. Şeful vine însă după mine, că şi-a adus aminte de ceva.

— Domnule Vasiliu! Ce s-a întâmplat totuşi, în lipsa mea, cu Lenuța?! Că chiar nu mai vrea să vină înapoi!

— Şi-a dat demisia, i-am aprobat-o.

— Dar cum asta? Aşa, din senin?! Şi unde mai găsesc eu o fată fără pereche, ca ea?

— Poate o angajați pe Julietta!? sugerez eu şi plec, reajung „în cer”, unde Ileana mă informează că sunt aşteptat de un domn, Antonie Viran.

Numele nu îmi spune nimic. Nici figura omului, cam 55 ani, tip şters; nici faptul că „a devenit de curând, mic negustor, proprietar al unui magazinaş care e mai curând o dugheană”. Ce Dumnezeu o mai fi vrând şi ăsta?! Şi de unde m-o fi cunoscând? Începe să-mi istorisească o chestie aiurită. Cum că pe el îl deranjează tot felul de oameni zilnic, greşind numerele de

telefon. Că asta se întâmplă cam de mult, bănuieşte că are el „aşa, un fel de magnetism telefonic”!

Ei, bravo! Parcă „Sardeluță” nu are un îngeraş?! Şi nu cel care i-a şters cazierul, altul! Ceva îmi spune că ar trebui să-l trimit la plimbare pe nebunul ăsta. Şi iarăşi ceva mă face să îl ascult mai departe pe negustor, cu gândul la altele. Dar... devin deodată atent.

— Domnule Vasiliu! Când mi-a spus de cele 200 kilograme de marfă, întâi am crezut că e vorba de unul din cei ce mă aprovizionează! Că eu vând ce pot, ştiți! Şi cam de toate. Vin, pălincă, portocale, cartofi, în sfârşit! Deci nu i-am închis telefonul, spunând „greşeală”, cum fac de obicei, ba mai şi înjurându-l pe câte unul. Am întrebat cine e la telefon, să ştiu cu ce furnizor vorbesc. Şi aud atunci: „Ei, cine?! Eu sunt, domnule, ce dracu?! Grăbeşte-te, că ştiu sigur unde e marfa. Şi trebuie acționat imediat, că-i spre o margine de oraş şi va veni „Cronometru” curând, s-o confişte, nu pot să-l întârzii prea mult!”

— Când a avut loc convorbirea asta, domnule...?

— Viran. Antonie Viran, domnule comisar. Ieri dimineață, pe la ora nouă să fi fost? Nouă spre zece, aşa; că rămăsesem acasă eu, să fac nişte forme contabile, nevastă-mea...

Dum-ne-ze-u-le! De-aia nu apăruseră oamenii „Ducelui”! *Greşise Şeful*! Grăbit să comunice informația pe care o aflase din raportul meu, greşise cine ştie ce cifră, când formase numărul de telefon. În loc să nimerească la „Duce”, nimerise acasă la ăsta! Nu se asigurase măcar cu cine vorbeşte, i-di-o-tul! Dar, culmea, greşeala îl salvase! Că altfel, acum ar fi fost luat şi el în anchetă, alături de Simescu şi Banu.

Sau... Sau ar fi fost liberi toți trei. Că pilele Şefului nu cred că se reduc la un biet „Duce”. Or mai fi şi alți „baroni”, dracu ştie! Poate – în mod incredibil, *dar adevărat – o fi aici*

mâna Şansei? Că, prin reţinerea şi anchetarea lui Simescu şi a lui Banu, „sacul s-a rupt”, s-a făcut totuşi un început!

— Cum de v-aţi gândit să veniţi la mine, domnule Viran?

— Păi, „Cronometru” a zis tipul la telefon. Şi eu vă ştiam de „Cronometru” de când aţi anchetat moartea unuia de la noi, lucram încă la uzină atunci, asta era prin anul...

Îl rog pe domnul Antonie Viran să-mi scrie o declaraţie cu tot ce a reţinut din acea convorbire telefonică, menţionând neapărat ziua şi ora...

— Chiar credeţi că e important? Că nevastă-mea zicea...

— Poate fi! spun liniştit şi ridic receptorul telefonului care sunase.

Întâi presupun că sunt şi eu victima unei greşeli, pentru că nu recunosc vocea care spune grăbită:

— Vă rog să credeţi că nu noi! Vă jur, zău aşa, că nu noi suntem! Nu suntem, zău aşa!

„Zău aşa”?! „Sardeluţă”? Ba nu, ăsta-i Fane-„Speriatu”, mai speriat ca niciodată. Se îneacă, tuşeşte, pare şi puţin „aghesmuit”.

— Ce nu sunteţi, Fane?

— Autorii, dom’ne comisar!

Habar n-am despre ce vorbeşte, dar întreb:

— Sigur?

— Dom’ne comisar, suntem cu doi morţi în casă! Nu vă mint...

— Guţu şi mai cine?

— Şi Luţă, dom’ne comisar! yice „Speriatu”.

Şi uite-aşa aflu că Luţă nu fusese împreună cu Guţu la „războiul heroinei”. Dar că Luţă îl căuta de câteva zile pe un body-guard al lor, omul care îi vânduse „domnului Hary”! precizează Fane. Când a aflat în sfârşit că era ascuns la Sibiu trădătorul, „Luţă a spart uşa şi-a intrat”. Dar în camera suspectă

nu fusese body-guardul căutat, ci un puşti care dormita în pat, în fața televizorului. Puşti care scosese însă de sub pernă un pistol şi ...”Luță a crezut că era jucărie. Dar nu era!” Luță a fost omorât. Împuşcat de puştiul care nu-l văzuse în viața lui. De-aia clanul lui Jan are acum *doi* morți în casă. Aflu că „Jan e ca nebun”, dar să nu credem cumva că ei sunt implicați în răfuiala de azi-noapte.

Na, că a mai fost o răfuială şi azi-noapte!

— Dar cine e implicat, Fane?

— Nu ştim nici noi, dom’ne comisar. Acolo crez, zău aşa, să fi fost unii de-ai casei. Între ei s-au curățat. Că trei din gaşcă lipsesc. Dar ăilalți sunt morți, în frunte, zău aşa, cu domnu Hary!

Eh! Şi dimineața asta pare să fie plină de surprize! Că pe uşă mai intră şi Lil, care-mi face semn că sunt căutat la telefonul din biroul lor. „Tache!” şopteşte Lil. Îi las deci să aştepte pe Antonie şi pe Fane, trec în „camera mare”, unde Tache mă mobilizează şi mai tare. Că zice Tache cu o voce sictirită:

— Hai încoace, că ai ce vedea! Sunt la vila „domnului Hary”.

— Câți morți?

— Patru. Dar de unde ştii?

— Fane-„Speriatu” tocmai mă asigura la telefon că nu-i mâna lor.

Aflu adresa şi, când ajung la vila închiriată de „domnul Hary”, constat că Tache nu a exagerat. „Am ce vedea” într-adevăr. Mai întâi, că pe aici au trecut şi pompierii. O maşină de-a lor e încă în fața vilei. În vilă, pereți afumați, lăcăraie. Şi morți. Unul în uşa terasei, altul în hol, încă doi la etaj – dintre care unul e cadavrul unei femei.

— Ce părere ai de ideea asta nouă de scenariu? întreabă Tache.

— Clanul lui Jan presupune că e o răfuială internă.

— Dar ei de unde mă-sa or fi ştiind?

— Or fi având un micuţ serviciu de informaţii.

— Păi şi noi avem, nu? mârâie Tache.

— Avem. Ia întrebaţi-i! Poate ştiu ceva.

— I-am întrebat. Tu ce ştii? simte ceva bătrânul copoi din Tache.

„Trei lipsesc” spusese Fane. Mişu Horn, Doina, probabil... Dar al treilea? Acel Frank?! Cel ce avea să se întâlnească la Paris cu Doina? El operase aici? Eficient şi băiatul ăsta!

— Trebuie să iau legătura cu nişte oameni, spun calm. Am să vă ţin la curent, dacă aflu ceva.

De la un telefon public o sun pe Wanda. La „atelierul” ei nu răspunde. Dar răspunde la locuinţa ei „oficială”.

— Poţi să vii acum, mon capitaine? Te aştept.

Merg la apartamentul pe care îl are într-un bloc liniştit. Wanda mă întâmpină şi mă conduce în camera alăturată, unde văd dormind o fetiţă.

— Cine e?

— Ancuţa. Fiică-mea! Nouă ani, şopteşte Wanda, închide uşa, ne aşezăm pe fotolii, în camera de zi.

Constat că e mai răvăşită decât am văzut-o vreodată.

— Mon capitaine! Fiică-mea era, după cum ştii, în Bucovina, la o mătuşă pe care o am. De-acolo au răpit-o!

— Au răpit-o?!... Cum? Când?

— De două zile sunt ca nebună! De-asta nu te-am mai căutat. Noroc că ştia Ancuţa adresa de-aici. A spus-o cuiva, unei doamne, care a venit şi mi-a zis întreaga poveste. Ancuţa şi altă fetiţă au fost luate de pe uliţă; pur şi simplu le-au înhăţat, le-au urcat într-o maşină, le-au vândut unora care le-au adus aici. Le ţineau sechestrate într-o vilă. Unde... erau pregătite pentru ceva;

nu ştiu pentru ce; că nu am vorbit cu Ancuța încă. I-am dat un somnifer, să doarmă cât mai mult deocamdată.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic?!

— Doamna aceea mi-a cerut să nu îți spun asta. A zis că rezolvă ea, când se va putea şi – de ce să zic? – a rezolvat. Că ieri după masă, începuse să le bată pe fetițe, cu biciul!

— Cine?

— Acel domn Hary, de care ți-am spus. Un nenorocit sadic.

— Cine este doamna care...?

— Diana a zis că o cheamă. Nu ştiu mai mult, zicea că pleacă azi din România.

Chiar nu ştie mai mult? Aşteptase Wanda cuminte „să rezolve" o femeie pe care o vedea *prima dată* în viață? Şi despre care ştia doar că o cheamă Diana?! Nu cred. Aici pare să fie un joc mai vechi; care, poate, vorba lui Paul, „mă depăşeşte"!

— Spune-mi ce să fac eu acum cu Ancuța? S-o duc la mătuşă-mea înapoi?... Nu ştiu, mi-e frică, pare să existe o rețea de hoți de copii, care acționează prin zonă. Dar nici s-o țin aici... nu prea îmi vine.

— De ce?

— Păi, la mătuşă-mea, acolo, nu era numai un aer mai curat. Îi cerusem mătuşă-mii să n-o lase pe Ancuța să se uite la televizor. Că ştiu eu ce ar vedea acolo, începând cu desenele animate. Împuşcături şi monştri. Aici... pot eu să stau toată ziua după ea? Pot s-o opresc să meargă la şcoală, la colegi, la vecini? Că mai toți vecinii au televizoare, video, „Internet"! Ştiu eu ce vede acolo! repetă Wanda şi rămâne într-o disperare mută.

Oare exagerează? Cred că da, deşi... Mi-amintesc de puştiul care dormea cu pistolul sub cap. Şi care l-a omorât pe Luță – un zdrahon cât uşa, pe care nu îl văzuse în viața lui. Şi îmi mai amintesc – un polițist francez ne spunea, asta pe când

eram abia tânăr locotenent, prin ’87 sau ’88: „Nu ştiu de ce vă plângeți, domnilor polițişti români! Că, orice ați zice, aici nu aveți rețele de traficanți! Nu aveți bande organizate, care şi-au împărțit oraşele! Nu aveți drogați! Nici arme care se vând la colț de stradă. Nu aveți o masă de şomeri gata oricând „să facă o afacere”. Nu aveți corupție la nivel mare! Că, aici, dacă-şi face unul o vilă sau îşi cumpără un iaht, îl întrebați „de unde are banii”. Şi e obligat – prin legea aia, 18 – să vă spună!” Înşirase şi multe altele care *ne lipseau* atunci, dar încheiase cu „*Şi nu aveți televiziune*!” Asta pe mine unul mă cam mirase. Că televiziune – cu două programe, mă rog, „plus bulgarii” – aveam totuşi, nu? Pricepusem ce voise să spună bătrânul polițist francez abia recent, când mai mulți părinți auzisem că sunt *îngroziți* de cum s-au schimbat copiii lor; care „stau ca tâmpiții ore în şir, uneori şi noaptea, şi se uită, hipnotizați parcă, la televizor!” Mi-amintesc de Guțu, fiul lui Jan, pe care îl ştiam de când era un pui de țigan frumos şi isteț foc, asta pe timpul când voia să se facă aviator. Ce se întâmplase cu Guțu? Şi cu alții. Mi-amintesc şi opiniile ziaristei. Valy descoperise acum ce descoperise polițistul francez mai de mult. Că prin Franța fenomenul, spunea el, e vechi. „Aproape nimeni nu mai citeşte o carte! Filmele de televiziune sunt dublate în franceză de actori autohtoni, pentru că... sunt jenat să spun, domnilor, dar avem foarte mulți analfabeți!” Asta în Franța, cândva „țara luminilor”!

Nu ştiu ce să-i spun Wandei că ar putea face cu Ancuța. Nu cred că ar avea acum dispoziție să-mi răspundă nici la întrebări. Dar când, o jumătate de ceas mai târziu, dau nas în nas, în poarta sediului, cu Matei şi cu cei doi soți americani, sunt suficient de capsat, ca să-i zic lui Matei:

— Tradu-le, te rog, exact! Spune-le că am găsit ce caută! Că nu e un singur vampir. Sunt chiar mai mulți în Bucureşti.

Matei traduce, aud exclamațiile de încântare ale americanilor, ale micuței doamne Helms mai ales, continui:

— Au şi un club al lor vampirii noştri. Spune-le să-şi noteze adresa, dacă doresc!

Matei traduce, încântat – cred că speră, săracul, să scape de musafiri. Eu le dau adresa noului „loc de muncă” al lui Valy, televiziunea aceea „specializată în grozăvii” şi... îi salut din mers.

Ajuns „în cer”, o găsesc pe Lil „cu ochii în zare”. Singură în biroul meu. Îmi pune pe masă declarația lui Antonie Viran şi constată:

— Asta baftă! Să-ți salvezi pielea, făcând o gafă!

Pare complet demobilizată de ratarea asta a Şefului... în care şi-o fi vârât coada – într-un fel sau altul – *Mătuşica Şansa*!? Ori *zeița*? Cum zicea Mişu Horn.

— Ia spune-mi Lil! Te-ai încurcat cu Niciu?

— Ce să faaac? se cabrează Lil ca un căluț în fața unui obstacol neprevăzut, am reuşit s-o scot din starea de apatie, de blazare, că se ariceşte toată subit: Asta scârba de Leanța ți-a spus-o, nu?

Cum a ghicit şi Lil?! Oi fi eu atât de transparent?

— Da sau nu! Amănuntele nu mă interesează.

Liliana se aşeză pe scaun, mărturiseşte:

— A fost o prostie. Băusem amândoi. Asta era la revelionul trecut. Manea al meu făcea revelionul cu mă-sa! Că ne certasem. Nevasta lui Niciu şi-aia... O apucaseră hachițele, plecase cu copiii, pe nepusă masă, la soră-sa!

— Am înțeles.

— N-ai înțeles, că n-a fost nimic, asta-i culmea! Nu se poate numi măcar „tentativă nereuşită”! O prostie, cum ți-am spus.

— Dar v-a văzut cineva, probabil.

— Nu ne-a văzut *nici dracu*! Şi *ce* să vadă?! Dar... Dobitocul s-a apucat să i se spovedească nevesti-si, la vreo lună după aia! Muierea, dă-ți seama, atât i-a trebuit, a început „să investigheze ea discret”, să caute „antecedente”, cu talente de rinocer! Da’, în definitiv, ce te interesează pe tine asta?! izbucneşte deodată Lil. Ce, eu te întreb unde-ai dormit azi-noapte? Că acasă nu.

— A fost într-adevăr o curiozitate stupidă. Pune bine declarația lui Antonie Viran; că, poate, o să avem nevoie de ea. Am plecat să-l caut pe Paul.

Pe Paul nu îl găsesc însă acasă. Nici pe nevastă-sa, nici pe copii. O vecină îmi spune că au încărcat azi-dimineață, în două maşini, şi-au plecat.

— În două maşini?! Ce-au încărcat? Mobila?

— Ei nu! Cred că au plecat într-o excursie.

Mă întreb care o fi țelul *final* al excursiei? Sau... Sau o fi mai bine să nu mă întreb. Ca şi în cazul lui Frank! Dacă tot mi-e în drum, mă opresc, totuşi, la locuința domnului profesor, unde îl văzusem ultima oară pe Paul – deşi cred că nu a mai călcat el pe acolo. Dar cu Paul nu poți să ştii niciodată.

Sun cum mă învățase Paul. Şi am surpriza să disting o mişcare dincolo de uşă. În pragul ei apare apoi un bărbat înalt, prezentabil, cu „o barbă electorală”, ar zice Lil. Na, că *s-a întors acasă dom*’ *profesor*.

— Bună ziua, domnule Vasiliu! zice el şi pare chiar bucuros să mă vadă.

— Bună ziua, domnule profesor! răspund, întrebându-mă... *de unde mă cunoaşte tipul ăsta*?! Mă tem că am greşit, cineva îmi spusese că e aici o casă de vânzare, caut eu un pretext, pentru o retragere onorabilă, dar bărbosul mă asigură:

— Ba, chiar vreau să mă mut, să vând casa asta. Poftiți înăuntru! Trebuie că ați citit anunțul pe care l-am dat mai de

mult. Renunțasem la speranța de a mai vinde prin intermediari. Că sunt nişte hoți toți. Trimit doar nepricopsiți! Care vin mai curând să ți se plimbe prin casă; dar, când aud de preț, se uşchesc de parcă îi urmăreşte Sarsailă!

Eu nu-i par un nepricopsit! Presupune, probabil, că un comisar deştept „are şi el nişte bănişori puşi deoparte”. Dar *de unde îl ştiu oare*? Că mi se pare şi mie cunoscut, dar... nu-l pot localiza nicicum în galeria de persoane bărboase care stau ascunse prin memoria mea.

— Pare o casă într-adevăr solidă. Şi frumoasă, cu grădină...

— Şi cu poziție centrală, domnule Vasiliu! Ceea ce nu e deloc puțin. Mi-a oferit pe ea cineva, care voia să facă o bancă, o sumă foarte frumoasă. Dar, ca un dobitoc, n-am vrut s-o dau atunci; că, sigur, ăla ar fi demolat casa! O am de la părinți şi... În sfârşit, clipele noastre de sentimentalism le plătim scump.

Hait! Mi-am adus aminte. Vorbele astea le-am mai auzit; spuse tot de el, când cercetam, în urmă cu vreo patru, cinci ani, sinuciderea unei eleve de liceu. Fata nu lăsase nici un bilet explicativ pentru gestul ei, dar se vorbeau multe. Cum că fusese în relații intime cu acest profesor – atunci fără barbă. Pentru a isprăvi relația cu micuța, tipul o dăduse pe mâna unor bețivani de colegi, care îşi bătuseră joc de ea în fel şi chip. Credeam că rezolvasem cazul. Lil, de fapt, se ocupase de cercetarea sinuciderii. Totul i se păruse a fi gata să ia drumul instanței. Când, subit, cele două amice ale fetei îşi retrăseseră declarațiile. Colegii din corpul didactic recunoşteau doar că „făcuseră un chef”, nimic altceva. Ministerul lor le lua apărarea, un asemenea scandal „nu cădea bine”, evident. Orice încercare a noastră de a continua cercetările se izbise de un zid. Un zid din care făcea parte acum *inclusiv familia tinerei sinucigaşe*. Domnul profesor

scăpase cu fața curată. Își lăsase barbă şi... devenise profesor universitar! Oare la facultatea unde era studentă Lița-„Blonda”?

— Ați fost cumva plecat? Că am mai venit...

— Da, domnule Vasiliu. Eram la o stațiune, dar nu am mai suportat menuul mizerabil. Nişte hoți şi-acolo. Am avut şucăr mare cu directorul, ne-am luat catrafusele şi ne-am cărăbănit. Dar i-o plătesc eu, lasă, ocnaşului ăla de director! Luați loc, vă rog! Să vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Sunt la volan şi mai am de făcut nişte curse.

Ce mă uimeşte, de fapt, e candoarea individului, care nu pare jenat măcar de acuzațiile care îi fuseseră aduse atunci. Nici supărat pe mine, care... „îl acuzasem pe nedrept”, nu? Şi nici de hoții care îl prădaseră nu zice nimic? De ce? Deşi îmi vorbeşte în continuare despre hoții „care sunt peste tot”, despre noua vilă, în care urmează să se mute...

— A! Vă mutați într-o casă nouă!

— Mi-am făcut o vilă banană de tot, domnule Vasiliu. Şi blindată! Totul ultramodern, electronic, sisteme de siguranță străineşti! Că n-am chef să mă trezesc prădăluit ca unii din vecinii mei.

„Se uşchesc”, „şucăr mare”, „cărăbănit”, „babană”, „prădăluit”! Ăsta vorbeşte cam ca Nuță Nițache! Şi *de ce n-o fi zicând nimic* despre ce-i luase Nuță din casă?! Nichipercea parcă mă îndeamnă să întreb – deşi nu aş avea nici un chef să mă apuc să-i caut bijuteriile, argintăria şi cei circa unsprezece mii de dolari:

— Dar pe dumneavoastră nu v-au prădat?

— Niciodată. Nevastă-mea zicea aseară, când am venit, că parcă nu mai sunt nişte bijuterii care erau pe-acolo, prin dormitorul ei. Dar sunt convins că le găseşte ea; ori le-o fi

împrumutat unor prietene, că are obiceiul. Prostii! Adevăratele bijuterii, adică ălea de valoare, vă dați seama că nu le ține în casă. Le ține la bancă, la fel ca banii, că, vă spun, nu mai e de trăit cu hoții ăştia! Să vă povestesc numai ce-a pățit un coleg al meu!

Pot înțelege că soția nu a remarcat lipsa bijuteriilor – sau că are dubii, mă rog. Şi că, folosind, probabil, rar argintăria, nu i-au observat dispariția. Dar cei unsprezece mii de dolari? Cum de nu le constatase lipsa? Nuță zicea „că-i săltase” de sub un teanc de rufe din şifonier. Care şifonier? *Ai cui* erau banii? Şi... or fi fost... un fel de bani de buzunar, fără importanță?!

— Câştigați bine, înțeleg!

— Eh! Nu ca alții! râde domnul profesor. Dar sunt bine înfipt într-adevăr... pe la câteva firme; la două universități... Nevastă-mea... cam la fel. Nu ştiu exact cât câştigă ea, că avem conturi separate. Dar mă rog, dacă nu curge, pică, domnule Vasiliu. Ca-n tranziție, ce să-i faci? Să sperăm că va fi şi mai bine!

Ei, da! Şi ce mi se pare cel mai interesant e că *au conturi separate*. Poate o fi normal. Poate fi o prostie din partea mea. Dar de ce am impresia că asist la... renaşterea, *la o stranie reînviere a familiei Armăşilă*?

✶

✶ ✶

Nu. Chiar nu e-ra un ca-păt de drum.

Din oglinda mare cât întreg peretele sălii de baie, îl privea un tip cu fața descărnată; livid ca un strigoi.

„O bătălie pierdută”. Da, *dacă* ar fi fost numai atât. Că mai era şi afacerea – de data asta ca-tas-tro-fa-lă – pe

care o făcuse cu Lucrețiu Armăşilă. Mai făcuse şi până acum mici afaceri cu Lucrețiu; reciproc profitabile. Dar ultima... Cum ma-ma dra-cu-lui se vârâse el într-o afacere *atât de mare* cu un im-be-cil ca Lucrețiu Armăşilă?! Şi cu escrocii ăia de arabi?!

Şi figura pe care i-o făcuse Romy. Ani în şir, chiar îl crezuse student în Canada. Iar idiotul... „Comando”, auzi! Şi „un individ care se pare că lucra pentru Ducele!” zisese procurorul. Se înşela desigur dobitorul ăla de procuror! Ca şi polițaii! Cum, *de ce* să fi lucrat Romy pentru „Duce”?! Imposibil! *Ce sens* ar fi avut?! Rămâneau însă celelalte informații, absolut uimitoare. Romy... se părea că fusese într-adevăr... Dumnezeule! Ucigaş plătit, satanist, drogat... *Romy*?! Unde se pierduse adolescentul inteligent, care colecționa ceasuri vechi şi cărți rare? *Cum*, *când de-ra-pa-se Romy*? Mă-sa fusese de vină?!

Nu, nu era *to-tuşi un ca-păt de drum*! Că rămânea afacerea – mult mai importantă – cu Hary. Se răsuci brusc, desprinzându-se din fața oglinzii ăsteia blestemate. Trecu în camera alăturată, formă un număr de telefon. Auzi un „alo”, ceru ferm:

— Vino încoace! Bebe nu e aici. Şi nu va mai fi.

— Am veşti proaste! preveni vocea „Irlandezului”.

— Vino aici! Nu prin telefon.

— Cred că nu mai are nici o importanță! ricană „Irlandezul”.

— Ba are! Vi-no a-ici!

— Am aflat că la vila închiriată de domnul Hary mişună copoii. Patru cadavre sigur.

— Hary?! Hary sper că nu e-ra a-co-lo!

— Ba da, domnule! După cum zicea omul meu, „Hary a mierlit-o”!

De ce avea impresia că, în clipele astea, „Irlandezul” rânjea satisfăcut?

Antonie Viran îşi privea posomorât rafturile.

N-avea noroc şi pace! Asta era! *Încă o dată* ratase; în acea întrevedere cu „Cronometru”. Aşa cum *avea să rateze*, probabil, curând, şi afacerea cu... magazinaşul ăsta! Că el se hotărâse, de fapt, să meargă să discute cu „Cronometru” pentru a se plânge de „sărmanii din cartier”. Începuse să-i zică istoria cu telefoanele; nu mai apucase să ajungă la ce îl interesa, că Dan Vasiliu plecase val-vârtej, îl lăsase pe mâna muieruştii ăleia. Tot o polițistă o fi fost, dar... mai puteai şti... ce hram o fi purtat şi-aia?! El ce era să facă? Scrisese declarația şi plecase. Iar acum trebuia să meargă să cumpere câteva sute de dolari, să-i aibă pregătiți. Că ...te puteai pune cu „sărmanii din cartier”?!.

Şi *poate* era mai bine că nici *nu-i spusese* lui „Cronometru” nimic. În definitiv, ce ar fi putut face şi „Cronometru”?! Putea să-l apere pe el – şi familia – de „sărmanii din cartier”?! Negustorii cu care vorbise îl asiguraseră că nu. Că plăteau şi ei „cotizația”. Unul îi zisese clar: „De *sărmanii* ăştia nici ministrul, nici preşedintele, dom’ne, *nimeni* nu te poate apăra! Prost e că urcă, de la lună la lună, cu pretențiile! Şi că nu-s numai ei! Că mai sunt şi-ăia de vin în controale!”.

Asta era. Ratase şi cu magazinaşul. Că... asta era! *N-avea noroc şi pace*!

EPILOG

Au trecut trei zile de când familia lui Paul... a plecat în excursie. Ce ți-e şi cu excursiile astea! În ultimul timp, mulți pleacă în excursii. Nu ştiu de ce, dar am sentimentul că n-o să-l mai văd prea curând pe Paul. Şi fusesem foarte apropiați. Asta venise după ce – tineri locotenenți pe-atunci – era să ne lăsăm pieile de copoi la o descindere despre care nu scriseseră ziarele; nu se amintise măcar la televiziune.

Nici despre cadavrele găsite recent la vila închiriată de domnul Hary – Dumnezeu să-l ierte, dacă poate! – nu a suflat presa scrisă ceva. Nici televiziunea – privată ori neprivată. De grăsuții mei *foşti* colegi, *sper* –Simescu şi Banu – uite că încă nu am aflat ce mai fac. Nici măcar Lil nu a izbutit să afle!

Reorganizarea pare şi ea să se fi amânat. *Ori să se fi făcut deja*? Că s-au mai schimbat câțiva şefi. Şeful meu drag oricum a rămas. Şi arată tot mai vioi micuțul!

Stau deci, cam posomorât, în biroul meu, răsfoiesc un dosărel şi mă întreb... cum de Fane-„Speriatu" şi Sardache, zis „Sardeluță" aveau acelaşi tic verbal?! Simplă coincidență? Sau... Să se fi molipsit unul de la altul? Înseamnă că erau dumnealor în contact?

Sună telefonul. Ridic.O voce necunoscută îmi cere să las orice altceva şi să plec *imediat* la fața locului, unde a fost accidentat Nea Florică. Întreb cu cine vorbesc. Şi *cine credeți că era*? „Ducele"! Ei, iată un nou gen de surprize!

— Am discutat cu şeful dumitale! zice acel glas de şef. Aşa cădu-te *imediat* acolo! Că aveam mâine proces. Asta e sigur lucrătura cuiva. Şi vreau să ştiu *cine*!

„Ducele”! Ei, poftim! Că a fost oarece ministru şperțar, ştiu. Că a fost şi parlamentar – sau o mai fi încă? – iar ştiu. Dar de când mă-sa îmi dă mie ordine javra asta de traficant?! Care ar fi trebuit să fie acum în anchetă. Şeful la fel. Uite la ce poate duce o greşeală de telefon, poate o singură cifră greşită!

— Auzi ce-ți spun, domnule Vasiliu? Deplasează-te repede acolo!

— Nu pot.

— Poftim?! Ce-ai spus?!

— Nu pot să mă deplasez repede. Că n-avem benzină.

— Ce n-ai?! Benzină?! *Poliția n-are benzină*?! Îți bați joc de mine?! Ia vezi! Că dacă mă şucăresc...

— Poate părea de necrezut. Dar e o stare de fapt. Am terminat rația pe semestru. Întreabă-l pe şeful meu, că atâta ştie şi el.

— Eşti obraznic, va să zică! Ia ascultă!... Vasiliu? Nu cumva eşti ăla de-şi zice „Cronometru”?!

De regulă sunt un tip respectuos. Dar dacă mă ia aşa...

— Nu cumva eşti ăla de-şi zice „Ducele”?!

— Nu cumva eşti ăla care s-a lăudat c-o „să mă pună-n fiare”?! intră în joc „altețea sa”.

— Nu cumva crezi că e imposibil?! Că de zis, n-am zis ce-ai zis; dar mi-ar *face* plăcere s-o *fac*!

— „Când o *face* plopul pere”! țipă furios domnul fost ministru, prins, probabil, de jocurile astea drăguțe de cuvinte.

— „... Şi răchita micşunele”! A mai spus unu aşa. Ce-a pățit când l-au pus la zid ştii. Şi nu era un amărât de „duce”, fără pedigri! închei eu dialogul ăsta elevat şi-i închid telefonul.

De fapt, îmi mai spuseseră mulți „să-mi pun pofta-n cui”, că de ei nu se atinge nimeni. „Seniorul”, „Maraton”, Gorăscu. Încercaseră chiar să mă lichideze. Erau morți toți trei. Dar impertinența putorilor astea, pline de bani furați rapid mă deranja cel mai mult. Cu Jan-„Chelu” şi alții ca el – care măcar s-au străduit să fure o viață întreagă, pentru a-şi ridica „imperiile” – zău că mă înțeleg mai bine. Dar de Nea Florică trebuie să mă interesez. Că-mi amintesc afirmația lui: „E suficient două telefoane să dau şi sunt terminați. Nu de Coana Justiția! *Altfel* îi pot isprăvi pe foştii mei parteneri. Şi ei ştiu asta!” Discuție auzită de Lenuța şi de Banu. Hm!

Aflu cine cercetează cazul, iau legătura cu un inspector pe care îl cunosc vag. Aflu că Nea Florică e la spital, că şoferul de camion care a dat peste maşina avocatului e reținut.

— Vezi că... nu cred să fi fost un simplu accident!

— Asta bănuiesc şi eu, dom’ne comisar. Că pare să fi staționat camionul, până a apărut „Fiatul” domnului avocat.

— Să păstrăm legătura, te rog! Că poate fi un caz interesant! previn eu, închid şi mă îndrept deja spre fişet, să caut cele două declarații, a lui Banu şi a Lenuței, „fata fără de pereche”.

Dar telefonul sună din nou. Cin’ să fie, cin’ să fie? „Ducele”, acum „foarte şucărit”? Şeful meu „şi mai şucărit”? Altul, mai măricel, şi „extrem de şucărit”? Ridic receptorul, dar aud vocea lui Tache:

— Ia-ți echipa şi vino în sala mare!

— În sala mare?! De ce?

— Las’ c-ai să vezi! Veniți încoace!

Îi iau pe muşchetarii mei. Şi pe muşchetăriță. Mergem toți – cam intrigați – în sala mare. Care sală e plină de polițai! Nu-l văd însă pe Şeful. Martin îmi şopteşte că Şeful a plecat azi-dimineață, împreună cu doi tipi, „nu se ştie unde şi de

ce",surâde Martin. Ei, auzi! *O fi fost răpit*?! Ce mi-ar plăcea! I-aş pasa rezolvarea cazului lui „Trenache"!

Tache – cu Ioniță alături – deschide furtunos şi neoficial şedința asta de lucru, neanunțată din timp, a caraliilor civiliți, anunțându-ne că urmează să participăm la „o acțiune de anvergură". Că Parchetul Național Anticorupție s-a pus în mişcare „în sfârşit, dar bine"! Şi „strângem recolta, domnilor! Avem de adunat, până diseară, primii două sute de mari hoți!" zice Tache.

Două sute? Iar două sute?! Cifra asta mie începe să mi se pară fatidică. Şi chiar e. Pentru că Tache adaugă:

— Începutul a fost făcut. După ce o să vorbească ăştia, o să-i culegem şi pe alții! *Dar*! Dar avem o problemă! se strâmbă Tache. Domnilor, din păcate, *nu avem benzină*!

Murmure în sală. Care se transformă în vociferări indignate. De undeva îl văd ducându-se la masă, lângă Tache şi Ioniță... pe Paul Petre. Ia te uită! Ăsta te pomeneşti că a lucrat ca polițist acoperit! Şi nu mi-a spus nimic, nici măcar mie, hoțul! Şi tare mi-ar mai plăcea să văd apărând acolo, lângă Tache şi Ioniță, o reprezentantă a S.R.I.-ului, în persoana Doinei. Am bănuit eu, am tot sperat. Dar... Eh, vise, cred. S.R.I.-ul... *Ce-o mai fi făcând oare S.R.I.-ul*?!

— Domnilor! Linişte, vă rog! pretinde aprig Paul şi, când se face linişte în sfârşit, declară: Avem şi benzină! Nu vă faceți griji! Am eu un „fond de rezervă"! Pe care... l-am obținut de curând.

Care „fond de rezervă"? Despre ce vorbeşte nebunul ăsta? „Operațiunile" lui, de tip „prădăluirea" lui Nuță Nițache şi-a altora?! Sau... şi cele două sute kilograme de heroină?! *Le făcuse bani*? Că-mi zisese el ceva, la casa domnului profesor universitar, că „are în vedere o afacere cu nişte turci sau arabi"! Asta o fi fost afacerea?! Dar Paul continuă:

— Are şi Dan Vasiliu un cont secret, din care poate scoate nişte bani, dând un simplu telefon.

De unde ştie Paul de numărul de telefon pe care mi l-a lăsat Doina ori Diana sau... cum o fi chemând-o de fapt? Şi *o fi valabil* „contul” de care zice Paul? O şti ăsta mai multe decât mine? Or fi fost într-o legătură... ei doi?!

Alte murmure în sală, care iarăşi se transformă în vociferări, e un adevărat tumult, care mi se pare că vine însă... Că vine *şi din afara sălii*. De undeva din stradă! Na! Te pomeneşti că a început altă revoluție! Se aud parcă şi nişte răpăieli de arme automate!

Da, nişte răpăieli succesive, de arme automate. Astea... astea îmi amintesc de cele pe care le auzisem în vis, în casa lui Jan, când era întrunită acolo toată floarea hoților – vii sau morți! Răpăielile continuă, tot mai puternice şi...

Şi... *mă trezesc din nou*. Nu erau răpăieli de automat. Ați ghicit, era *telefonul de pe noptieră*. Ghiciseți? Ei, *cum de-ați ghicit*?! Şi de când oare începuseți să ghiciți? Apuc nervos receptorul.

— Da!

—Dan? Te-am trezit din somn? aud vocea doctorului Tomescu.

— Da.

— Păi, la ora asta dormi?! Nu vii pe la mine?

— Nu.

— Nu?... De ce? Ai necazuri?

— Nu. Dar m-ai trezit... dintr-un vis frumos, mormăi eu indispus. Tocmai rezolvasem cumva – sau eram aproape să rezolvăm – problema lipsei de benzină, în poliție!

— Ph! pufneşte doctorul. Las’ că ai să mai visezi asta! Ce, eu nu visez mai în toate nopțile, de câțiva ani buni, că am rezolvat „criza din sistemul sanitar”?!

— Zău?... Şi tu deci?! bombăn eu.

— Să vezi însă ce visează bietele mele băbuțe de asistente! se-amuză Tomescu. Ai putea crede că visează şi ele, acolo, că le urmăreşte un taur! Ori că le cere în căsătorie vreun bişnițar tânăr! Aiurea! Una visează că avem medicamente, alcool şi vată! Alta că s-a făcut lumină în problema F.N.I. şi şi-a primit înapoi banii! Alta că s-au descâlcit, în sfârşit, „misterele revoluției”!.

— Să facem o listă completă! îi propun eu. S-o dăm unui psihosociolog. Să facă „interpretarea ştiințifică a fenomenului”.

— Mai bine mergem cu lista la Baba Chira! râde Tomescu. Să ne interpreteze ea, că Baba Chira ar fi, cred, mai cinstită. Vâră, pardon, „implementează” ea datele în „haparatu hăla de-i zice hordinator”! Şi ne spune ce-a fost şi ce-o mai urma.

— Poate ar fi mai bine, accept eu. Ce mai faci, altfel?

— Ştii pe cine-am reparat azi? întreabă Tomescu.

— Presupun că nu pe Şeful meu drag.

— Nu, că ăla pare indestructibil; la fel ca al meu.

— Şi ca Statuia Libertății! completez eu morocănos.

— Şi potriviți amândoi pe posturile unde-au fost puşi...

— Ca nişte concursuri de tir într-o catedrală! Dar pe cine ziceai că ai reparat?

— Pe Nea Florică. Accident de maşină! L-au adus mai mult mort decât viu.

— Cum ai zis?! mă ridic eu în pat, într-un cot. Pe avocatul...

— Da dom'ne! De ce te miri? Crezi că e cineva imun la accidente?

— Nu, dar... Eu şi asta visasem adineauri.

— Şi asta? Ai nişte vise suspect de lungi, observă doctorul.

— Stai, că vin mai bine la tine! Să-mi mai explici o dată cum e cu „fragmentele alea de realitate care se amalgamează

ciudat, uneori aberant” în vis. Vreau să ştiu *cât* de aberant? Şi dacă vreodată visele astea... pot fi şi anticipative; adică... prevestiri.

— Ce te frământă? simte ceva Tomescu.

— O chestie cu căţeluşi. Care au să crească. Ai idee cam în câte luni cresc puii de doberman?

Câteva clipe, doctorul tace suspect; uşor alertat, cred, de un asemenea ciudat interes al meu. Zice apoi pe un ton blajin:

— Cunosc un coleg care ştie, mai mult ca sigur.

— Psihiatru, cumva? Ai vrea să mă duci la el?

— Vino mai bine la mine! râde Tomescu. Azi, un fost pacient şi-a adus aminte de mine. Mi-l aduseseră, acum vreo şase luni, hăcuit de nişte „parteneri”. Acum zicea că i-a izbutit „o afacere mare”. Şi că a câştigat un pariu; din care mi-a făcut „porţie”, o sticloanţă.

— De whisky? Scoţian, veritabil?

— Da. De unde ştii!? se miră Tomescu.

— Vin la tine! îl anunţ eu decis, închid şi încep să mă îmbrac.

Iarăşi ceva îmi spune că ar fi mai sănătos să nu scormonesc istorioara cu pariul – care poate fi şi unul inocent, nu? Altceva mă face însă, nu ştiu de ce, să fiu tare curios. *Trebuie să aflu*, de la păcătosul ăsta de doctor – dacă tot m-a trezit el, tocmai când eram gata-gata *să rezolvăm problema benzinei*!

Şi-am să aflu! Tot aşa cum am să aflu ce-a fost cu accidentul lui Nea Florică. Face parte şi asta – nu-i aşa? – din *farmecul meseriei*.

SFÂRŞIT

C U P R I N S

Redactor: Mariana CIOBĂNAŞ
Tehnoredactor: Dumitru VĂNUȚĂ
Coperta: Carmen TUDORACHE
Lavinia DIMA

Tipografia Ministerului Administrației şi Internelor

Editura Ministerului Administrației şi Internelor
Str. Mihai Vodă 17, sector 5, Bucureşti
Tel.: 311 76 63; Fax: 311 24 30; e-mail: editura @mi.ro